

Jurnalul Oficial

al Uniunii Europene

L 343

Ediția
în limba română

Legislație

Anul 55
14 decembrie 2012

Cuprins

I Acte legislative

REGULAMENTE

- ★ **Regulamentul (UE) nr. 1151/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 noiembrie 2012 privind sistemele din domeniul calității produselor agricole și alimentare** 1
- ★ **Regulamentul (UE) nr. 1152/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 noiembrie 2012 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2371/2002 al Consiliului privind conservarea și exploatarea durabilă a resurselor piscicole în conformitate cu politica comună în domeniul pescuitului** 30

DIRECTIVE

- ★ **Directiva 2012/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 noiembrie 2012 privind instituirea spațiului feroviar unic european ⁽¹⁾** 32
- ★ **Directiva 2012/35/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 noiembrie 2012 de modificare a Directivei 2008/106/CE privind nivelul minim de formare a navigatorilor ⁽¹⁾** 78

Preț: 7 EUR

⁽¹⁾ Text cu relevanță pentru SEE

RO

Actele ale căror titluri sunt tipărite cu caractere drepte sunt acte de gestionare curentă adoptate în cadrul politicii agricole și care au, în general, o perioadă de valabilitate limitată.

Titlurile celorlalte acte sunt tipărite cu caractere aldine și sunt precedate de un asterisc.

I

(Acte legislative)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL (UE) NR. 1151/2012 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 21 noiembrie 2012

privind sistemele din domeniul calității produselor agricole și alimentare

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 43 alineatul (2) și articolul 118 primul paragraf,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

(1) Calitatea și diversitatea producției agricole, piscicole și de acvacultură din Uniune reprezintă unul dintre punctele forte ale acesteia, reprezentând un avantaj concurențial pentru producătorii din Uniune și contribuind în mod semnificativ la patrimoniul său cultural și gastronomic actual. Acest fapt se datorează competențelor și hotărârii agricultorilor și producătorilor din Uniune, care au păstrat vii tradițiile și, în același timp, au ținut seama de metodele și materialele de producție noi.

(2) Cetățenii și consumatorii din Uniune solicită din ce în ce mai frecvent atât produse de calitate, cât și produse

tradiționale, fiind preocupați, de asemenea, de menținerea diversității producției agricole în Uniune. Această situație generează o cerere de produse agricole sau alimentare cu anumite caracteristici identificabile, în special în ceea ce privește originea geografică a acestora.

(3) Producătorii pot continua să ofere o gamă diversificată de produse de calitate numai dacă sunt răsplătiți în mod corespunzător pentru eforturile depuse. Aceasta presupune ca ei să aibă capacitatea de a informa cumpărătorii și consumatorii în privința caracteristicilor propriilor produse, în condiții de concurență loială. De asemenea, aceasta presupune ca producătorii să își poată identifica în mod corect produsele pe piață.

(4) Folosirea unor sisteme de calitate pentru producători prin care aceștia să fie recompensați pentru eforturile lor de a produce o gamă diversificată de produse de calitate poate fi benefică pentru economia rurală. Acest lucru este valabil în special în cazul zonelor defavorizate, în zonele montane și în regiunile ultraperiferice, în care sectorul agricol constituie o parte importantă a economiei și în care costurile de producție sunt ridicate. Astfel, sistemele de calitate pot completa și contribui la politica de dezvoltare rurală, dar și la politicile de sprijin al pieței și al veniturilor aplicate în cadrul politicii agricole comune (PAC). Acestea pot contribui în special în regiunile în care sectorul agricol are o pondere economică mai importantă și, mai ales, în regiunile defavorizate.

(5) Prioritățile politice Europa 2020, astfel cum sunt prezentate în Comunicarea Comisiei intitulată „Europa 2020: O strategie europeană pentru o creștere inteligentă, durabilă și favorabilă incluziunii”, includ obiectivul de a realiza o economie competitivă bazată pe cunoaștere și inovare și obiectivul de a promova o economie cu o rată ridicată a ocupării forței de muncă, prin care să se asigure coeziunea socială și teritorială. Prin urmare, politica în domeniul calității produselor agricole ar trebui să ofere producătorilor instrumentele corespunzătoare de identificare și promovare a acelor produse ale lor care au caracteristici specifice, protejând în același timp producătorii respectivi împotriva practicilor neloiale.

⁽¹⁾ JO C 218, 23.7.2011, p. 114.

⁽²⁾ JO C 192, 1.7.2011, p. 28.

⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 13 septembrie 2012 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și decizia Consiliului din 13 noiembrie 2012.

- (6) Setul de măsuri complementare preconizat ar trebui să respecte principiile subsidiarității și proporționalității.
- (7) Măsurile de politică în domeniul calității produselor agricole sunt stabilite în Regulamentul (CEE) nr. 1601/91 al Consiliului din 10 iunie 1991 de stabilire a normelor generale privind definirea, descrierea și prezentarea vinurilor aromatizate, a băuturilor aromatizate pe bază de vin și a cocteilurilor aromatizate din produse vitivinicole⁽¹⁾; Directiva 2001/110/CE a Consiliului din 20 decembrie 2001 privind mierea⁽²⁾, în special articolul 2; Regulamentul (CE) nr. 247/2006 al Consiliului din 30 ianuarie 2006 privind măsurile specifice din domeniul agriculturii în favoarea regiunilor ultraperiferice ale Uniunii⁽³⁾, în special articolul 14; Regulamentul (CE) nr. 509/2006 al Consiliului din 20 martie 2006 privind specialitățile tradiționale garantate din produse agricole și alimentare⁽⁴⁾; Regulamentul (CE) nr. 510/2006 al Consiliului din 20 martie 2006 privind protecția indicațiilor geografice și a denumirilor de origine ale produselor agricole și alimentare⁽⁵⁾; Regulamentul (CE) nr. 1234/2007 al Consiliului din 22 octombrie 2007 de instituire a unei organizări comune a piețelor agricole și privind dispoziții specifice referitoare la anumite produse agricole („Regulamentul unic OCP”)⁽⁶⁾, în special partea II titlul II capitolul I secțiunea I și secțiunea Ia subsecțiunea I; Regulamentul (CE) nr. 834/2007 al Consiliului din 28 iunie 2007 privind producția ecologică și etichetarea produselor ecologice⁽⁷⁾; și Regulamentul (CE) nr. 110/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 ianuarie 2008 privind definirea, desemnarea, prezentarea, etichetarea și protecția indicațiilor geografice ale băuturilor spirtoase⁽⁸⁾.
- (8) Etichetarea produselor agricole și alimentare ar trebui să fie supusă normelor generale prevăzute de Directiva 2000/13/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 martie 2000 privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la etichetarea și prezentarea produselor alimentare, precum și la publicitatea acestora⁽⁹⁾, în special dispozițiile menite să împiedice etichetarea care poate crea confuzii sau poate induce în eroare consumatorii.
- (9) Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliul, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor privind politica în domeniul calității produselor agricole a identificat ca prioritate obținerea unei coerențe și consecvențe generale sporite a politicii în domeniul calității produselor agricole.
- (10) Sistemul referitor la indicațiile geografice pentru produsele agricole și alimentare, precum și sistemul referitor la specialitățile tradiționale garantate au anumite obiective și dispoziții comune.
- (11) De mai multă vreme, Uniunea urmărește o abordare menită să simplifice cadrul de reglementare al PAC. Această abordare ar trebui să fie aplicată, de asemenea, regulamentelor privind politica în domeniul calității produselor agricole, fără a pune însă sub semnul întrebării caracteristicile specifice ale produselor respective.
- (12) Unele dintre regulamentele care fac parte din politica în domeniul calității produselor agricole au fost revizuite recent, dar nu au fost încă aplicate integral. Prin urmare, acestea nu ar trebui să fie incluse în prezentul regulament. Totuși, acestea pot fi incluse într-o etapă ulterioară, după punerea în aplicare în întregime a legislației.
- (13) Având în vedere considerentele de mai sus, este necesară reunirea următoarelor dispoziții într-un singur cadru juridic care să includă dispozițiile noi sau actualizate ale Regulamentului (CE) nr. 509/2006 și ale Regulamentului (CE) nr. 510/2006, precum și acele dispoziții ale Regulamentului (CE) nr. 509/2006 și ale Regulamentului 510/2006 care rămân valabile.
- (14) Prin urmare, în interesul clarității și transparenței, Regulamentele (CE) nr. 509/2006 și (CE) nr. 510/2006 ar trebui abrogate și înlocuite cu prezentul regulament.
- (15) Domeniul de aplicare a prezentului regulament ar trebui limitat la produsele agricole destinate consumului uman enumerate în anexa I la tratat și la o listă de produse din afara domeniului de aplicare a respectivei anexe care sunt strâns legate de producția agricolă sau de economia rurală.
- (16) Normele prevăzute de prezentul regulament ar trebui să se aplice fără a aduce atingere legislației Uniunii în vigoare privind vinurile, vinurile aromatizate și băuturile spirtoase, produsele agriculturii ecologice sau regiunile ultraperiferice.
- (17) Domeniul de aplicare a denumirilor de origine și a indicațiilor geografice ar trebui limitat la produsele agricole sau alimentare ale căror caracteristici sunt legate intrinsec de originea geografică. Includerea în sistemul actual doar a anumitor tipuri de ciocolată ca produse de cofetărie este o anomalie care ar trebui corectată.
- (18) Obiectivele specifice ale protejării denumirilor de origine și a indicațiilor geografice asigură obținerea de către fermieri și producători a unui profit echitabil pentru calitățile și caracteristicile unui anumit produs sau ale metodei de producție a acestuia și furnizează informații clare privind produsele cu caracteristici specifice legate de originea geografică, permițând astfel consumatorilor să ia decizii mai informate legate de achiziție.

(1) JO L 149, 14.6.1991, p. 1.

(2) JO L 10, 12.1.2002, p. 47.

(3) JO L 42, 14.2.2006, p. 1.

(4) JO L 93, 31.3.2006, p. 1.

(5) JO L 93, 31.3.2006, p. 12.

(6) JO L 299, 16.11.2007, p. 1.

(7) JO L 189, 20.7.2007, p. 1.

(8) JO L 39, 13.2.2008, p. 16.

(9) JO L 109, 6.5.2000, p. 29.

- (19) Asigurarea respectării uniforme în întreaga Uniune a drepturilor de proprietate intelectuală aferente denumirilor protejate în Uniune reprezintă o prioritate care poate fi îndeplinită cu mai multă eficacitate la nivelul Uniunii.
- (20) Un cadru la nivelul Uniunii care protejează denumirile de origine și indicațiile geografice prin asigurarea includerii acestora într-un registru facilitează dezvoltarea respectivelor instrumente, deoarece abordarea mai uniformă rezultată asigură o concurență loială între producătorii de produse marcate cu astfel de mențiuni și sporește credibilitatea produselor în ochii consumatorilor. Ar trebui să se ia măsuri pentru dezvoltarea denumirilor de origine și a indicațiilor geografice la nivelul Uniunii și pentru a se promova stabilirea unor mecanisme de protecție a acestora în țările terțe în cadrul Organizației Mondiale a Comerțului (OMC) sau prin acorduri bilaterale sau multilaterale, contribuindu-se astfel la recunoașterea calității produselor și a modelului de producție al acestora ca un factor ce aduce valoare adăugată.
- (21) În lumina experienței dobândite din punerea în aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2081/92 al Consiliului din 14 iulie 1992 privind protecția indicațiilor geografice și a denumirilor de origine ale produselor agricole și alimentare⁽¹⁾ și a Regulamentului (CE) nr. 510/2006, se impune abordarea anumitor aspecte, clarificarea și simplificarea anumitor norme și eficientizarea procedurilor prevăzute de acest sistem.
- (22) Având în vedere practica existentă, este necesară definirea în continuare și menținerea a două instrumente diferite pentru identificarea legăturii dintre produs și originea sa geografică, și anume denumirea de origine protejată și indicația geografică protejată. Fără a schimba conceptele instrumentelor respective, sunt necesare unele modificări ale definițiilor pentru a se ține seama într-o mai mare măsură de definiția indicațiilor geografice prevăzută în Acordul privind aspectele comerciale ale drepturilor de proprietate intelectuală și pentru a se clarifica și simplifica înțelegerea acestora de către operatori.
- (23) Un produs agricol sau alimentar care prezintă o asemenea descriere geografică ar trebui să îndeplinească anumite condiții stabilite într-un caiet de sarcini, cum ar fi cerințe specifice menite să protejeze resursele naturale sau peisajul din zona de producție sau să crească bunăstarea animalelor din exploatații.
- (24) Pentru a putea fi protejate pe teritoriile statelor membre, denumirile de origine și indicațiile geografice ar trebui să fie înregistrate doar la nivelul Uniunii. Cu efect de la data depunerii cererii de înregistrare la nivelul Uniunii, statele membre ar trebui să aibă capacitatea de a acorda o protecție provizorie la nivel național fără a afecta schimburile comerciale din interiorul Uniunii sau comerțul internațional. Protecția oferită de prezentul regulament la înregistrare ar trebui să fie disponibilă, de asemenea, pentru denumirile de origine și indicațiile geografice din țări terțe care îndeplinesc criteriile corespunzătoare și care sunt protejate în țara lor de origine.
- (25) Procedura de înregistrare la nivelul Uniunii ar trebui să permită oricărei persoane fizice sau juridice cu un interes legitim dintr-un stat membru diferit de cel în care s-a depus cererea sau dintr-o țară terță să își exercite drepturile făcându-și cunoscută opoziția.
- (26) Datele introduse în registrul denumirilor de origine protejate și al indicațiilor geografice protejate ar trebui, de asemenea, să ofere informații consumatorilor și comercianților.
- (27) Uniunea negociază, împreună cu partenerii săi comerciali, acorduri internaționale, printre care acorduri care prevăd protecția denumirilor de origine și a indicațiilor geografice. Pentru a facilita informarea publicului în privința denumirilor astfel protejate și în special pentru a asigura protecția și controlul utilizării denumirilor respective, aceste denumiri pot fi introduse în registrul denumirilor de origine protejate și al indicațiilor geografice protejate. Cu excepția cazului în care sunt identificate în mod specific ca denumiri de origine în astfel de acorduri internaționale, denumirile se introduc în registru ca indicații geografice protejate.
- (28) Având în vedere caracterul lor specific, este necesară adoptarea unor dispoziții speciale referitoare la etichetare în ceea ce privește denumirile de origine protejate și indicațiile geografice protejate, care să impună producătorilor să imprime pe ambalaje simbolurile Uniunii sau mențiunile corespunzătoare. În cazul denumirilor din Uniune, utilizarea acestor simboluri sau mențiuni ar trebui să fie declarată obligatorie, astfel încât această categorie de produse și garanțiile aferente acestora să devină mai bine cunoscute de către consumatori și să se permită identificarea mai ușoară a acestor produse pe piață, facilitând astfel controalele. Ținând seama de cerințele OMC, utilizarea acestor simboluri sau mențiuni ar trebui să fie voluntară în ceea ce privește indicațiile geografice și denumirile de origine provenite dintr-o țară terță.
- (29) Denumirile incluse în registru ar trebui protejate, astfel încât să se asigure utilizarea corectă a acestora și să se prevină practicile care ar putea induce în eroare consumatorii. În plus, mijloacele de asigurare a protecției indicațiilor geografice și a denumirilor de origine ar trebui să fie clarificate, în special în ceea ce privește rolul grupurilor de producători și al autorităților competente din statele membre.
- (30) Este necesară prevederea unor derogări specifice prin care să se permită, pe perioade tranzitorii, utilizarea unei denumiri înregistrate alături de alte denumiri. Respectivetele derogări ar trebui să fie simplificate și clarificate.

⁽¹⁾ JO L 208, 24.7.1992, p. 1.

În anumite cazuri, pentru a surmonta dificultățile temporare și cu obiectivul pe termen lung al asigurării faptului că toți producătorii respectă caietele de sarcini, respectivele derogări pot fi acordate pentru o perioadă de până la 10 ani.

- (31) Este necesară clarificarea domeniului de aplicare a protecției oferite în temeiul prezentului regulament, în special în ceea ce privește acele limitări aplicabile înregistrării de mărci noi specificate în Directiva 2008/95/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2008 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci ⁽¹⁾ care intră în conflict cu înregistrarea denumirilor de origine protejate și a indicațiilor geografice protejate, așa cum se întâmplă deja în cazul înregistrării unor noi mărci la nivelul Uniunii. O astfel de clarificare este necesară și în privința deținătorilor de drepturi de proprietate intelectuală anterioare, în special în cazul mărcilor și al denumirilor omonime înregistrate ca denumiri de origine protejate sau ca indicații geografice protejate.
- (32) Protecția denumirilor de origine și a indicațiilor geografice ar trebui extinsă la utilizarea abuzivă, la imitație și la evocarea denumirilor înregistrate în cazul unor bunuri și servicii, pentru a se asigura un nivel de protecție ridicat și comparabil cu cel din sectorul vitivinicol. În cazul în care sunt utilizate ca ingrediente denumiri de origine protejate și indicații geografice protejate, ar trebui să se țină seama de Comunicarea Comisiei „Linii directoare privind etichetarea produselor alimentare care folosesc ca ingrediente produse cu denumiri de origine protejate (DOP) și cu indicații geografice protejate (IGP)”.
- (33) Denumirile deja înregistrate în temeiul Regulamentului (CE) nr. 510/2006 la 3 ianuarie 2013 ar trebui să continue să fie protejate în temeiul prezentului regulament și să fie incluse în registru în mod automat.
- (34) Obiectivul specific al sistemului referitor la specialitățile tradiționale garantate este de a-i ajuta pe producătorii de produse tradiționale să-i informeze pe consumatori cu privire la proprietățile propriilor produse care oferă valoare adăugată. Cu toate acestea, având în vedere numărul redus de denumiri înregistrate, sistemul actual referitor la specialitățile tradiționale garantate nu și-a realizat potențialul. Prin urmare, dispozițiile actuale ar trebui îmbunătățite, clarificate și adaptate, astfel încât sistemul să devină mai inteligibil, mai ușor de aplicat și mai atractiv pentru potențialii solicitanți.
- (35) Sistemul actual oferă opțiunea de înregistrare a unei denumiri în scopuri de identificare, fără ca denumirea să fie rezervată în Uniune. Deoarece această opțiune nu a fost bine înțeleasă de părțile interesate și dat fiind că funcția de identificare a produselor tradiționale poate fi îndeplinită mai bine la nivelul statului membru sau la nivel regional, cu aplicarea principiului subsidiarității, ar

trebui să se renunțe la această opțiune. Având în vedere experiența dobândită, sistemul ar trebui să vizeze numai rezervările de denumiri în întreaga Uniune.

- (36) Înregistrarea în temeiul sistemului a denumirilor produselor tradiționale autentice necesită adaptarea criteriilor și condițiilor de înregistrare a unei denumiri, în special a acelor privind definiția termenului „tradițional”, care ar trebui să cuprindă produsele care au o tradiție de producție îndelungată.
- (37) Pentru a se asigura că specialitățile tradiționale garantate respectă caietul de sarcini aferent și sunt consecvente, producătorii organizați în grupuri ar trebui să definească produsul într-un caiet de sarcini. Opțiunea înregistrării unei denumiri ca specialitate tradițională garantată ar trebui să fie oferită și producătorilor din țări terțe.
- (38) Pentru a putea fi rezervate, specialitățile tradiționale garantate ar trebui să fie înregistrate la nivelul Uniunii. Datele introduse în registru ar trebui, de asemenea, să ofere informații consumatorilor și comercianților.
- (39) Pentru a nu se crea condiții de concurență neloială, toți producătorii, inclusiv cei dintr-o țară terță, ar trebui să poată utiliza o denumire înregistrată a unei specialități tradiționale garantate, cu condiția ca produsul în cauză să îndeplinească cerințele din caietul de sarcini corespunzător și ca producătorul să fie supravegheat prin intermediul unui sistem de controale. În ceea ce privește specialitățile tradiționale garantate produse în interiorul Uniunii, simbolul Uniunii ar trebui indicat pe etichetă și ar trebui să fie posibil să fie asociat cu mențiunea „specialitate tradițională garantată”.
- (40) Pentru a proteja denumirile înregistrate împotriva utilizării abuzive sau a practicilor înșelătoare pentru consumatori, utilizarea denumirilor ar trebui să facă obiectul unei rezervări.
- (41) În cazul acelor denumiri deja înregistrate în temeiul Regulamentului (CE) nr. 509/2006 care, la 3 ianuarie 2013, nu ar fi altfel cuprinse în domeniul de aplicare a prezentului regulament, aplicarea condițiilor de utilizare prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 509/2006 ar trebui să continue pentru o perioadă de tranziție.
- (42) Ar trebui introdusă o procedură de înregistrare a denumirilor care sunt înregistrate fără rezervarea denumirii, în temeiul Regulamentului (CE) nr. 509/2006, permițându-se înregistrarea acestora cu rezervarea denumirii.
- (43) Este necesar, de asemenea, să se prevadă măsuri tranzitorii aplicabile cererilor de înregistrare primite de Comisie înainte de 3 ianuarie 2013.
- (44) Ar trebui introdusă o a doua serie de sisteme de calitate, bazate pe mențiuni de calitate care aduc valoare adăugată, care să poată fi comunicate pe piața internă și a căror

⁽¹⁾ JO L 299, 8.11.2008, p. 25.

- aplicare să fie facultativă. Respectivul menționii de calitate facultative ar trebui să se refere la caracteristici orizontale specifice în ceea ce privește una sau mai multe categorii de produse, la metodele agricole sau la caracteristicile de prelucrare care se aplică în anumite domenii. Mențiunea de calitate facultativă „produs montan” a îndeplinit, până în prezent, condițiile și va asigura produsului o valoare adăugată pe piață. Pentru a facilita aplicarea Directivei 2000/13/CE în cazul în care etichetarea produselor alimentare poate produce confuzii în rândul consumatorilor în ceea ce privește mențiunile de calitate facultative, în special „produsele montane”, Comisia poate adopta orientări.
- (45) Pentru a sprijini producătorii din zonele montane cu un instrument eficient pentru a-și comercializa mai bine produsele și pentru a reduce riscurile concrete de confuzie a consumatorilor legate de proveniența montană a produselor de pe piață, ar trebui să se prevadă o definiție la nivelul Uniunii a mențiunii de calitate facultative pentru produsele montane. Definirea zonelor montane ar trebui să se bazeze pe criteriile generale de clasificare folosite pentru identificarea unei zone montane din Regulamentul (CE) nr. 1257/1999 al Consiliului din 17 mai 1999 privind sprijinul pentru dezvoltare rurală acordat din Fondul European de Orientare și Garantare Agricolă (FEOGA) ⁽¹⁾.
- (46) Valoarea adăugată a indicațiilor geografice și a specialităților tradiționale garantate depinde de încrederea clientului. Aceasta este credibilă numai dacă este însoțită de metode eficiente de verificare și control. Respectivul sisteme de calitate ar trebui să fie supuse unui sistem de monitorizare format din controale oficiale, în conformitate cu principiile prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 882/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind controalele oficiale efectuate pentru a asigura verificarea conformității cu legislația privind hrana pentru animale și produsele alimentare și cu normele de sănătate animală și de bunăstare a animalelor ⁽²⁾ și ar trebui să includă un sistem de controale în toate etapele producției, prelucrării și distribuției. Pentru a ajuta statele membre în vederea unei mai bune aplicări a dispozițiilor Regulamentului (CE) nr. 882/2004 în ceea ce privește controalele care vizează indicațiile geografice și specialitățile tradiționale garantate, în prezentul regulament ar trebui să fie făcute trimiteri către articolele cele mai relevante.
- (47) Pentru a garanta consumatorului caracteristicile specifice ale indicațiilor geografice și ale specialităților tradiționale garantate, operatorii ar trebui să fie supuși unui sistem care verifică conformitatea cu caietul de sarcini al produsului.
- (48) Pentru a se asigura că sunt imparțiale și eficiente, autoritățile competente ar trebui să îndeplinească o serie de criterii operaționale. Ar trebui avute în vedere dispoziții privind delegarea către organisme de control a unora dintre sarcinile specifice de control.
- (49) Standardele europene (standarde EN) dezvoltate de Comitetul European de Standardizare (CEN) și standardele internaționale dezvoltate de Organizația Internațională de Standardizare (ISO) ar trebui să fie aplicate atât pentru acreditarea organismelor de control, cât și de către aceste organisme pentru operațiunile lor. Acreditarea acestor organisme ar trebui să aibă loc în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008 de stabilire a cerințelor de acreditare și de supraveghere a pieței în ceea ce privește comercializarea produselor ⁽³⁾.
- (50) Planurile de control naționale multianuale și raportul anual pregătit de statele membre în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 882/2004 ar trebui să conțină informații privind activitățile de control care vizează indicațiile geografice și specialitățile tradiționale garantate.
- (51) Statele membre ar trebui să fie autorizate să perceapă o taxă pentru acoperirea costurilor suportate.
- (52) Normele existente privind continuarea utilizării denumirilor generice ar trebui să fie clarificate, astfel încât termenii generici care sunt similari cu sau incluși într-o denumire sau mențiune protejată sau rezervată să își mențină statutul generic.
- (53) Data pentru stabilirea seniorității unei mărci și a unei denumiri de origine sau a unei indicații geografice ar trebui să coincidă cu data cererii de înregistrare a mărcii în Uniune sau în statele membre și cu data cererii către Comisie de protejare a unei denumiri de origine sau a unei indicații geografice.
- (54) Ar trebui să se aplice în continuare dispozițiile privind refuzul sau existența concomitentă a unei denumiri de origine sau a unei indicații geografice ca urmare a unui conflict cu o marcă anterioară.
- (55) Criteriile pe baza cărora mărcile ulterioare ar trebui să fie refuzate sau (dacă sunt înregistrate) invalidate pe motivul existenței unui conflict cu o denumire de origine sau indicație geografică anterioară ar trebui să se regăsească în domeniul de aplicare a protecției unei denumiri de origine sau indicații geografice stabilite.
- (56) Dispozițiile sistemelor de stabilire a drepturilor de proprietate intelectuală, în special ale celor prevăzute de sistemul de calitate referitor la denumirile de origine și indicațiile geografice sau de legislația privind mărcile, nu ar trebui să fie afectate de rezervarea denumirilor și stabilirea mențiunilor și simbolurilor în temeiul sistemelor de calitate referitoare la specialitățile tradiționale garantate și la mențiunile de calitate facultative.

⁽¹⁾ JO L 160, 26.6.1999, p. 80.

⁽²⁾ JO L 165, 30.4.2004, p. 1.

⁽³⁾ JO L 218, 13.8.2008, p. 30.

- (57) Rolul grupurilor ar trebui să fie clarificat și recunoscut. Grupurile au un rol esențial în procedurile de solicitare a înregistrării denumirilor de origine și indicațiilor geografice și a specialităților tradiționale garantate, precum și în modificarea caietelor de sarcini și a cererilor de anulare. De asemenea, grupul poate dezvolta activități de supraveghere a protejării denumirilor înregistrate, de asigurare a conformității producției cu caietul de sarcini, de informare și promovare a denumirii înregistrate precum și, în general, orice activitate prin care se urmărește creșterea valorii denumirilor înregistrate și a eficienței sistemelor de calitate. De asemenea, grupul ar trebui să monitorizeze poziția produselor pe piață. Totuși, aceste activități nu ar trebui să faciliteze sau să conducă la măsuri anti-concurențiale, incompatibile cu articolele 101 și 102 din tratat.
- (58) Pentru a asigura faptul că denumirile de origine, indicațiile geografice și specialitățile tradiționale garantate îndeplinesc condițiile prevăzute de prezentul regulament, cererile ar trebui examinate de autoritățile naționale din statul membru în cauză, în conformitate cu dispozițiile comune minime, printre care se numără o procedură națională de opoziție. Comisia ar trebui să examineze ulterior cererile, pentru a se asigura că nu există erori flagrante și că au fost luate în considerare legislația Uniunii și interesele părților interesate din afara statului membru în care se depune cererea.
- (59) Denumirile de produse originare din țări terțe ar trebui să poată fi înregistrate ca denumiri de origine, indicații geografice și ca specialități tradiționale garantate dacă îndeplinesc condițiile stabilite de prezentul regulament.
- (60) Simbolurile, mențiunile și abrevierile care identifică participarea la un sistem de calitate, precum și drepturile aferente pe teritoriul Uniunii ar trebui protejate atât în Uniune, cât și în țările terțe, astfel încât să existe garanția că acestea sunt utilizate pentru produse autentice și că nu există cazuri de inducere în eroare a consumatorilor în privința calităților produselor. În plus, pentru a asigura o protecție eficientă, Comisia ar trebui să aibă acces la resurse bugetare rezonabile și centralizate, în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1698/2005 al Consiliului din 20 septembrie 2005 privind sprijinul pentru dezvoltare rurală acordat din Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală (FEADR)⁽¹⁾ și în conformitate cu articolul 5 din Regulamentul (CE) nr. 1290/2005 al Consiliului din 21 iunie 2005 privind finanțarea politicii agricole comune⁽²⁾.
- (61) Procedura de înregistrare pentru denumirile de origine protejate, indicațiile geografice protejate și specialitățile tradiționale garantate, inclusiv perioada de cercetare și cea de opoziție, ar trebui redusă și ameliorată, în special în ceea ce privește procesul decizional. Comisia, la ale cărei hotărâri contribuie, în anumite condiții, statele membre, ar trebui să aibă responsabilitatea procesului decizional privind înregistrarea. Este necesară stabilirea de proceduri care să permită modificarea caietului de sarcini al produsului după înregistrare și anularea denumirilor înregistrate, în special atunci când produsul nu mai este conform cu caietul de sarcini al produsului sau când o denumire nu mai este utilizată pe piață.
- (62) Ar trebui să se prevadă proceduri adecvate pentru a facilita aplicarea transfrontalieră a înregistrării comune a denumirilor de origine protejate, a indicațiilor geografice protejate sau a specialităților tradiționale garantate.
- (63) Pentru a completa sau modifica anumite elemente neesențiale ale prezentului regulament, competența de a adopta acte, în conformitate cu articolul 290 din tratat, ar trebui să fie delegată Comisiei în ceea ce privește completarea listei produselor care figurează în anexa I la prezentul regulament; stabilirea de restricții și derogări cu privire la sursele de hrană pentru animale în cazul denumirii de origine; stabilirea de restricții și derogări cu privire la sacrificarea animalelor vii sau la proveniența materiilor prime; stabilirea unor norme care limitează informațiile incluse în caietul de sarcini; stabilirea simbolurilor Uniunii; stabilirea de norme tranzitorii suplimentare pentru a proteja drepturile și interesele legitime ale producătorilor sau ale părților interesate în cauză; stabilirea detaliilor suplimentare privind criteriile de eligibilitate pentru denumirile de specialitate tradițională garantată; stabilirea unor norme detaliate privind criteriile pentru mențiunile de calitate facultative; rezervarea unei mențiuni de calitate facultative suplimentare, stabilirea condițiilor de utilizare a acesteia și modificarea acelor condiții; stabilirea de derogări cu privire la utilizarea mențiunii „produs montan” și stabilirea de metode de producție și alte criterii relevante pentru aplicarea respectivei mențiuni de calitate facultative, în special stabilind condițiile în care sunt permise materii prime sau furaje din afara zonelor montane; instituirea unor norme suplimentare de stabilire a caracterului generic al mențiunilor; norme detaliate privind utilizarea unei denumiri de soi de plantă sau de rasă de animal; definirea normelor pentru realizarea procedurii naționale de opoziție pentru cererile comune privind mai multe teritorii naționale și completarea normelor privind procedura de cerere, procedura de opoziție, procedura de modificare a cererii și procedura de anulare în general. Este deosebit de important ca Comisia să desfășoare consultări adecvate pe parcursul lucrărilor sale pregătitoare, inclusiv la nivel de experți.

(1) JO L 277, 21.10.2005, p. 1.

(2) JO L 209, 11.8.2005, p. 1.

Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, Comisia ar trebui să asigure o transmitere simultană, în timp util și în mod adecvat, a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.

(64) Pentru a asigura condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului regulament, ar trebui conferite Comisiei competențe de executare în ceea ce privește stabilirea unor norme privind forma caietului de sarcini; stabilirea normelor detaliate privind forma și conținutul registrului denumirilor de origine protejate și al indicațiilor geografice protejate; definirea caracteristicilor tehnice ale simbolurilor Uniunii și ale mențiunilor, precum și a normelor privind utilizarea acestora pentru produs, inclusiv a versiunilor lingvistice corespunzătoare care urmează a fi utilizate; acordarea și prelungirea perioadelor de tranziție pentru derogări temporare pentru utilizarea de denumiri de origine protejate și de indicații geografice protejate; stabilirea unor norme detaliate privind forma și conținutul registrului pentru denumirile de specialități tradiționale garantate; stabilirea unor norme referitoare la protejarea specialităților tradiționale garantate; stabilirea tuturor măsurilor privind formularele, procedurile sau alte detalii tehnice, necesare pentru aplicarea titlului IV; stabilirea unor norme referitoare la utilizarea mențiunilor de calitate facultative; stabilirea unor norme în vederea protejării uniforme a mențiunilor, abrevierilor și simbolurilor referitoare la sistemele de calitate; stabilirea unor norme detaliate privind procedura, forma și prezentarea cererilor de înregistrare și a opozițiilor; respingerea cererii; decizia în privința înregistrării unei denumiri în cazul în care nu s-a ajuns la un acord; stabilirea unor norme detaliate privind procedurile, forma și prezentarea cererilor de modificare; anularea înregistrării unei denumiri de origine protejate, a unei indicații geografice protejate sau a unei specialități tradiționale garantate și stabilirea unor norme detaliate privind procedura și forma anulării și privind prezentarea cererilor de anulare. Respectivul competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie ⁽¹⁾.

(65) În ceea ce privește instituirea și menținerea la zi a unor registre ale denumirilor de origine protejate, ale indicațiilor geografice protejate și ale specialităților tradiționale garantate recunoscute în temeiul acestui sistem; definirea metodelor prin care sunt făcute publice numele și adresele organismelor de certificare a produselor și înregistrarea unei denumiri în cazul în care nu există niciun act de opoziție sau nicio declarație de opoziție motivată admisibilă sau în cazul în care există, dar s-a ajuns la un acord, Comisia ar trebui să dispună de competența de a adopta acte de punere în aplicare fără aplicarea Regulamentului (UE) nr. 182/2011,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

TITLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Scop

(1) Prezentul regulament are scopul de a-i ajuta pe producătorii de produse agricole și alimentare în vederea informării cumpărătorilor și consumatorilor cu privire la caracteristicile și proprietățile de producție agricolă ale produselor agricole și alimentare respective, asigurând astfel:

- (a) concurență loială pentru fermierii și producătorii de produse agricole și alimentare cu caracteristici și proprietăți care oferă valoare adăugată;
- (b) punerea la dispoziția consumatorilor de informații corecte referitoare la aceste produse;
- (c) respectarea drepturilor de proprietate intelectuală; și
- (d) integritatea pieței interne.

Măsurile prevăzute de prezentul regulament sunt destinate sprijinirii activităților agricole și de prelucrare, precum și a sistemelor agricole asociate produselor de înaltă calitate, contribuind astfel la îndeplinirea obiectivelor politicii de dezvoltare rurală.

(2) Prezentul regulament stabilește „sisteme de calitate” care oferă baza identificării și, după caz, a protejării denumirilor și mențiunilor care, în special, indică sau descriu produse agricole cu:

- (a) caracteristici care oferă valoare adăugată; sau
- (b) proprietăți care oferă valoare adăugată ca rezultat al metodelor agricole sau de prelucrare utilizate pentru producția acestora sau al locului de producere sau comercializare.

Articolul 2

Domeniu de aplicare

(1) Prezentul regulament vizează produsele agricole destinate consumului uman enumerate în anexa I la tratat și alte produse agricole și alimentare enumerate în anexa I la prezentul regulament.

Pentru a se ține seama de angajamentele internaționale sau de noile metode sau materiale de producție, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 56, care să completeze lista produselor care figurează în anexa I la prezentul regulament. Astfel de produse sunt strâns legate de produsele agricole sau de economia rurală.

(2) Prezentul regulament nu se aplică băuturilor spirtoase, vinurilor aromatizate și produselor vitivinicole, astfel cum sunt definite în anexa XIb la Regulamentul (CE) nr. 1243/2007, cu excepția oțeturilor din vin.

⁽¹⁾ JO L 55, 28.2.2011, p. 13.

(3) Prezentul regulament se aplică fără a aduce atingere altor dispoziții specifice ale Uniunii referitoare la plasarea produselor pe piață și în special privind organizarea comună a piețelor și etichetarea alimentelor.

(4) Directiva 98/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 iunie 1998 referitoare la procedura de furnizare de informații în domeniul standardelor, reglementărilor tehnice și al normelor privind serviciile societății informaționale ⁽¹⁾ nu se aplică sistemelor de calitate instituite prin prezentul regulament.

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „sisteme de calitate” înseamnă sistemele instituite de titlurile II, III și IV;
2. „grup” înseamnă orice asociere, indiferent de forma sa juridică, formată în principal din producători sau prelucrători ai aceleiași produs;
3. „tradițional” înseamnă utilizare dovedită pe piața națională pentru o perioadă de timp care permite transmiterea între generații; această perioadă este de cel puțin 30 de ani;
4. „etichetare” înseamnă mențiunile, indicațiile, mărcile de fabrică sau de comerț, imaginile sau semnele care se referă la un produs alimentar și care figurează pe orice ambalaj, document, anunț, etichetă, inel sau manșetă care însoțesc sau se referă la acest produs alimentar;
5. „caracter specific” al unui anumit produs înseamnă proprietățile de producție caracteristice care disting în mod clar un produs de alte produse similare din aceeași categorie;
6. „mențiuni generice” înseamnă denumiri ale produselor care, deși sunt legate de locul, regiunea sau țara în care a fost produs sau comercializat inițial produsul, au devenit denumirea comună a unui produs din Uniune;
7. „etapă de producție” înseamnă producerea, procesarea sau pregătirea;
8. „produse prelucrate” înseamnă produsele alimentare care rezultă din prelucrarea produselor neprelucrate. Produsele prelucrate pot să conțină ingrediente necesare fabricării lor sau care le conferă caracteristici specifice.

TITLUL II

DENUMIRI DE ORIGINE PROTEJATE ȘI INDICAȚII GEOGRAFICE PROTEJATE

Articolul 4

Obiectiv

Se instituie un sistem referitor la denumirile de origine protejate și indicațiile geografice protejate care să-i ajute pe producătorii de produse legate de o zonă geografică, prin:

- (a) asigurarea unui profit echitabil, adecvat în raport cu calitățile produselor lor;
- (b) asigurarea unei protecții uniforme a denumirilor, sub formă de drept de proprietate intelectuală pe teritoriul Uniunii;
- (c) informarea clară a consumatorilor în privința proprietăților produsului care oferă valoare adăugată.

Articolul 5

Cerințe privind denumirile de origine și indicațiile geografice

- (1) În sensul prezentului regulament, „denumire de origine” este o denumire care identifică un produs:
 - (a) originar dintr-un anumit loc, regiune sau, în cazuri excepționale, țară;
 - (b) a cărui calitate sau ale cărui caracteristici se datorează în principal sau exclusiv unui anumit mediu geografic cu factori naturali și umani proprii; și
 - (c) ale cărui etape de producție se desfășoară, toate, în zona geografică delimitată.
- (2) În sensul prezentului regulament, „indicație geografică” este o denumire care identifică un produs:
 - (a) originar dintr-un anumit loc, regiune sau țară;
 - (b) în cazul căruia o anumită calitate, reputație sau o altă caracteristică poate fi atribuită în principal originii geografice a produsului; și
 - (c) atunci când cel puțin una dintre etapele de producție se desfășoară în zona geografică delimitată.
- (3) Fără a aduce atingere alineatului (1), anumite denumiri sunt asimilate denumirilor de origine, chiar dacă materiile prime ale produselor în cauză provin dintr-o zonă geografică mai mare decât sau diferită de zona geografică delimitată, cu condiția ca:
 - (a) zona de producție a materiilor prime să fie delimitată;
 - (b) să existe condiții speciale pentru producția materiilor prime;

⁽¹⁾ JO L 204, 21.7.1998, p. 37.

- (c) să existe măsuri de control care să asigure îndeplinirea condițiilor menționate la litera (b); și
- (d) denumirile de origine respective au fost recunoscute ca atare în țara de origine înainte de 1 mai 2004.

Numai animalele vii, carnea și laptele pot fi considerate materii prime în sensul prezentului alineat.

(4) Pentru a ține seama de caracterul specific al producției produselor de origine animală, Comisia este împuternicită să adopte, în conformitate cu articolul 56, acte delegate privind restricțiile și derogările cu privire la sursele de hrană pentru animale în cazul denumirii de origine.

În plus, pentru a ține seama de caracterul specific al anumitor produse sau zone, Comisia este împuternicită să adopte, în conformitate cu articolul 56, acte delegate privind restricțiile și derogările cu privire la sacrificarea animalelor vii sau la proveniența materiilor prime.

Aceste restricții sau derogări țin seama, pe baza unor criterii obiective, de calitate sau de utilizare, precum și de cunoștințele recunoscute sau de factorii naturali.

Articolul 6

Caracter generic, coincidențe cu denumiri de soiuri de plante și de rase de animale, cu denumiri omonime și mărci

(1) Mențiunile generice nu sunt înregistrate ca denumiri de origine protejate sau ca indicații geografice protejate.

(2) O denumire nu poate fi înregistrată ca denumire de origine sau indicație geografică atunci când coincide cu denumirea unui soi de plante sau a unei rase de animale și poate induce consumatorul în eroare cu privire la adevărata origine a produsului.

(3) O denumire propusă pentru înregistrare care este omonimă sau parțial omonimă cu o denumire deja înregistrată în registrul instituit în temeiul articolului 11 nu poate fi înregistrată decât dacă există, în practică, o distincție suficientă între condițiile de utilizare locală și tradițională și prezentarea denumirii omonime înregistrate ulterior, pe de o parte, și denumirea introdusă deja în registru, pe de altă parte, luând în considerare necesitatea de a asigura un tratament echitabil al producătorilor în cauză și de a nu induce în eroare consumatorii.

O denumire omonimă care lasă consumatorilor impresia greșită că produsele sunt originare dintr-un alt teritoriu nu se înregistrează, chiar dacă aceasta este exactă în ceea ce privește teritoriul, regiunea sau localitatea din care produsele respective sunt originare.

(4) O denumire propusă spre înregistrare ca denumire de origine sau indicație geografică nu se înregistrează în situația

în care, date fiind reputația și renumele unei mărci, precum și durata utilizării acesteia, înregistrarea denumirii propuse ca denumire de origine sau indicație geografică este de natură să inducă în eroare consumatorul cu privire la adevărata identitate a produsului.

Articolul 7

Caietul de sarcini

(1) O denumire de origine protejată sau o indicație geografică protejată trebuie să fie conformă cu un caiet de sarcini care să includă cel puțin:

- (a) denumirea care urmează a fi protejată ca denumire de origine sau indicație geografică, astfel cum este folosită în limbajul comercial sau în limbajul comun, și numai în limbile care sunt sau au fost folosite în mod tradițional în descrierea unui produs specific în zona geografică delimitată;
- (b) descrierea produsului, inclusiv materiile prime, dacă este cazul, precum și principalele caracteristici fizice, chimice, microbiologice sau organoleptice ale produsului;
- (c) definirea zonei geografice delimitate cu privire la legătura menționată la litera (f) punctul (i) sau punctul (ii) de la prezentul alineat și, dacă este cazul, detalii care să indice respectarea condițiilor prevăzute la articolul 5 alineatul (3);
- (d) dovada faptului că produsul este originar din zona geografică delimitată menționată la articolul 5 alineatele (1) sau (2);
- (e) descrierea metodei de obținere a produsului și, după caz, a metodelor locale autentice și invariabile, precum și a informațiilor legate de ambalare, atunci când grupul solicitant stabilește și oferă o justificare suficientă, specifică produsului, pentru care ambalarea trebuie să aibă loc în zona geografică delimitată în scopul de a păstra calitatea, de a garanta originea sau de a asigura controlul, ținând seama de legislația Uniunii, în special de legislația privind libera circulație a mărfurilor și libera furnizare a serviciilor;
- (f) elemente care să stabilească:
- (i) legătura dintre calitatea sau caracteristicile produsului și mediul geografic menționat la articolul 5 alineatul (1); sau
- (ii) după caz, legătura dintre o anumită calitate, reputația sau o altă caracteristică a produsului și originea geografică menționată la articolul 5 alineatul (2);
- (g) numele și adresa autorităților sau, dacă sunt disponibile, numele și adresa organismelor care verifică respectarea dispozițiilor caietului de sarcini, în temeiul articolului 37, precum și sarcinile precise ale acestora;

(h) orice normă specifică de etichetare a produsului în cauză.

(2) Pentru a garanta caracterul relevant și succint al informațiilor conținute în caietul de sarcini, Comisia este împuternicită să adopte, în conformitate cu articolul 56, acte delegate de stabilire a unor norme care limitează informațiile incluse în caietul de sarcini menționat la alineatul (1) din prezentul articol, atunci când această limitare este necesară pentru a evita cererile de înregistrare excesiv de voluminoase.

Comisia poate adopta acte de punere în aplicare pentru stabilirea unor norme privind forma caietului de sarcini. Respectivetele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 57 alineatul (2).

Articolul 8

Conținutul cererii de înregistrare

(1) O cerere de înregistrare a unei denumiri de origine sau a unei indicații geografice, în temeiul articolului 49 alineatul (2) sau (5), trebuie să includă cel puțin:

- (a) numele și adresa grupului solicitant și ale autorităților sau, dacă sunt disponibile, ale organismelor care verifică respectarea dispozițiilor caietului de sarcini;
- (b) caietul de sarcini prevăzut la articolul 7;
- (c) un document unic care conține:
 - (i) elementele principale ale caietului de sarcini: denumirea, descrierea produsului, inclusiv, după caz, normele specifice aplicabile ambalării și etichetării, precum și o scurtă delimitare a zonei geografice;
 - (ii) descrierea legăturii produsului cu mediul geografic sau cu originea geografică menționate la articolul 5 alineatul (1) sau alineatul (2), după caz, inclusiv, dacă este necesar, elementele specifice descrierii produsului sau metodei de producție care justifică legătura.

Cererea menționată la articolul 49 alineatul (5) trebuie să conțină, de asemenea, elemente care dovedesc că denumirea produsului este protejată în țara de origine.

(2) Dosarul de cerere menționat la articolul 49 alineatul (4) trebuie să conțină:

- (a) denumirea și adresa grupului solicitant;
- (b) documentul unic prevăzut la alineatul (1) litera (c) din prezentul articol;
- (c) o declarație a statului membru care să precizeze că acesta consideră că cererea care a fost depusă de grup și care este eligibilă pentru o decizie favorabilă îndeplinește condițiile prevăzute de prezentul regulament și respectă dispozițiile adoptate în temeiul acestuia;
- (d) trimiterea la publicarea caietului de sarcini.

Articolul 9

Protecție națională tranzitorie

Doar cu titlu provizoriu, statul membru poate acorda protecție unei denumiri, în temeiul prezentului regulament, la nivel național, cu efect de la data depunerii cererii de înregistrare la Comisie.

Protecția națională tranzitorie încetează la data la care se ia o decizie privind înregistrarea, în temeiul prezentului regulament, sau atunci când cererea este retrasă.

Atunci când o denumire nu este înregistrată în temeiul prezentului regulament, consecințele unei astfel de protecții la nivel național sunt exclusiv responsabilitatea statului membru respectiv.

Măsurile adoptate de statele membre în temeiul primului paragraf nu produc efecte decât pe plan național și nu afectează comerțul în interiorul Uniunii sau comerțul internațional.

Articolul 10

Motive de opoziție

(1) O declarație de opoziție motivată, astfel cum este menționată la articolul 51 alineatul (2), este admisibilă numai atunci când este primită de Comisie până la termenul limită prevăzut în respectivul alineat și dacă:

- (a) arată nerespectarea condițiilor menționate la articolul 5 și la articolul 7 alineatul (1);
- (b) arată că înregistrarea denumirii propuse ar fi contrară articolului 6 alineatele (2), (3) sau (4);
- (c) arată că înregistrarea denumirii propuse ar periclita existența unei denumiri total sau parțial identice sau a unei mărci sau existența unor produse care s-au aflat legal pe piață timp de cel puțin cinci ani înainte de data publicării prevăzută la articolul 50 alineatul (2) litera (a); sau
- (d) precizează elementele care permit să se concluzioneze că denumirea pentru care se solicită înregistrarea este o mențiune generică.

(2) Motivele de opoziție se evaluează în raport cu teritoriul Uniunii.

Articolul 11

Registrul denumirilor de origine protejate și al indicațiilor geografice protejate

(1) Fără aplicarea procedurii menționate la articolul 57 alineatul (2), Comisia adoptă acte de punere în aplicare pentru instituirea și menținerea la zi a unui registru al denumirilor de origine protejate și al indicațiilor geografice protejate recunoscute în temeiul acestui sistem, registru care se află la dispoziția publicului.

(2) În registru pot fi introduse indicații geografice referitoare la produse din țări terțe care sunt protejate în Uniune în temeiul unui acord internațional la care Uniunea este parte semnatară. În cazul în care nu sunt identificate în mod specific în acordul respectiv ca reprezentând denumiri de origine protejate în temeiul prezentului regulament, denumirile respective se introduc în registru ca indicații geografice protejate.

(3) Comisia poate adopta acte de punere în aplicare de stabilire a normelor detaliate privind forma și conținutul registrului. Respectivul acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 57 alineatul (2).

(4) Comisia publică și actualizează periodic lista acordurilor internaționale menționate la alineatul (2), precum și lista indicațiilor geografice protejate în conformitate cu acordurile respective.

Articolul 12

Denumiri, simboluri și mențiuni

(1) Denumirile de origine protejate și indicațiile geografice protejate pot fi utilizate de orice operator care comercializează un produs conform cu caietul de sarcini corespunzător.

(2) Trebuie stabilite simboluri ale Uniunii destinate popularizării denumirilor de origine protejate și a indicațiilor geografice protejate.

(3) În cazul produselor care provin din Uniune și care sunt comercializate sub o denumire de origine protejată sau o indicație geografică protejată înregistrată în conformitate cu procedurile prevăzute de prezentul regulament, simbolurile Uniunii asociate acestora apar pe etichete. În plus, denumirea înregistrată a produsului ar trebui să apară în același câmp vizual. Mențiunile „denumire de origine protejată” sau „indicație geografică protejată” sau abrevierile corespunzătoare „DOP” sau „IGP” pot apărea pe etichetă.

(4) În plus, pe etichetă pot apărea și: reprezentări ale zonei geografice de origine, astfel cum se menționează la articolul 5, precum și reprezentări sub formă de text, reprezentări grafice sau simboluri referitoare la statul membru și/sau la regiunea în care este situată zona geografică de origine respectivă.

(5) Fără a aduce atingere Directivei 2000/13/CE, este permisă folosirea pe etichete a mărcilor geografice colective menționate la articolul 15 din Directiva 2008/95/CE, împreună cu denumirea de origine protejată sau cu indicația geografică protejată.

(6) În cazul produselor care provin din țări terțe și sunt comercializate sub o denumire înregistrată în registru, pe etichetă pot apărea mențiunile amintite la alineatul (3) sau simbolurile Uniunii asociate acestora.

(7) Pentru a asigura comunicarea către consumator a informațiilor adecvate, Comisia este împuternicită să adopte, în conformitate cu articolul 56, acte delegate care să stabilească simbolurile Uniunii.

Comisia poate adopta acte de punere în aplicare care să definească caracteristicile tehnice ale simbolurilor Uniunii și ale mențiunilor, precum și normele privind utilizarea acestora pentru produselor comercializate sub o denumire de origine protejată sau o indicație geografică protejată, inclusiv normele privind versiunile lingvistice corespunzătoare care urmează a fi utilizate. Respectivul acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 57 alineatul (2).

Articolul 13

Protecție

(1) Denumirile înregistrate sunt protejate împotriva:

- (a) oricărei utilizări comerciale directe sau indirecte a unei denumiri înregistrate pentru produse care nu sunt acoperite de înregistrare, în cazul în care produsele respective sunt comparabile cu cele înregistrate sub denumirea respectivă sau în cazul în care printr-o astfel de utilizare se exploatează reputația denumirii protejate, inclusiv atunci când produsele respective sunt folosite ca ingrediente;
- (b) oricărei utilizări abuzive, imitări sau evocări, chiar dacă adevărata origine a produselor sau a serviciilor este indicată sau dacă denumirea protejată este tradusă sau însoțită de cuvinte precum „gen”, „tip”, „metodă”, „așa cum se prepară la/in”, „imitație” sau alte cuvinte similare, inclusiv atunci când produsele respective sunt folosite ca ingrediente;
- (c) oricărei mențiuni false sau înșelătoare privind proveniența, originea, natura sau calitățile esențiale ale produsului, care apare pe partea interioară sau exterioară a ambalajului, în materialul publicitar sau documentele referitoare la produsul în cauză, precum și împotriva ambalării produsului într-un ambalaj de natură să creeze o impresie eronată cu privire la originea acestuia;
- (d) oricărei alte practici care ar putea induce în eroare consumatorul cu privire la adevărata origine a produsului.

În cazul în care o denumire de origine protejată sau o indicație geografică protejată include denumirea unui produs care este considerată a fi generică, utilizarea denumirii generice respective nu se consideră a fi contrară dispozițiilor primului paragraf literale (a) sau (b).

(2) Denumirile de origine protejate și indicațiile geografice protejate nu devin generice.

(3) Statele membre adoptă măsurile administrative și juridice corespunzătoare pentru a preveni sau opri utilizarea ilegală a denumirilor de origine protejate și a indicațiilor geografice protejate menționate la alineatul (1), produse sau comercializate în statul membru respectiv.

În acest scop, statele membre desemnează autoritățile responsabile cu luarea acestor măsuri, în conformitate cu procedurile stabilite de fiecare stat membru.

Autoritățile respective oferă garanții corespunzătoare de obiectivitate și imparțialitate și au la dispoziție personal calificat și resursele necesare pentru îndeplinirea funcțiilor lor.

Articolul 14

Relațiile dintre mărci, denumirile de origine și indicațiile geografice

(1) În cazul în care o denumire de origine sau o indicație geografică este înregistrată în temeiul prezentului regulament, înregistrarea unei mărci a cărei utilizare ar contraveni articolului 13 alineatul (1) și care se referă la același tip de produs trebuie refuzată dacă cererea de înregistrare a mărcii este prezentată după data depunerii la Comisie a cererii de înregistrare în ceea ce privește denumirea de origine sau indicația geografică.

Mărcile înregistrate cu încălcarea primului paragraf se invalidează.

Dispozițiile prezentului alineat se aplică fără a aduce atingere dispozițiilor Directivei 2008/95/CE.

(2) Fără a aduce atingere articolului 6 alineatul (4), o marcă a cărei utilizare contravine articolului 13 alineatul (1) și care a fost solicitată, înregistrată sau instituită prin utilizarea sa cu bună-credință pe teritoriul Uniunii, dacă această posibilitate este prevăzută în legislația în cauză, înainte de data la care este transmisă Comisiei cererea de protejare a denumirii de origine sau a indicației geografice, poate continua să fie utilizată sau să fie reînnoită pentru produsul respectiv, în pofida înregistrării unei denumiri de origine sau a unei indicații geografice, dacă marca nu intră sub incidența motivelor de anulare sau revocare prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară ⁽¹⁾ sau de Directiva 2008/95/CE. În astfel de cazuri, este permisă utilizarea deopotrivă a denumirii de origine protejate, a indicației geografice protejate și a mărcilor relevante.

Articolul 15

Perioade de tranziție privind utilizarea denumirilor de origine protejate și a indicațiilor geografice protejate

(1) Fără a aduce atingere articolului 14, Comisia poate adopta acte de punere în aplicare care să acorde o perioadă de tranziție de până la cinci ani astfel încât produsele provenite dintr-un stat membru sau o țară terță, a căror denumire constă în sau conține o denumire care contravine articolului 13 alineatul (1), să poată fi utilizate în continuare sub denumirea cu care au fost comercializate, cu condiția să existe o declarație de opoziție admisibilă în temeiul articolului 49 alineatul (3) sau al articolului 51, care arată că:

- (a) înregistrarea denumirii ar prejudicia existența unei denumiri integral sau parțial identice; sau
- (b) produsele au fost comercializate în mod legal sub denumirea respectivă pe teritoriul în cauză cel puțin în ultimii cinci ani înaintea datei publicării prevăzute la articolul 50 alineatul (2) litera (a).

Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 57 alineatul (2).

(2) Fără a aduce atingere articolului 14, Comisia adoptă acte de punere în aplicare care prelungesc la 15 ani perioada de tranziție menționată la alineatul (1) din prezentul articol, în cazuri justificate corespunzător, atunci când se demonstrează că:

- (a) denumirea menționată la alineatul (1) din prezentul articol a fost folosită în mod legal, constant și echitabil timp de cel puțin 25 de ani înainte ca cererea de înregistrare să fie înaintată Comisiei;
- (b) scopul utilizării denumirii menționate la alineatul (1) al prezentului articol nu a fost, în niciun moment, acela de a se profita de pe urma reputației denumirii înregistrate și se arată că consumatorii nu au fost și nici nu ar fi putut fi induși în eroare în privința adevăratei origini a produsului.

Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 57 alineatul (2).

(3) Atunci când se utilizează o denumire menționată la alineatele (1) și (2), țara de origine este clar și vizibil indicată pe etichetă.

(4) Pentru a depăși dificultățile temporare legate de obiectivul pe termen lung de a garanta faptul că toți producătorii din zona respectivă respectă caietul de sarcini, un stat membru poate acorda o perioadă de tranziție de până la 10 ani, cu începere de la data depunerii cererii la Comisie, cu condiția ca operatorii în cauză să fi comercializat în mod legal produsele respective prin utilizarea continuă a denumirilor în cauză pe o perioadă de cel puțin cinci ani înainte de depunerea cererii la autoritățile din statul membru și să fi inclus acest punct în procedura națională de opoziție menționată la articolul 49 alineatul (3).

Primul paragraf se aplică *mutatis mutandis* unei indicații geografice protejate sau unei denumiri de origine protejate referitoare la o zonă geografică situată într-o țară terță, cu excepția procedurii de opoziție.

Aceste perioade de tranziție se indică în dosarul de cerere menționat la articolul 8 alineatul (2).

Articolul 16

Dispoziții tranzitorii

(1) Denumirile introduse în registrul prevăzut la articolul 7 alineatul (6) din Regulamentul (CE) nr. 510/2006 se introduc în mod automat în registrul menționat la articolul 11 din prezentul regulament. Caietele de sarcini corespunzătoare sunt considerate caietele de sarcini menționate la articolul 7 din prezentul regulament. Orice dispoziție tranzitorie specială legată de aceste înregistrări se aplică în continuare.

⁽¹⁾ JO L 78, 24.3.2009, p. 1.

(2) Pentru a proteja drepturile și interesele legitime ale producătorilor sau ale părților interesate în cauză, Comisia este împuternicită să adopte, în conformitate cu articolul 56, acte delegate privind norme tranzitorii suplimentare.

(3) Prezentul regulament se aplică fără a aduce atingere vreunui drept de coexistență recunoscut în temeiul Regulamentului (CE) nr. 510/2006 în ceea ce privește denumirile de origine și indicațiile geografice, pe de o parte, și mărcile, pe de altă parte.

TITLUL III

SPECIALITĂȚI TRADIȚIONALE GARANTATE

Articolul 17

Obiectiv

Se instituie un sistem referitor la specialitățile tradiționale garantate, al cărui obiectiv este acela de a proteja metodele de producție și rețetele tradiționale, prin susținerea producătorilor de produse tradiționale în activitățile de comercializare și de informare a consumatorilor în legătură cu proprietățile care oferă valoare adăugată rețetelor și produselor lor tradiționale.

Articolul 18

Criterii

(1) O denumire este eligibilă pentru a fi înregistrată ca specialitate tradițională garantată atunci când descrie un produs specific sau un aliment care:

(a) rezultă în urma unui proces de producție, de prelucrare sau a unei compoziții care corespunde practicii tradiționale pentru produsul sau alimentul respectiv; sau

(b) este produs din materiile prime sau ingredientele utilizate în mod tradițional.

(2) Pentru a fi înregistrată, denumirea de specialitate tradițională garantată trebuie:

(a) să fi fost utilizată în mod tradițional pentru a desemna produsul specific; sau

(b) să indice caracterul tradițional sau caracterul specific al produsului.

(3) Dacă se demonstrează, în cadrul procedurii de opoziție menționate la articolul 51, că denumirea este, de asemenea, utilizată într-un alt stat membru sau într-o țară terță pentru a distinge produse comparabile sau produse care au o denumire identică sau similară, decizia privind înregistrarea, luată în conformitate cu articolul 52 alineatul (3), poate prevedea ca denumirea specialității tradiționale garantate să fie însoțită de mențiunea „fabricat potrivit tradițiilor”, urmată imediat de numele țării sau regiunii respective.

(4) O denumire nu poate fi înregistrată dacă se referă numai la afirmații cu caracter general utilizate pentru un set de produse sau la afirmațiile prevăzute de o legislație specifică a Uniunii.

(5) Pentru a asigura buna funcționare a sistemului, Comisia este împuternicită să adopte, în conformitate cu articolul 56, acte delegate referitoare la detaliile suplimentare privind criteriile de eligibilitate prevăzute în prezentul articol.

Articolul 19

Caiet de sarcini

(1) O specialitate tradițională garantată trebuie să fie conformă cu un caiet de sarcini care conține:

(a) denumirea propusă spre înregistrare, în versiunile lingvistice corespunzătoare;

(b) descrierea produsului, inclusiv principalele caracteristici fizice, chimice, microbiologice sau organoleptice care demonstrează caracterul specific al acestuia;

(c) descrierea metodei de producție care trebuie respectată de producători, inclusiv, după caz, natura și caracteristicile materiilor prime sau ale ingredientelor utilizate, precum și metoda prin care este preparat produsul; și

(d) elementele esențiale care definesc caracterul tradițional al produsului.

(2) Pentru a garanta caracterul relevant și succint al informațiilor conținute în caietul de sarcini, Comisia este împuternicită să adopte, în conformitate cu articolul 56, acte delegate de stabilire a unor norme care limitează informațiile incluse în caietul de sarcini menționat la alineatul (1) al prezentului articol, atunci când această limitare este necesară pentru a evita cererile de înregistrare excesiv de voluminoase.

Comisia poate adopta acte de punere în aplicare de stabilire a unor norme privind forma caietului de sarcini. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 57 alineatul (2).

Articolul 20

Conținutul cererii de înregistrare

(1) Cererea de înregistrare a unei denumiri ca specialitate tradițională garantată menționată la articolul 49 alineatele (2) sau (5) trebuie să conțină:

(a) denumirea și adresa grupului solicitant;

(b) caietul de sarcini prevăzut la articolul 19.

(2) Dosarul de cerere menționat la articolul 49 alineatul (4) trebuie să conțină:

(a) elementele menționate la alineatul (1) din prezentul articol; și

(b) o declarație a statului membru care să precizeze că acesta consideră că cererea care a fost depusă de grup și care este eligibilă pentru o decizie favorabilă îndeplinește condițiile prevăzute de prezentul regulament și respectă dispozițiile adoptate în temeiul acestuia.

Articolul 21

Motive de opoziție

(1) O declarație de opoziție motivată, astfel cum este menționată la articolul 51 alineatul (2), este declarată admisibilă numai atunci când este primită de Comisie înainte de expirarea termenului și dacă:

- (a) oferă motive justificate în mod corespunzător pentru care înregistrarea propusă este incompatibilă cu dispozițiile prezentului regulament; sau
- (b) arată că utilizarea numelui este legală, renumită și semnificativă din punct de vedere economic pentru produse agricole sau alimentare similare.

(2) Criteriile menționate la alineatul (1) litera (b) se evaluează în raport cu teritoriul Uniunii.

Articolul 22

Registrul specialităților tradiționale garantate

(1) Comisia adoptă, fără aplicarea procedurii menționate la articolul 57 alineatul (2), acte de punere în aplicare privind instituirea și menținerea la zi a unui registru al specialităților tradiționale garantate, recunoscute în temeiul acestui sistem, registru care se află la dispoziția publicului.

(2) Comisia poate adopta acte de punere în aplicare de stabilire a unor norme detaliate privind forma și conținutul registrului. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 57 alineatul (2).

Articolul 23

Denumiri, simboluri și mențiuni

(1) O denumire înregistrată ca specialitate tradițională garantată poate fi utilizată de orice operator care comercializează un produs care este conform cu caietul de sarcini corespunzător.

(2) Se stabilește un simbol al Uniunii în vederea popularizării sistemului de specialități tradiționale garantate.

(3) Fără a aduce atingere alineatului (4), simbolul menționat la alineatul (2) apare pe eticheta produselor provenite din Uniune care sunt comercializate ca specialitate tradițională garantată înregistrată în conformitate cu prezentul regulament. În plus, denumirea produsului ar trebui să apară în același câmp vizual. Mențiunea „specialitate tradițională garantată” sau abrevierea corespunzătoare „STG” poate apărea, de asemenea, pe etichetă.

Prezența simbolului pe etichetă este opțională în cazul specialităților tradiționale garantate produse în afara Uniunii.

(4) Pentru a asigura comunicarea către consumator a informațiilor adecvate, Comisia este împuternicită să adopte, în conformitate cu articolul 56, acte delegate pentru stabilirea simbolului Uniunii.

Comisia poate adopta acte de punere în aplicare de stabilire a caracteristicilor tehnice ale simbolului Uniunii și ale mențiunii, precum și a normelor privind utilizarea acestora pe produsele care poartă denumirea unei specialități tradiționale garantate, inclusiv în ceea ce privește versiunile lingvistice adecvate care

urmează să fie folosite. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 57 alineatul (2).

Articolul 24

Restricții privind utilizarea denumirilor înregistrate

(1) Denumirile înregistrate trebuie să fie protejate împotriva oricărei utilizări abuzive, imitări sau evocări sau împotriva oricărei alte practici care ar putea induce în eroare consumatorul.

(2) Statele membre se asigură că descrierile comerciale utilizate la nivel național nu pot fi confundate cu denumirile care sunt înregistrate.

(3) Comisia poate adopta acte de punere în aplicare de stabilire a unor norme referitoare la protejarea specialităților tradiționale garantate. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 57 alineatul (2).

Articolul 25

Dispoziții tranzitorii

(1) Denumirile înregistrate în conformitate cu articolul 13 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 509/2006 se introduc în mod automat în registrul menționat la articolul 22 din prezentul regulament. Caietele de sarcini corespunzătoare sunt considerate caietele de sarcini menționate la articolul 19 din prezentul regulament. Orice dispoziție tranzitorie specială legată de aceste înregistrări se aplică în continuare.

(2) Denumirile înregistrate în conformitate cu cerințele prevăzute la articolul 13 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 509/2006, inclusiv denumirile înregistrate în temeiul cererilor menționate la articolul 58 alineatul (1) din prezentul regulament, pot fi utilizate în continuare, până la 4 ianuarie 2023, în condițiile prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 509/2006, cu excepția cazului în care statele membre utilizează procedura prevăzută la articolul 26 din prezentul regulament.

(3) Pentru a proteja drepturile și interesele legitime ale producătorilor sau ale părților interesate în cauză, Comisia este împuternicită să adopte, în conformitate cu articolul 56, acte delegate privind norme tranzitorii suplimentare.

Articolul 26

Procedura simplificată

(1) La solicitarea unui grup, un stat membru poate transmite Comisiei cel târziu până la 4 ianuarie 2016 numele specialităților tradiționale garantate care sunt înregistrate în conformitate cu articolul 13 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 509/2006 și care se conformează prezentului regulament

Înainte de a transmite un nume, statul membru inițiază o procedură de opoziție, astfel cum este definită la articolul 49 alineatele (3) și (4).

Dacă se demonstrează în cadrul acestei proceduri că numele este, de asemenea, utilizat cu trimitere la produse comparabile sau la produse care au același nume sau un nume asemănător, numele poate fi completat cu un termen care să indice caracterul tradițional sau specific al produsului.

Un grup dintr-o țară terță poate transmite astfel de nume Comisiei, fie direct, fie prin intermediul autorităților țării terțe.

(2) Comisia publică numele menționate la alineatul (1) împreună cu caietele de sarcini pentru fiecare astfel de nume în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, în termen de două luni de la primire.

(3) Se aplică articolele 51 și 52.

(4) După încheierea procedurii de opoziție, Comisia adaptează, după caz, mențiunile din registrul prevăzut la articolul 22. Caietele de sarcini corespunzătoare sunt considerate caietele de sarcini menționate la articolul 19.

TITLUL IV

MENȚIUNI DE CALITATE FACULTATIVE

Articolul 27

Obiectiv

Se instituie un sistem referitor la mențiunile de calitate facultative care să faciliteze comunicarea în cadrul pieței interne, de către producători, a caracteristicilor sau proprietăților care oferă valoare adăugată produselor agricole.

Articolul 28

Norme naționale

Statele membre pot menține reglementări la nivel național privind mențiunile de calitate facultative care nu sunt vizate de prezentul regulament, cu condiția ca respectivele reglementări să respecte dreptul Uniunii.

Articolul 29

Mențiuni de calitate facultative

(1) Mențiunile de calitate facultative îndeplinesc următoarele criterii:

(a) mențiunea face referire la o caracteristică a uneia sau a mai multor categorii de produse sau la o proprietate de producție agricolă sau de prelucrare care se aplică în anumite domenii;

(b) utilizarea mențiunii adaugă valoare produsului în comparație cu produse de tip similar; și

(c) mențiunea are o dimensiune europeană.

(2) Sunt excluse din acest sistem mențiunile de calitate facultative care descriu calități tehnice ale produsului în scopul aplicării standardelor de comercializare obligatorii și care nu au rolul de a informa consumatorii în privința respectivelor calități ale produsului.

(3) Mențiunile de calitate facultative exclud mențiunile rezervate facultative care sprijină și completează standardele de comercializare specifice, stabilite în funcție de sector sau categorie de produs.

(4) Pentru a ține seama de caracterul specific al anumitor sectoare și de așteptările consumatorilor, Comisia este împuternicită să adopte, în conformitate cu articolul 56, acte delegate de stabilire a unor norme detaliate privind criteriile menționate la alineatul (1) al prezentului articol.

(5) Comisia poate adopta acte de punere în aplicare de stabilire a tuturor măsurilor privind formularele, procedurile sau alte detalii tehnice necesare pentru aplicarea prezentului titlu. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 57 alineatul (2).

(6) La adoptarea actelor delegate și de punere în aplicare în conformitate cu alineatele (4) și (5) din prezentul articol, Comisia ține seama de standardele internaționale relevante.

Articolul 30

Rezervarea și modificarea

(1) Pentru a ține seama de așteptările clienților, de progresele științifice și tehnice, de situația de pe piață și de evoluțiile referitoare la standardele de comercializare și la standardele internaționale, Comisia este împuternicită să adopte, în conformitate cu articolul 56, acte delegate cu scopul de a rezerva o mențiune de calitate facultativă suplimentară și de a stabili condițiile de utilizare a acesteia.

(2) În cazuri justificate corespunzător și pentru a ține seama de utilizarea adecvată a mențiunii de calitate facultative suplimentare, Comisia este împuternicită să adopte, în conformitate cu articolul 56, acte delegate de stabilire a modificărilor condițiilor de utilizare menționate la alineatul (1) din prezentul articol.

Articolul 31

Produs montan

(1) Mențiunea „produs montan” este stabilită ca mențiune de calitate facultativă.

Această mențiune este utilizată numai pentru a descrie produse destinate consumului uman incluse în anexa I la tratat în cazul cărora:

(a) materiile prime, dar și furajele pentru animalele de fermă provin în principal din zone montane;

(b) în cazul produselor prelucrate, prelucrarea are loc, de asemenea, în zone montane.

(2) În sensul prezentului articol, zonele montane din cadrul Uniunii sunt zonele delimitate în sensul articolului 18 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1257/1999. În ceea ce privește produsele din țările terțe, zonele montane includ zone desemnate în mod oficial drept zone montane de către țara terță sau care îndeplinesc criteriile echivalente cu cele prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1257/1999.

(3) În cazuri justificate corespunzător și pentru a ține seama de constrângerile naturale care afectează producția agricolă din zonele montane, Comisia este împuternicită să adopte, în conformitate cu articolul 56, acte delegate de stabilire a derogărilor de la condițiile de utilizare menționate la alineatul (1) din prezentul articol. În special, Comisia este împuternicită să adopte un act delegat care să stabilească condițiile în care sunt permise materii prime sau furaje din afara zonelor montane, condițiile în care prelucrarea produselor este permisă în afara zonelor montane, într-o zonă geografică care urmează să fie definită, precum și definirea zonei geografice respective.

(4) Pentru a ține seama de constrângerile naturale care afectează producția agricolă din zonele montane, Comisia este împuternicită să adopte, în conformitate cu articolul 56, acte delegate privind stabilirea metodelor de producție și a altor criterii relevante pentru aplicarea acestei mențiuni de calitate facultative prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol.

Articolul 32

Produs al agriculturii insulare

Până la 4 ianuarie 2014 Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport referitor la necesitatea introducerii unei mențiuni noi, și anume „produs al agriculturii insulare”. Această mențiune poate fi utilizată numai pentru a descrie produsele destinate consumului uman enumerate în anexa I la tratat, ale căror materii prime provin din zone insulare. În plus, pentru ca mențiunea să fie aplicată produselor prelucrate, prelucrarea respectivă trebuie să aibă loc, de asemenea, în zone insulare în situațiile în care aceasta afectează în mod semnificativ caracteristicile specifice ale produsului final.

Raportul respectiv este însoțit, dacă este cazul, de propuneri legislative adecvate pentru a rezerva mențiunea de calitate facultativă „produs al agriculturii insulare”.

Articolul 33

Restricții privind utilizarea

(1) O mențiune de calitate facultativă poate fi utilizată pentru a descrie exclusiv produse care sunt conforme cu condițiile de utilizare corespunzătoare.

(2) Comisia poate adopta acte de punere în aplicare de stabilire a unor norme referitoare la utilizarea mențiunilor de calitate facultative. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 57 alineatul (2).

Articolul 34

Monitorizare

Statele membre efectuează verificări, pe baza unei analize de risc, pentru a asigura conformitatea cu cerințele prezentului titlu și, în caz de neconformitate, aplică sancțiuni administrative corespunzătoare.

TITLUL V

DISPOZIȚII COMUNE

CAPITOLUL I

Controale oficiale privind denumirile de origine protejate, indicațiile geografice protejate și specialitățile tradiționale garantate

Articolul 35

Domeniu de aplicare

Dispozițiile prezentului capitol se aplică în ceea ce privește sistemele de calitate prevăzute la titlul II și titlul III.

Articolul 36

Desemnarea autorității competente

(1) În conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 882/2004, statele membre desemnează autoritatea sau autoritățile competente responsabile cu controalele oficiale efectuate în scopul verificării conformității cu cerințele juridice referitoare la sistemele de calitate instituite de prezentul regulament.

Procedurile și cerințele prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 882/2004 se aplică *mutatis mutandis* controalelor oficiale efectuate în scopul verificării conformității cu cerințele juridice aferente sistemelor de calitate referitoare la toate produsele prevăzute la anexa I la prezentul regulament.

(2) Autoritățile competente menționate la alineatul (1) trebuie să ofere garanții adecvate de obiectivitate și imparțialitate și trebuie să dispună de personal calificat și de resursele necesare pentru a-și îndeplini funcțiile.

(3) Controalele oficiale vizează:

- (a) verificarea conformității unui produs cu caietul de sarcini corespunzător; și
- (b) supravegherea utilizării denumirilor înregistrate pentru a descrie produsele plasate pe piață, în conformitate cu articolul 13 în cazul denumirilor înregistrate în temeiul titlului II și în conformitate cu articolul 24 în cazul denumirilor înregistrate în temeiul titlului III.

Articolul 37

Verificarea respectării caietului de sarcini

(1) În ceea ce privește denumirile de origine protejate, indicațiile geografice protejate și specialitățile tradiționale garantate care desemnează produse provenite din Uniune, verificarea conformității cu caietul de sarcini, înainte de plasarea produsului pe piață, este efectuată de:

- (a) una sau mai multe dintre autoritățile competente menționate la articolul 36 din prezentul regulament; și/sau
- (b) unul sau mai multe dintre organismele de control în sensul articolului 2 punctul 5 din Regulamentul (CE) nr. 882/2004 care funcționează ca organism de certificare a produselor.

Costurile acestor verificări ale conformității cu caietele de sarcini pot fi suportate de operatorii care sunt supuși controalelor respective. Și statele membre pot contribui în acest sens.

(2) În ceea ce privește denumirile de origine, indicațiile geografice și specialitățile tradiționale garantate care desemnează produse provenite dintr-o țară terță, verificarea conformității cu caietul de sarcini, înainte de plasarea produsului pe piață, este efectuată de:

(a) una sau mai multe autorități publice desemnate de țara terță; și/sau

(b) unul sau mai multe organisme de certificare a produselor.

(3) Statele membre fac publice numele și adresele autorităților și organismelor menționate la alineatul (1) din prezentul articol și actualizează informațiile respective periodic.

Comisia face publice denumirile și adresele autorităților și organismelor menționate la alineatul (2) din prezentul articol și actualizează informațiile respective periodic.

(4) Comisia poate adopta, fără aplicarea procedurii prevăzute la articolul 57 alineatul (2), acte de punere în aplicare de definire a metodelor prin care sunt făcute publice numele și adresele organismelor de certificare a produselor menționate la alineatele (1) și (2) ale prezentului articol.

Articolul 38

Supravegherea utilizării denumirii pe piață

Statele membre transmit Comisiei numele și adresele autorităților competente menționate la articolul 36. Comisia pune la dispoziția publicului numele și adresele autorităților respective.

Statele membre efectuează controale, pe baza unei analize de risc, pentru a asigura conformitatea cu cerințele prezentului regulament și, în caz de neconformitate, iau toate măsurile necesare.

Articolul 39

Delegarea organismelor de control de către autoritățile competente

(1) Autoritățile competente pot delega, în conformitate cu articolul 5 din Regulamentul (CE) nr. 882/2004, anumite sarcini legate de controlul oficial al sistemelor de calitate către unul sau mai multe organisme de control.

(2) Organismele de control se acreditează în conformitate cu standardul european EN 45011 sau ghidul ISO/IEC 65 (Cerințe generale privind organismele care aplică sisteme de certificare a produselor).

(3) Acreditarea menționată la alineatul (2) din prezentul articol poate fi efectuată numai de:

(a) un organism național de acreditare din Uniune, în conformitate cu dispozițiile Regulamentului (CE) nr. 765/2008; sau

(b) un organism de acreditare din afara Uniunii care a semnat un acord multilateral de recunoaștere sub auspiciile Forumului internațional de acreditare.

Articolul 40

Planificarea și raportarea activităților de control

(1) Statele membre se asigură că activitățile de control al obligațiilor prevăzute de prezentul capitol sunt incluse într-o secțiune separată a planurilor naționale multianuale de control, în conformitate cu articolele 41, 42 și 43 din Regulamentul (CE) nr. 882/2004.

(2) Rapoartele anuale privind controlul obligațiilor prevăzute de prezentul regulament trebuie să includă o secțiune separată care să conțină informațiile stabilite la articolul 44 din Regulamentul (CE) nr. 882/2004.

CAPITOLUL II

Excepții referitoare la anumite utilizări anterioare

Articolul 41

Mențiuni generice

(1) Fără a aduce atingere articolului 13, prezentul regulament nu afectează utilizarea mențiunilor care sunt generice în Uniune, chiar dacă mențiunea generică face parte dintr-o denumire care este protejată în temeiul unui sistem de calitate.

(2) Pentru a stabili dacă o mențiune a devenit sau nu generică, se va ține cont de toți factorii relevanți, în special de:

(a) situația existentă în zonele de consum;

(b) reglementările relevante la nivel național sau la nivelul Uniunii.

(3) Pentru a proteja întru totul drepturile părților interesate, Comisia este împuternicită să adopte, în conformitate cu articolul 56, acte delegate de instituire a unor norme suplimentare de stabilire a caracterului generic al mențiunilor prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol.

Articolul 42

Soiuri de plante și rase de animale

(1) Prezentul regulament nu împiedică introducerea pe piață a unor produse ale căror etichete conțin o denumire sau mențiune protejată sau rezervată în temeiul unui sistem de calitate descris la titlul II, titlul III sau titlul IV care conține sau cuprinde numele unui soi de plantă sau al unei rase de animale, atunci când sunt întrunite următoarele condiții:

(a) produsul în cauză să conțină sau să fie derivat din soiul sau rasa menționată;

(b) consumatorii să nu fie induși în eroare;

- (c) utilizarea denumirii soiului sau a rasei să constituie concurență loială;
- (d) utilizarea să nu exploateze reputația mențiunii protejate; și
- (e) în cazul sistemului de calitate descris la titlul II, producerea și comercializarea produsului să fi depășit zona sa de origine înainte de data cererii de înregistrare a indicației geografice.

(2) Pentru a clarifica și mai mult drepturile și libertatea operatorilor din industria alimentară de a utiliza denumirea unui soi de plantă sau a unei rase de animale, menționate la alineatul (1), Comisia este împuternicită să adopte, în conformitate cu articolul 56, acte delegate referitoare la norme detaliate privind utilizarea unor astfel de nume.

Articolul 43

Legătura cu proprietatea intelectuală

Sistemele de calitate descrise la titlurile III și IV se aplică fără a aduce atingere normelor Uniunii sau celor ale statelor membre privind proprietatea intelectuală, în special celor referitoare la denumirile de origine și indicațiile geografice, precum și la mărci, și drepturilor conferite în temeiul acestor norme.

CAPITOLUL III

Mențiuni și simboluri ale sistemelor de calitate și rolul producătorilor

Articolul 44

Protejarea mențiunilor și simbolurilor

(1) Mențiunile, abrevierile și simbolurile referitoare la sistemele de calitate pot fi utilizate numai în legătură cu produse obținute în conformitate cu normele sistemului de calitate în care se încadrează. Această dispoziție se aplică în special următoarelor mențiuni, abrevieri și simboluri:

- (a) „denumire de origine protejată”, „indicație geografică protejată”, „indicație geografică”, „DOP”, „IGP” și simbolurilor asociate, în conformitate cu titlul II;
- (b) „specialitate tradițională garantată”, „STG” și simbolului asociat, în conformitate cu titlul III;
- (c) „produs montan”, în conformitate cu titlul IV.

(2) În conformitate cu articolul 5 din Regulamentul (CE) nr. 1290/2005, Fondul European Agricol de Dezvoltare Rurală (FEADR) poate finanța, pe bază centralizată, la inițiativa Comisiei sau în nume propriu, măsurile de sprijin administrativ privind dezvoltarea, pregătirea, monitorizarea, asistența juridică și administrativă, protecția juridică, taxele de înregistrare, reînnoire și supraveghere a mărcilor, cheltuielile de judecată și orice alte măsuri necesare pentru protejarea utilizării mențiunilor, abrevierilor și simbolurilor aferente sistemelor de calitate împotriva utilizării abuzive, imitării, evocării sau oricărei alte practici care ar putea să inducă în eroare consumatorul, în interiorul Uniunii sau în țări terțe.

(3) Comisia adoptă acte de punere în aplicare de stabilire a unor norme în vederea protejării uniforme a mențiunilor, abrevierilor și simbolurilor menționate la alineatul (1) din prezentul articol. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 57 alineatul (2).

Articolul 45

Rolul grupurilor

(1) Fără a aduce atingere dispozițiilor specifice privind organizațiile de producători și organizațiile interprofesionale prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 1234/2007, un grup are următoarele drepturi:

- (a) să contribuie la garantarea calității, a reputației și a autenticității produselor sale de pe piață prin monitorizarea utilizării comerciale a denumirii și, dacă este necesar, prin informarea autorităților competente menționate la articolul 36 sau a oricăror alte autorități competente, în cadrul prevăzut de articolul 13 alineatul (3);
- (b) să ia măsuri pentru a asigura protecția juridică adecvată a denumirii de origine protejate sau a indicației geografice protejate și a drepturilor de proprietate intelectuală care au legătură directă cu acestea;
- (c) să desfășoare activități de informare și promovare care să vizeze informarea consumatorilor în privința proprietăților produselor care oferă valoare adăugată;
- (d) să desfășoare activități legate de asigurarea conformității unui produs cu caietul de sarcini;
- (e) să adopte măsuri de eficientizare a sistemului, inclusiv dezvoltarea de expertiză economică, efectuarea de analize economice, diseminarea de informații economice privind sistemul și activități de consiliere a producătorilor;
- (f) să ia măsuri pentru a crește valoarea produselor și, dacă este cazul, să facă demersuri pentru a interzice sau contracara orice măsuri care sunt sau pot fi în defavoarea imaginii produselor.

(2) Statele membre pot încuraja, prin mijloace administrative, formarea și funcționarea grupurilor pe teritoriile lor. De asemenea, statele membre comunică Comisiei denumirile și adresele grupurilor menționate la articolul 3 alineatul (2). Comisia publică și actualizează periodic aceste informații.

Articolul 46

Dreptul de a utiliza sistemele

(1) Statele membre se asigură că orice operator care îndeplinește cerințele unui sistem de control prevăzute de titlurile II și III are dreptul de a fi inclus în verificarea conformității, stabilite în temeiul articolului 37.

(2) Operatorii care produc și depozitează un produs comercializat ca specialitate tradițională garantată, ca denumire de origine protejată sau ca indicație geografică protejată sau care introduc pe piață astfel de produse sunt supuși, la rândul lor, controalelor prevăzute în capitolul I din prezentul titlu.

(3) Statele membre se asigură că operatorii care intenționează să respecte normele prevăzute de un sistem de calitate instituit de titlurile III și IV au această posibilitate, iar participarea lor nu este împiedicată pe criterii discriminatorii sau fără o bază obiectivă.

Articolul 47

Taxe

Fără a aduce atingere Regulamentului (CE) nr. 882/2004, în special dispozițiilor capitolului VI de la titlul II, statele membre pot solicita plata unei taxe pentru acoperirea costurilor de gestionare a sistemelor de calitate, inclusiv a celor suportate pentru prelucrarea cererilor, a declarațiilor de opoziție, a cererilor de modificare și a cererilor de anulare prevăzute de prezentul regulament.

CAPITOLUL IV

Proceduri de cerere și înregistrare pentru denumiri de origine, indicații geografice și specialități tradiționale garantate

Articolul 48

Domeniul de aplicare a procedurilor de cerere

Dispozițiile prezentului capitol se aplică în ceea ce privește sistemele de calitate prevăzute la titlul II și titlul III.

Articolul 49

Cererile de înregistrare a denumirilor

(1) Cererile de înregistrare a denumirilor în cadrul sistemelor de calitate menționate la articolul 48 pot fi depuse numai de către grupuri care lucrează cu produse a căror denumire urmează să fie înregistrată. În cazul unei denumiri de origine protejate sau al unei indicații geografice protejate care desemnează o zonă geografică transfrontalieră sau în cazul unei denumiri de specialitate tradițională garantată, mai multe grupuri din diferite state membre sau țări terțe pot depune o cerere de înregistrare comună.

O persoană fizică sau juridică poate fi asimilată unui grup în cazul în care se arată că sunt îndeplinite ambele condiții menționate în continuare:

- (a) persoana vizată este singurul producător care dorește să depună o cerere;
- (b) în ceea ce privește denumirile de origine protejate și indicațiile geografice protejate, zona geografică definită are caracteristici care diferă în mod considerabil de cele ale zonelor învecinate sau caracteristicile produsului sunt diferite de cele ale produselor din zonele învecinate.

(2) Atunci când cererea în temeiul sistemului prezentat la titlul II se referă la o zonă geografică dintr-un stat membru sau când cererea în temeiul sistemului prezentat la titlul III este pregătită de un grup stabilit într-un stat membru, aceasta trebuie adresată autorităților din statul membru respectiv.

Statul membru examinează cererea prin mijloace adecvate, pentru a se asigura că este justificată și că îndeplinește condițiile sistemului respectiv.

(3) În cadrul controlului prevăzut la alineatul (2) al doilea paragraf din prezentul articol, statul membru inițiază o procedură națională de opoziție prin care asigură publicarea adecvată a cererii și stabilește o perioadă rezonabilă în care orice persoană fizică sau juridică având un interes legitim și care este stabilită sau își are reședința pe teritoriul său poate depune o opoziție față de cerere.

Statul membru evaluează admisibilitatea opozițiilor primite în cadrul sistemului prevăzut la titlul II din perspectiva criteriilor menționate la articolul 10 alineatul (1) sau admisibilitatea opozițiilor primite în cadrul sistemului prevăzut la titlul III din perspectiva criteriilor menționate la articolul 21 alineatul (1).

(4) Dacă consideră, după evaluarea opoziției primite, că sunt îndeplinite cerințele prezentului regulament, statul membru poate adopta o decizie favorabilă și transmite Comisiei un dosar de cerere. În acest caz, informează Comisia cu privire la opozițiile admisibile primite din partea persoanei fizice sau juridice care a comercializat produsele în cauză în mod legal prin utilizarea continuă a denumirilor în cauză pe o perioadă de cel puțin cinci ani înainte de data publicării menționate la alineatul (3).

Statul membru se asigură că decizia sa favorabilă este făcută publică și că orice persoană fizică sau juridică având un interes legitim are posibilitatea unei căi de atac.

Statul membru se asigură că versiunea caietului de sarcini pe care și-a întemeiat decizia favorabilă este publicată și asigură accesul la formatul electronic al caietului de sarcini.

În ceea ce privește denumirile de origine protejate și indicațiile geografice protejate, statul membru asigură, de asemenea, publicarea adecvată a versiunii caietului de sarcini, cu privire la care Comisia ia o decizie în conformitate cu articolul 50 alineatul (2).

(5) Atunci când cererea depusă în temeiul sistemului prevăzut la titlul II se referă la o zonă geografică dintr-o țară terță sau când cererea depusă în temeiul sistemului prevăzut la titlul III este pregătită de un grup stabilit într-o țară terță, aceasta se transmite Comisiei fie în mod direct, fie prin intermediul autorităților din țara terță în cauză.

(6) Documentele menționate în prezentul articol se transmit Comisiei într-una dintre limbile oficiale ale Uniunii.

(7) Pentru a facilita procedura de cerere, Comisia este împuternicită să adopte, în conformitate cu articolul 56, acte delegate care să definească normele pentru realizarea procedurii naționale de opoziție pentru cererile comune privind mai multe teritorii naționale și să completeze normele privind procedura de cerere.

Comisia poate adopta acte de punere în aplicare de stabilire a unor norme detaliate privind procedurile, forma și prezentarea cererilor, inclusiv pentru cererile care privesc mai multe teritorii naționale. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 57 alineatul (2).

Articolul 50

Verificarea de către Comisie și publicarea în scopul manifestării opoziției

(1) Comisia examinează, prin mijloace adecvate, eventualele cereri primite în temeiul articolului 49, pentru a se asigura că sunt justificate și că îndeplinesc condițiile sistemului respectiv. Verificarea nu trebuie să dureze mai mult de șase luni. În cazul în care această perioadă este depășită, Comisia îi comunică în scris solicitantului motivele întârzierii.

Cel puțin în fiecare lună, Comisia publică lista denumirilor care au făcut obiectul unei cereri de înregistrare, precum și data depunerii acestora.

(2) În cazul în care, pe baza verificării efectuate în conformitate cu alineatul (1) primul paragraf, Comisia consideră că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de prezentul regulament, aceasta publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*:

- (a) documentul unic și trimiterea la publicarea caietului de sarcini, în cazul cererilor depuse în temeiul sistemului prevăzut la titlul II;
- (b) caietul de sarcini, în cazul cererilor depuse în temeiul sistemului prevăzut la titlul III.

Articolul 51

Procedura de opoziție

(1) Autoritățile dintr-un stat membru sau țară terță sau o persoană fizică sau juridică având un interes legitim și care este stabilită într-o țară terță pot prezenta Comisiei un act de opoziție în termen de trei luni de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Orice persoană fizică sau juridică având un interes legitim, stabilită sau cu reședința într-un stat membru diferit de cel în care a fost depusă cererea, poate prezenta un act de opoziție statului membru în care este stabilită, în termenul de prezentare a unui act de opoziție prevăzut la primul paragraf.

Actul de opoziție conține o declarație conform căreia este posibil ca cererea să încalce condițiile prevăzute în prezentul regulament. Actele de opoziție care nu conțin această declarație sunt nule.

Comisia transmite imediat actul de opoziție autorității sau organismului care a prezentat cererea.

(2) În cazul în care un act de opoziție este prezentat Comisiei și este urmat, în termen de două luni, de o declarație de opoziție motivată, Comisia verifică admisibilitatea acestei declarații de opoziție motivate.

(3) În termen de două luni de la primirea declarației de opoziție admisibile, Comisia invită autoritatea sau persoana care a depus declarația de opoziție și autoritatea sau organismul care a depus cererea să înceapă consultări corespunzătoare pentru o perioadă rezonabilă care nu trebuie să depășească trei luni.

Autoritatea sau persoana care a depus declarația de opoziție și autoritatea sau organismul care a depus cererea încep aceste consultări corespunzătoare fără întârzieri nejustificate. Acestea își pun la dispoziție, în mod reciproc, informațiile relevante pentru a stabili dacă cererea de înregistrare respectă condițiile prezentului regulament. În cazul în care nu se ajunge la niciun acord, informațiile respective sunt puse, de asemenea, la dispoziția Comisiei.

În orice moment din această perioadă de trei luni, la cererea solicitantului, Comisia poate prelungi termenul consultărilor cu maximum trei luni.

(4) Dacă detaliile publicate în conformitate cu articolul 50 alineatul (2) sunt modificate substanțial în urma consultărilor corespunzătoare menționate la alineatul (3) al prezentului articol, Comisia repetă verificarea menționată la articolul 50.

(5) Actul de opoziție, declarația de opoziție motivată și documentele aferente transmise Comisiei în conformitate cu alineatele (1)-(4) din prezentul articol se întocmesc într-una dintre limbile oficiale ale Uniunii.

(6) Pentru a stabili proceduri și termene clare pentru opoziție, Comisia este împuternicită să adopte, în conformitate cu articolul 56, acte delegate care să completeze normele din cadrul procedurii de opoziție.

Comisia poate adopta acte de punere în aplicare de stabilire a unor norme detaliate privind procedurile, forma și prezentarea opozițiilor. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 57 alineatul (2).

Articolul 52

Decizia privind înregistrarea

(1) Atunci când, pe baza informațiilor puse la dispoziția sa în urma verificării efectuate în temeiul articolului 50 alineatul (1) primul paragraf, consideră că nu sunt îndeplinite condițiile pentru înregistrare, Comisia adoptă acte de punere în aplicare pentru respingerea cererii. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 57 alineatul (2).

(2) În cazul în care nu primește niciun act de opoziție sau nicio declarație de opoziție motivată admisibilă în temeiul articolului 51, Comisia adoptă, fără aplicarea procedurii menționate la articolul 57 alineatul (2), acte de punere în aplicare de înregistrare a denumirii.

(3) În cazul în care primește o declarație de opoziție motivată admisibilă, Comisia, în urma consultărilor corespunzătoare menționate la articolul 51 alineatul (3) și luând în considerare rezultatele acestor consultări:

(a) în cazul în care s-a ajuns la un acord, înregistrează denumirea prin intermediul unor acte de punere în aplicare adoptate fără aplicarea procedurii menționate la articolul 57 alineatul (2) și, dacă este necesar, modifică informațiile publicate în temeiul articolului 50 alineatul (2), dacă modificările nu sunt substanțiale; sau

(b) în cazul în care nu s-a ajuns la un acord, adoptă acte de punere în aplicare pentru a decide în privința înregistrării. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 57 alineatul (2).

(4) Actele de înregistrare și deciziile de respingere se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 53

Modificarea unui caiet de sarcini

(1) Un grup care are un interes legitim poate solicita aprobarea unei modificări a caietului de sarcini.

Cererile trebuie să descrie și să motiveze modificările solicitate.

(2) Atunci când modificarea presupune una sau mai multe modificări care nu sunt minore ale caietului de sarcini, cererea de modificare trebuie să urmeze procedura prevăzută la articolele 49-52.

Cu toate acestea, dacă modificările propuse sunt minore, Comisia aprobă sau respinge cererea. În cazul aprobării unor modificări care implică o modificare a elementelor menționate la articolul 50 alineatul (2), Comisia publică elementele respective în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Pentru ca o modificare să fie considerată minoră în cazul sistemului de calitate descris la titlul II, aceasta nu trebuie:

- (a) să se refere la caracteristicile esențiale ale produsului;
- (b) să modifice legătura menționată la articolul 7 alineatul (1) litera (f) punctul (i) sau punctul (ii);
- (c) să includă o schimbare a denumirii sau a unei părți a denumirii produsului;
- (d) să afecteze zona geografică definită; sau
- (e) să genereze restricții suplimentare în ceea ce privește comercializarea produsului sau a materiilor prime.

Pentru ca o modificare să fie considerată minoră în cazul sistemului de calitate descris la titlul III, aceasta nu trebuie:

- (a) să se refere la caracteristicile esențiale ale produsului;

(b) să introducă schimbări esențiale ale metodei de producție; sau

(c) să includă o schimbare a denumirii sau a unei părți a denumirii produsului.

Examinarea cererii vizează modificarea propusă.

(3) Pentru a facilita procedura administrativă aplicabilă unei cereri de modificare, inclusiv în cazurile în care modificarea nu implică nicio schimbare a documentului unic și în care privește o modificare temporară în caietul de sarcini în urma impunerii unor măsuri sanitare sau fitosanitare obligatorii de către autoritățile publice, Comisia este împuternicită să adopte, în conformitate cu articolul 56, acte delegate pentru completarea normelor referitoare la procedura privind cererea de modificare.

Comisia poate adopta acte de punere în aplicare de stabilire a unor norme detaliate privind procedurile, forma și prezentarea unei cereri de modificare. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 57 alineatul (2).

Articolul 54

Anulare

(1) Comisia, din proprie inițiativă sau la solicitarea unei persoane fizice sau juridice care are un interes legitim, poate adopta acte de punere în aplicare care să anuleze înregistrarea unei denumiri de origine protejate, a unei indicații geografice protejate sau a unei specialități tradiționale garantate în următoarele cazuri:

- (a) nu este asigurată conformitatea cu condițiile prevăzute de caietul de sarcini;
- (b) nu este introdus pe piață, timp de cel puțin șapte ani, niciun produs care face obiectul specialității tradiționale garantate, denumirii de origine protejate sau indicației geografice protejate în cauză.

La solicitarea producătorilor produsului comercializat sub denumirea înregistrată, Comisia poate anula respectiva înregistrare.

Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 57 alineatul (2).

(2) Pentru a asigura securitatea juridică că toate părțile au posibilitatea să își protejeze drepturile și interesele legitime, Comisia este împuternicită să adopte, în conformitate cu articolul 56, acte delegate care să completeze normele privind procedura de anulare.

Comisia poate adopta acte de punere în aplicare de stabilire a unor norme detaliate privind modalitățile și forma procedurii de anulare, precum și privind prezentarea cererilor menționate la alineatul (1) al prezentului articol. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 57 alineatul (2).

TITLUL VI

DISPOZIȚII PROCEDURALE ȘI FINALE

CAPITOLUL I

Agricultura locală și vânzarea directă

Articolul 55

Rapoarte privind agricultura locală și vânzarea directă

Până la 4 ianuarie 2014 Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport referitor la necesitatea introducerii unui nou sistem de etichetare aplicabil agriculturii locale și vânzării directe, în vederea susținerii producătorilor în procesul de comercializare a produselor lor la nivel local. Raportul respectiv se axează pe capacitatea agricultorilor de a crește valoarea produselor lor prin intermediul noii etichete și ar trebui să ia în considerare și alte criterii, precum posibilitățile de reducere a nivelului de emisii de carbon și de deșeuri prin lanțuri de producție și de distribuție scurte.

Raportul este însoțit, dacă este cazul, de propuneri legislative adecvate privind crearea unui sistem de etichetare pentru agricultura locală și vânzarea directă.

CAPITOLUL II

Norme de procedură

Articolul 56

Exercitarea competențelor delegate

(1) Se conferă Comisiei competența de a adopta acte delegate, sub rezerva respectării condițiilor prevăzute la prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 2 alineatul (1) al doilea paragraf, articolul 5 alineatul (4), articolul 7 alineatul (2) primul paragraf, articolul 12 alineatul (5) primul paragraf, articolul 16 alineatul (2), articolul 18 alineatul (5), articolul 19 alineatul (2) primul paragraf, articolul 23 alineatul (4) primul paragraf, articolul 25 alineatul (3), articolul 29 alineatul (4), articolul 30, articolul 31 alineatele (3) și (4), articolul 41 alineatul (3), articolul 42 alineatul (2), articolul 49 alineatul (7) primul paragraf, articolul 51 alineatul (6) primul paragraf, articolul 53 alineatul (3) primul paragraf și articolul 54 alineatul (2) primul paragraf se conferă Comisiei pentru o perioadă de cinci ani de la 3 ianuarie 2013. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cel târziu cu nouă luni înainte de încheierea perioadei de cinci ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opun prelungirii respective cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 2 alineatul (1) al doilea paragraf, articolul 5 alineatul (4), articolul 7 alineatul (2) primul paragraf, articolul 12 alineatul (5) primul paragraf, articolul 16 alineatul (2), articolul 18 alineatul (5), articolul 19 alineatul (2) primul paragraf, articolul 23 alineatul (4) primul paragraf, articolul 25 alineatul (3), articolul 29 alineatul (4), articolul 30, articolul 31 alineatele (3) și (4), articolul 41 alineatul (3), articolul 42 alineatul (2), articolul 49 alineatul (7) primul paragraf, articolul 51 alineatul (6) primul

paragraf, articolul 53 alineatul (3) primul paragraf și articolul 54 alineatul (2) primul paragraf poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) al doilea paragraf, articolul 5 alineatul (4), articolul 7 alineatul (2) primul paragraf, articolul 12 alineatul (5) primul paragraf, articolul 16 alineatul (2), articolul 18 alineatul (5), articolul 19 alineatul (2) primul paragraf, articolul 23 alineatul (4) primul paragraf, articolul 25 alineatul (3), articolul 29 alineatul (4), articolul 30, articolul 31 alineatele (3) și (4), articolul 41 alineatul (3), articolul 42 alineatul (2), articolul 49 alineatul (7) primul paragraf, articolul 51 alineatul (6) primul paragraf, articolul 53 alineatul (3) primul paragraf și articolul 54 alineatul (2) primul paragraf intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European, nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 57

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de Comitetul pentru politica în domeniul calității produselor agricole. Acesta este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

În cazul în care comitetul nu emite niciun aviz, Comisia nu adoptă proiectul de act de punere în aplicare și se aplică articolul 5 alineatul (4) al treilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

CAPITOLUL III

Abrogare și dispoziții finale

Articolul 58

Abrogare

(1) Regulamentele (CE) nr. 509/2006 și (CE) nr. 510/2006 se abrogă.

Cu toate acestea, articolul 13 din Regulamentul (CE) nr. 509/2006 continuă să se aplice în ceea ce privește cererile referitoare la produsele care nu sunt cuprinse în domeniul de aplicare a titlului III din prezentul regulament, primite de Comisie înainte de data intrării în vigoare a prezentului regulament.

(2) Trimiterile la regulamentele abrogate se interpretează ca trimiteri la prezentul regulament și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa II la prezentul regulament.

*Articolul 59***Intrare în vigoare**

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Cu toate acestea, articolul 12 alineatul (3) și articolul 23 alineatul (3) se aplică de la 4 ianuarie 2016, fără a aduce atingere produselor deja introduse pe piață înainte de această dată.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptă la Strasbourg, 21 noiembrie 2012.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

A. D. MAVROYIANNIS

ANEXA I

PRODUSE AGRICOLE ȘI ALIMENTARE MENȚIONATE LA ARTICOLUL 2 ALINEATUL (1)

I. Denumiri de origine și indicații geografice

- bere;
- ciocolată și produse derivate;
- pâine, produse de patiserie, prăjituri, produse de cofetărie, biscuiți și alte produse de panificație;
- băuturi produse din extracte de plante;
- paste făinoase;
- sare;
- gume și rășini naturale;
- pastă de muștar;
- fân;
- uleiuri esențiale;
- plută;
- cârmâz;
- flori și plante ornamentale;
- bumbac;
- lână;
- răchită;
- in melițat;
- piele;
- blană;
- pene.

II. Specialități tradiționale garantate

- preparate alimentare;
 - bere;
 - ciocolată și produse derivate;
 - pâine, produse de patiserie, prăjituri, produse de cofetărie, biscuiți și alte produse de panificație;
 - băuturi produse din extracte de plante;
 - paste făinoase;
 - sare.
-

ANEXA II

TABELUL DE CORESPONDENȚĂ MENȚIONAT LA ARTICOLUL 58 ALINEATUL (3)

Regulamentul (CE) nr. 509/2006	Prezentul regulament
Articolul 1 alineatul (1)	Articolul 2 alineatul (1)
Articolul 1 alineatul (2)	Articolul 2 alineatul (3)
Articolul 1 alineatul (3)	Articolul 2 alineatul (4)
Articolul 2 alineatul (1) litera (a)	Articolul 3 punctul (5)
Articolul 2 alineatul (1) litera (b)	Articolul 3 punctul (3)
Articolul 2 alineatul (1) litera (c)	—
Articolul 2 alineatul (1) litera (d)	Articolul 3 punctul (2)
Articolul 2 alineatul (2) primul, al doilea și al treilea paragraf	—
Articolul 2 alineatul (2) al patrulea paragraf	—
Articolul 3	Articolul 22 alineatul (1)
Articolul 4 alineatul (1) primul paragraf	Articolul 18 alineatul (1)
Articolul 4 alineatul (2)	Articolul 18 alineatul (2)
Articolul 4 alineatul (3) primul paragraf	—
Articolul 4 alineatul (3) al doilea paragraf	Articolul 18 alineatul (4)
Articolul 5 alineatul (1)	Articolul 43
Articolul 5 alineatul (2)	Articolul 42 alineatul (1)
Articolul 6 alineatul (1)	Articolul 19 alineatul (1)
Articolul 6 alineatul (1) litera (a)	Articolul 19 alineatul (1) litera (a)
Articolul 6 alineatul (1) litera (b)	Articolul 19 alineatul (1) litera (b)
Articolul 6 alineatul (1) litera (c)	Articolul 19 alineatul (1) litera (c)
Articolul 6 alineatul (1) litera (d)	—
Articolul 6 alineatul (1) litera (e)	Articolul 19 alineatul (1) litera (d)
Articolul 6 alineatul (1) litera (f)	—
Articolul 7 alineatele (1) și (2)	Articolul 49 alineatul (1)
Articolul 7 alineatul (3) literele (a) și (b)	Articolul 20 alineatul (1) literele (a) și (b)
Articolul 7 alineatul (3) litera (c)	—
Articolul 7 alineatul (3) litera (d)	—
Articolul 7 alineatul (4)	Articolul 49 alineatul (2)

Regulamentul (CE) nr. 509/2006	Prezentul regulament
Articolul 7 alineatul (5)	Articolul 49 alineatul (3)
Articolul 7 alineatul (6) literele (a), (b) și (c)	Articolul 49 alineatul (4)
Articolul 7 alineatul (6) litera (d)	Articolul 20 alineatul (2)
Articolul 7 alineatul (7)	Articolul 49 alineatul (5)
Articolul 7 alineatul (8)	Articolul 49 alineatul (6)
Articolul 8 alineatul (1)	Articolul 50 alineatul (1)
Articolul 8 alineatul (2) primul paragraf	Articolul 50 alineatul (2) litera (b)
Articolul 8 alineatul (2) al doilea paragraf	Articolul 52 alineatul (1)
Articolul 9 alineatele (1) și (2)	Articolul 51 alineatul (1)
Articolul 9 alineatul (3)	Articolul 21 alineatele (1) și (2)
Articolul 9 alineatul (4)	Articolul 52 alineatul (2)
Articolul 9 alineatul (5)	Articolul 52 alineatele (3) și (4)
Articolul 9 alineatul (6)	Articolul 51 alineatul (5)
Articolul 10	Articolul 54
Articolul 11	Articolul 53
Articolul 12	Articolul 23
Articolul 13 alineatul (1)	—
Articolul 13 alineatul (2)	—
Articolul 13 alineatul (3)	—
Articolul 14 alineatul (1)	Articolul 36 alineatul (1)
Articolul 14 alineatul (2)	Articolul 46 alineatul (1)
Articolul 14 alineatul (3)	Articolul 37 alineatul (3) al doilea paragraf
Articolul 15 alineatul (1)	Articolul 37 alineatul (1)
Articolul 15 alineatul (2)	Articolul 37 alineatul (2)
Articolul 15 alineatul (3)	Articolul 39 alineatul (2)
Articolul 15 alineatul (4)	Articolul 36 alineatul (2)
Articolul 16	—
Articolul 17 alineatele (1) și (2)	Articolul 24 alineatul (1)
Articolul 17 alineatul (3)	Articolul 24 alineatul (2)

Regulamentul (CE) nr. 509/2006	Prezentul regulament
Articolul 18	Articolul 57
Articolul 19 alineatul (1) litera (a)	—
Articolul 19 alineatul (1) litera (b)	Articolul 49 alineatul (7) al doilea paragraf
Articolul 19 alineatul (1) litera (c)	Articolul 49 alineatul (7) primul paragraf
Articolul 19 alineatul (1) litera (d)	Articolul 22 alineatul (2)
Articolul 19 alineatul (1) litera (e)	Articolul 19 alineatul (1) litera (f)
Articolul 51 alineatul (6)	Articolul 54 alineatul (1)
Articolul 19 alineatul (1) litera (g)	Articolul 23 alineatul (4)
Articolul 19 alineatul (1) litera (h)	—
Articolul 19 alineatul (1) punctul (i)	—
Articolul 19 alineatul (2)	Articolul 25 alineatul (1)
Articolul 19 alineatul (3) litera (a)	—
Articolul 19 alineatul (3) litera (b)	Articolul 25 alineatul (2)
Articolul 20	Articolul 47
Articolul 21	Articolul 58
Articolul 22	Articolul 59
Anexa I	Anexa I (Partea II)

Regulamentul (CE) nr. 510/2006	Prezentul regulament
Articolul 1 alineatul (1)	Articolul 2 alineatele (1) și (2)
Articolul 1 alineatul (2)	Articolul 2 alineatul (3)
Articolul 1 alineatul (3)	Articolul 2 alineatul (4)
Articolul 2	Articolul 5
Articolul 3 alineatul (1) primul paragraf	Articolul 6 alineatul (1)
Articolul 3 alineatul (1) al doilea și al treilea paragraf	Articolul 41 alineatele (1), (2) și (3)
Articolul 3 alineatele (2), (3) și (4)	Articolul 6 alineatele (2), (3) și (4)
Articolul 4	Articolul 7
Articolul 5 alineatul (1)	Articolul 3 punctul (2) și articolul 49 alineatul (1)

Regulamentul (CE) nr. 510/2006	Prezentul regulament
Articolul 5 alineatul (2)	Articolul 49 alineatul (1)
Articolul 5 alineatul (3)	Articolul 8 alineatul (1)
Articolul 5 alineatul (4)	Articolul 49 alineatul (2)
Articolul 5 alineatul (5)	Articolul 49 alineatul (3)
Articolul 5 alineatul (6)	Articolul 9
Articolul 5 alineatul (7)	Articolul 8 alineatul (2)
Articolul 5 alineatul (8)	—
Articolul 5 alineatul (9) primul paragraf	—
Articolul 5 alineatul (9) al doilea paragraf	Articolul 49 alineatul (5)
Articolul 5 alineatul (10)	Articolul 49 alineatul (6)
Articolul 5 alineatul (11)	—
Articolul 6 alineatul (1) primul paragraf	Articolul 50 alineatul (1)
Articolul 6 alineatul (2) primul paragraf	Articolul 50 alineatul (2) litera (a)
Articolul 6 alineatul (2) al doilea paragraf	Articolul 52 alineatul (1)
Articolul 7 alineatul (1)	Articolul 51 alineatul (1) primul paragraf
Articolul 7 alineatul (2)	Articolul 51 alineatul (1) al doilea paragraf
Articolul 7 alineatul (3)	Articolul 10
Articolul 7 alineatul (4)	Articolul 52 alineatele (2) și (4)
Articolul 7 alineatul (5)	Articolul 51 alineatul (3) și articolul 52 alineatele (3) și (4)
Articolul 7 alineatul (6)	Articolul 11
Articolul 7 alineatul (7)	Articolul 51 alineatul (5)
Articolul 8	Articolul 12
Articolul 9	Articolul 53
Articolul 10 alineatul (1)	Articolul 36 alineatul (1)
Articolul 10 alineatul (2)	Articolul 46 alineatul (1)
Articolul 10 alineatul (3)	Articolul 37 alineatul (3) al doilea paragraf
Articolul 11 alineatul (1)	Articolul 37 alineatul (1)
Articolul 11 alineatul (2)	Articolul 37 alineatul (2)

Regulamentul (CE) nr. 510/2006	Prezentul regulament
Articolul 11 alineatul (3)	Articolul 39 alineatul (2)
Articolul 11 alineatul (4)	Articolul 36 alineatul (2)
Articolul 12	Articolul 54
Articolul 13 alineatul (1)	Articolul 13 alineatul (1)
Articolul 13 alineatul (2)	Articolul 13 alineatul (2)
Articolul 13 alineatul (3)	Articolul 15 alineatul (1)
Articolul 13 alineatul (4)	Articolul 15 alineatul (2)
Articolul 14	Articolul 14
Articolul 15	Articolul 57
Articolul 16 litera (a)	Articolul 5 alineatul (4) al doilea paragraf
Articolul 16 litera (b)	—
Articolul 16 litera (c)	—
Articolul 16 litera (d)	Articolul 49 alineatul (7)
Articolul 16 litera (e)	—
Articolul 16 litera (f)	Articolul 51 alineatul (6)
Articolul 16 litera (g)	Articolul 12 alineatul (7)
Articolul 16 litera (h)	—
Articolul 16 litera (i)	Articolul 11 alineatul (3)
Articolul 16 litera (j)	—
Articolul 16 litera (k)	Articolul 54 alineatul (2)
Articolul 17	Articolul 16
Articolul 18	Articolul 47
Articolul 19	Articolul 58
Articolul 20	Articolul 59
Anexa I și anexa II	Anexa I (Partea I)

**REGULAMENTUL (UE) NR. 1152/2012 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI
din 21 noiembrie 2012**

**de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2371/2002 al Consiliului privind conservarea și exploatarea
durabilă a resurselor piscicole în conformitate cu politica comună în domeniul pescuitului**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,
în special articolul 43 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele
naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social Euro-
pean ⁽¹⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Navele de pescuit din Uniune au acces egal la apele și la resursele Uniunii în conformitate cu normele politicii comune în domeniul pescuitului.
- (2) Regulamentul (CE) nr. 2371/2002 ⁽³⁾ prevede o derogare de la norma privind accesul egal, autorizând astfel statele membre să limiteze pescuitul pentru anumite nave în apele din zona de 12 mile marine de la baza țărmului.
- (3) În conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 2371/2002, la 13 iulie 2011, Comisia a prezentat Parlamentului European și Consiliului un raport referitor la aranjamentele privind accesul la resursele piscicole în zona de 12 mile marine. În raportul menționat se aprecia că regimul de acces este foarte stabil și că, începând din 2002, a funcționat neîntrerupt și în mod satisfăcător.

(4) Normele în vigoare privind limitarea accesului la resursele piscicole în zona de 12 mile marine au avut efecte pozitive asupra conservării, limitând efortul de pescuit în regiunea cea mai sensibilă a apelor Uniunii. Normele respective au menținut totodată activitățile de pescuit tradiționale, care joacă un rol important în dezvoltarea socială și economică a anumitor comunități costiere.

(5) Derogarea a intrat în vigoare la 1 ianuarie 2003 și va înceta la 31 decembrie 2012. Termenul său de valabilitate ar trebui prelungit până la adoptarea unui nou regulament, pe baza propunerii Comisiei de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind politica comună în domeniul pescuitului.

(6) Prin urmare, Regulamentul (CE) nr. 2371/2002 ar trebui modificat în consecință,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

La articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 2371/2002, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(2) În apele situate în zona de până la 12 mile marine de la liniile de bază aflate sub suveranitatea sau jurisdicția lor, statele membre sunt autorizate, de la 1 ianuarie 2013 până la 31 decembrie 2014, să limiteze pescuitul la navele de pescuit care pescuiesc în mod tradițional în apele respective pornind din porturi situate pe coasta adiacentă. Aceasta nu aduce atingere aranjamentelor aplicabile navelor de pescuit din Uniune care arborează pavilionul altor state membre în baza unor relații de vecinătate existente între statele membre și nici aranjamentelor menționate în anexa I, prin care se stabilesc, pentru fiecare stat membru în parte, zonele geografice din interiorul zonelor costiere ale altor state membre în care se desfășoară activități de pescuit, precum și speciile vizate.”

Articolul 2

Prezentul regulament intră în vigoare în a șaptea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Se aplică de la 1 ianuarie 2013.

⁽¹⁾ JO C 351, 15.11.2012, p. 89.

⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 25 octombrie 2012 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 13 noiembrie 2012.

⁽³⁾ JO L 358, 31.12.2002, p. 59.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptată la Strasbourg, 21 noiembrie 2012.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

A. D. MAVROYIANNIS

DIRECTIVE

DIRECTIVA 2012/34/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 21 noiembrie 2012

privind instituirea spațiului feroviar unic european

(reformare)

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

de transport din Uniune, care se îndreaptă către realizarea
mobilității durabile.

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,
în special articolul 91,

(3) Ar trebui îmbunătățită eficiența sistemului feroviar pentru
a-l integra pe o piață concurențială, ținându-se, în același
timp, cont de caracteristicile speciale ale căilor ferate.

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ parlamentelor
naționale,

(4) Statele membre care dețin o cotă comună importantă de
trafic feroviar cu țări terțe care au același ecartament
feroviar, dar diferit de rețeaua feroviară principală din
cadrul Uniunii, ar trebui să poată dispune de norme de
operare specifice, care să asigure atât coordonarea între
administratorii infrastructurii proprii și aceia ai țărilor
terțe vizate, cât și o concurență loială între întreprinderile
feroviare.

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social Euro-
pean ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

(5) Pentru a face transportul feroviar eficient și competitiv cu
alte modalități de transport, statele membre ar trebui să
se asigure că întreprinderile feroviare au statut de
operatori independenți care se comportă în manieră
comercială și se adaptează la nevoile pieței.

întrucât:

(1) Directiva 91/440/CEE a Consiliului din 29 iulie 1991
privind dezvoltarea căilor ferate comunitare ⁽⁴⁾, Directiva
95/18/CE a Consiliului din 19 iunie 1995 privind
acordarea de licențe întreprinderilor feroviare ⁽⁵⁾ și
Directiva 2001/14/CE a Parlamentului European și a
Consiliului din 26 februarie 2001 privind repartizarea
capacităților de infrastructură feroviară și perceperea de
tarife pentru utilizarea infrastructurii feroviare ⁽⁶⁾ au fost
modificate substanțial. Deoarece sunt necesare modificări
suplimentare, directivele respective ar trebui reformate și
unificate într-un singur act, din motive de claritate.

(6) Pentru a asigura dezvoltarea viitoare și funcționarea
eficientă a sistemului feroviar, ar trebui să se facă
distincția între furnizarea de servicii de transport și
operarea infrastructurii. Dată fiind această situație, este
necesar ca cele două activități să fie gestionate separat
și să aibă conturi separate. Dacă sunt îndeplinite
cerințele legate de separare, nu apar conflicte de interes
și se garantează confidențialitatea informațiilor sensibile
din punct de vedere comercial, administratorii infrastruc-
turilor ar trebui să aibă posibilitatea să externalizeze
atribuții administrative specifice, precum perceperea
taxelor, către alte entități decât cele care sunt active pe
piețele de servicii de transport feroviar.

(2) O mai mare integrare a sectorului de transport din
Uniune este un element esențial al realizării pieței
interne și căile ferate reprezintă o parte vitală a sectorului

(7) Principiul libertății de a presta servicii ar trebui aplicat
sectorului feroviar, ținând seama de caracteristicile
specifice ale acestui sector.

⁽¹⁾ JO C 132, 3.5.2011, p. 99.

⁽²⁾ JO C 104, 2.4.2011, p. 53.

⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 16 noiembrie 2011 (nepublicată
încă în Jurnalul Oficial) și Poziția în primă lectură a Consiliului din
8 martie 2012 (JO C 108 E, 14.4.2012, p. 8). Poziția Parlamentului
European din 3 iulie 2012 și Decizia Consiliului din 29 octombrie
2012.

⁽⁴⁾ JO L 237, 24.8.1991, p. 25.

⁽⁵⁾ JO L 143, 27.6.1995, p. 70.

⁽⁶⁾ JO L 75, 15.3.2001, p. 29.

(8) Pentru a încuraja concurența în gestionarea serviciului
feroviar în ceea ce privește confortul sporit și serviciile
furnizate utilizatorilor, ar trebui ca statele membre să-și
asume responsabilitatea generală pentru dezvoltarea
infrastructurii feroviare corespunzătoare.

- (9) În lipsa unor norme comune privind alocarea costurilor pentru infrastructură, statele membre, după consultarea administratorului infrastructurii, ar trebui să stabilească norme care să dispună ca întreprinderile feroviare să plătească pentru folosirea infrastructurii feroviare. Aceste norme ar trebui să nu conducă la discriminare între întreprinderile feroviare.
- (10) Statele membre ar trebui să se asigure că administratorii infrastructurii și întreprinderile de transport feroviar existente, aflate în proprietate publică sau sub control public, beneficiază de o structură financiară corespunzătoare, cu respectarea corespunzătoare a normelor Uniunii în materie de ajutor de stat. Aceasta nu aduce atingere competenței statelor membre cu privire la planificarea și finanțarea infrastructurii.
- (11) Solicitanților ar trebui să li se acorde posibilitatea de a își exprima opiniile cu privire la conținutul planului de afaceri în ceea ce privește utilizarea, furnizarea și dezvoltarea infrastructurii. Aceasta nu ar trebui să implice în mod necesar divulgarea integrală a planului de afaceri elaborat de administratorul infrastructurii.
- (12) Deoarece liniile secundare și căile de serviciu private, precum căile de serviciu și liniile din cadrul instalațiilor industriale private nu sunt incluse în infrastructura feroviară, astfel cum este definită în prezenta directivă, administratorii respectivelor infrastructuri nu ar trebui să facă obiectul obligațiilor impuse administratorilor infrastructurii în temeiul prezentei directive. Cu toate acestea, ar trebui garantat accesul nediscriminatoriu la liniile secundare și la căile de serviciu, indiferent de cine sunt deținute, în cazul în care sunt necesare pentru a obține accesul la infrastructurile de servicii care sunt esențiale pentru furnizarea serviciilor de transport și atunci când deservesc sau pot deservi mai mult de un client final.
- (13) Un stat membru ar trebui să fie în măsură să decidă acoperirea cheltuielilor de infrastructură prin alte mijloace decât finanțarea directă din partea statului, cum ar fi parteneriatul public-privat și finanțarea din partea sectorului privat.
- (14) Conturile de profit și pierderi ale unui administrator al infrastructurii ar trebui să fie echilibrate pe parcursul unei perioade rezonabile care, odată stabilită, poate fi depășită în condiții excepționale, cum ar fi o deteriorare majoră și bruscă a situației economice într-un stat membru, care afectează în mod substanțial nivelul traficului în cadrul infrastructurii sale sau nivelul finanțării publice disponibile. În conformitate cu normele contabile internaționale, sumele împrumuturilor acordate pentru finanțarea proiectelor de infrastructură nu sunt incluse în aceste conturi de profit și pierderi.
- (15) Un sector eficient de transport al mărfurilor, mai ales transfrontalier, necesită acțiuni pentru deschiderea pieței.
- (16) Pentru a garanta că drepturile de acces la infrastructura feroviară se aplică în mod uniform și nediscriminatoriu în întreaga Uniune, este oportună introducerea unei licențe pentru întreprinderile feroviare.
- (17) În cazul curselor feroviare cu opriri intermediare, nou intrații pe piață ar trebui să fie autorizați să îmbarce și să debarce călători pe traseu pentru a oferi operațiunilor respective viabilitate economică și pentru a evita dezavantajarea potențialilor concurenți în comparație cu operatorii existenți.
- (18) Introducerea de servicii internaționale noi, cu acces deschis, pentru transportul de călători și cu opriri intermediare nu ar trebui folosită la deschiderea pieței pentru serviciile de transport intern de călători, ci ar trebui să se limiteze numai la opririle conexe rutei internaționale. Scopul principal al noilor servicii ar trebui să fie transportul călătorilor într-o cursă internațională. Pentru a evalua dacă acesta este scopul principal al serviciului, ar trebui să se țină seama de criteriile precum proporția din cifra de afaceri și din volumul de călători, în raport cu transportul intern sau internațional de călători, și vechimea serviciilor. Evaluarea scopului principal al serviciului ar trebui să se facă de către organismul național de reglementare, la cererea unei părți interesate.
- (19) Regulamentul (CE) nr. 1370/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2007 privind serviciile publice de transport feroviar și rutier de călători ⁽¹⁾ autorizează statele membre și autoritățile locale să atribuie contracte de servicii publice care pot include drepturi exclusive de exploatare a unor servicii. În consecință, este necesar să se asigure că dispozițiile regulamentului respectiv respectă principiul deschiderii pentru concurență a serviciilor de transport internațional de călători.
- (20) Deschiderea pentru concurență a serviciilor de transport internațional de călători poate avea implicații asupra organizării și finanțării serviciilor feroviare de transport de călători prestate pe baza unui contract de servicii publice. Statele membre ar trebui să aibă opțiunea de a limita dreptul de acces pe piață în cazul în care acesta ar periclita echilibrul economic al contractelor de servicii publice respective și în cazul în care organismul de reglementare responsabil își dă aprobarea în acest sens, pe baza unei analize economice obiective și ca urmare a unei cereri din partea autorităților competente care au atribuit contractul de servicii publice.
- (21) Evaluarea dacă echilibrul economic al contractului de servicii publice a fost sau nu periclitat ar trebui să țină seama de criteriile predeterminate, precum impactul asupra profitabilității oricărui servicii incluse într-un contract de servicii publice, inclusiv efectele asupra costului net suportat de autoritatea publică responsabilă care a atribuit contractul, cererea din partea călătorilor, stabilirea prețului biletelor, regimul de eliberare a biletelor, poziția și numărul de opriri de ambele părți ale frontierei, stabilirea orarului și frecvenței noului serviciu propus.

⁽¹⁾ JO L 315, 3.12.2007, p. 1.

- În conformitate cu evaluarea respectivă și decizia organismului de reglementare competent, statele membre ar trebui să poată autoriza, modifica sau refuza accesul solicitat la servicii de transport internațional de călători, inclusiv prin perceperea unui tarif de la operatorul unui nou serviciu de transport internațional de călători, urmând analiza economică și în conformitate cu dreptul Uniunii și principiile egalității și nediscriminării.
- (22) Pentru a contribui la prestarea unor servicii de transport de călători pe linii care îndeplinesc o misiune de serviciu public, statele membre ar trebui să poată autoriza autoritățile responsabile cu aceste servicii să impună un tarif pentru serviciile de transport de călători care intră în competența lor. Acest tarif ar trebui să contribuie la finanțarea obligațiilor de serviciu public, stabilite în contractele de servicii publice.
- (23) Organismul de reglementare ar trebui să funcționeze într-un mod care să evite orice conflict de interese și orice posibilă implicare în atribuirea contractului de servicii publice în cauză. Competența organismului de reglementare ar trebui extinsă pentru a permite evaluarea scopului unui serviciu internațional și, după caz, a impactului economic potențial al acestuia asupra contractelor de servicii publice existente.
- (24) Pentru a investi în servicii care utilizează infrastructuri specializate, cum ar fi căi ferate de mare viteză, solicitanții au nevoie de securitate juridică, date fiind respectivele investiții substanțiale pe termen lung.
- (25) Organismele de reglementare ar trebui să facă schimb de informații, iar în situații particulare, unde este cazul, să își coordoneze principiile și practicile pe baza cărora se evaluează o posibilă periclitate a echilibrului economic al unui contract de servicii publice. Acestea ar trebui să dezvolte, în mod progresiv, orientări pe baza experienței acumulate.
- (26) Pentru a asigura concurența loială între întreprinderile feroviare și pentru a garanta transparența deplină, precum și accesul nediscriminatoriu la servicii și la furnizarea acestora, ar trebui făcută o distincție între prestarea de servicii de transport și operarea infrastructurilor de servicii. Prin urmare, este necesar ca aceste două tipuri de activități să fie administrate independent în cazul în care operatorul infrastructurii de servicii aparține unui organism sau unei firme care este, de asemenea, activă și deține o poziție dominantă la nivel național, cel puțin în cadrul uneia dintre piețele de transport feroviar de mărfuri sau de călători pentru care este utilizată infrastructura. Această independență nu ar trebui să presupună înființarea unei entități juridice separate pentru infrastructurile de servicii.
- (27) Accesul nediscriminatoriu la infrastructurile de servicii și furnizarea de servicii conexe transportului feroviar în cadrul acestor infrastructuri ar trebui să le permită întreprinderilor feroviare să ofere servicii mai bune utilizatorilor transporturilor de marfă și de călători.
- (28) Cu toate că Directiva 2009/72/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă a energiei electrice (¹) prevede deschiderea pieței europene de energie electrică, curentul de tracțiune ar trebui furnizat întreprinderilor feroviare la cerere, într-o manieră nediscriminatorie. În cazul în care există un singur furnizor, tariful perceput pentru respectivul serviciu ar trebui stabilit pe baza unor principii uniforme de tarificare.
- (29) În ceea ce privește relațiile cu țări terțe, ar trebui să se acorde o atenție specială existenței unui acces reciproc al întreprinderilor feroviare din Uniune la piața feroviară a respectivelor țări terțe și acest lucru ar trebui să fie facilitat prin intermediul acordurilor transfrontaliere.
- (30) Pentru a asigura servicii fiabile și adecvate, este necesar ca întreprinderile feroviare să îndeplinească, permanent, cerințele în materie de bună reputație, capacitate financiară și competență profesională.
- (31) Pentru protecția clienților și părților terțe implicate, este esențial să se garanteze că întreprinderile feroviare sunt asigurate la un nivel suficient pentru răspundere civilă. De asemenea, ar trebui să se permită acoperirea răspunderii în cazul accidentelor prin intermediul garanțiilor furnizate de bănci sau de alte întreprinderi, cu condiția ca această acoperire să fie oferită în conformitate cu condițiile pieței, să nu ducă la acordarea de ajutoare de stat și să nu conțină elemente discriminatoare față de alte întreprinderi feroviare.
- (32) O întreprindere feroviară ar trebui de asemenea să respecte dreptul intern și al Uniunii privind prestarea de servicii feroviare, aplicate într-o manieră nediscriminatorie, destinate să asigure că aceasta poate să-și desfășoare activitatea în condiții de deplină siguranță și cu respectarea sănătății, a condițiilor sociale și a drepturilor muncitorilor și consumatorilor, pe tronsoane specifice.
- (33) Procedurile de acordare, menținere și modificare a licențelor întreprinderilor feroviare ar trebui să fie transparente și conforme principiului nediscriminării.

(¹) JO L 211, 14.8.2009, p. 55.

- (34) Pentru a asigura transparența și accesul nediscriminatoriu la infrastructura feroviară și la serviciile din cadrul infrastructurii de servicii al tuturor întreprinderilor feroviare, toate informațiile necesare utilizării drepturilor de acces ar trebui publicate într-un document de referință al rețelei. Documentul de referință al rețelei ar trebui publicat în cel puțin două limbi oficiale ale Uniunii, în conformitate cu uzanțele internaționale existente.
- (35) Sistemele corespunzătoare de alocare a capacităților de infrastructură feroviară, împreună cu operatori competitivi, vor determina un echilibru mai bun între diferitele moduri de transport.
- (36) Administratorii infrastructurii ar trebui să fie stimulați, de exemplu prin intermediul unor sporuri pentru administratorii generali, să reducă nivelul tarifelor de acces și al costurilor de furnizare a infrastructurii.
- (37) Obligația statelor membre de a se asigura că obiectivele în materie de performanță și veniturile pe termen mediu și lung ale administratorului infrastructurii fac obiectul unui acord de natură contractuală între autoritatea competentă și administratorul infrastructurii nu ar trebui să aducă atingere competențelor statelor membre în ceea ce privește planificarea și finanțarea infrastructurii feroviare.
- (38) Încurajarea utilizării optime a infrastructurii feroviare va conduce la o scădere a costurilor de transport pentru societate.
- (39) Metodele de repartizare a costurilor stabilite de administratorii infrastructurii ar trebui să se bazeze pe cea mai bună analiză disponibilă a cauzalității costurilor și ar trebui să repartizeze costurile între diferitele servicii oferite întreprinderilor feroviare și, în cazul în care este relevant, între tipurile de vehicule feroviare.
- (40) Sistemele corespunzătoare de tarifare a infrastructurii feroviare, împreună cu sistemele corespunzătoare de tarifare ale altor infrastructuri de transport și cu operatorii competitivi, ar trebui să aibă ca rezultat un echilibru optim între diversele moduri de transport, pe o bază sustenabilă.
- (41) Atunci când se percep majorări, administratorul infrastructurii ar trebui să definească segmente de piață diferite în cazul în care costurile furnizării serviciilor de transport, prețurile pe piață sau cerințele acestora privind calitatea serviciului diferă în mod considerabil.
- (42) Sistemele de tarifare și de alocare a capacităților ar trebui să permită accesul egal și nediscriminatoriu al tuturor întreprinderilor și să încerce, pe cât posibil, să satisfacă nevoile tuturor utilizatorilor și modurilor de transport într-o manieră corectă și nediscriminatorie. Aceste sisteme ar trebui să permită concurența loială în furnizarea serviciilor de transport feroviar.
- (43) Sistemele de tarifare și de alocare a capacităților ar trebui, în cadrul stabilit de statele membre, să încurajeze administratorii infrastructurii feroviare să optimizeze utilizarea acestora.
- (44) Sistemele de alocare a capacităților și sistemele de tarifare ar trebui să ofere semnale economice clare și coerente întreprinderilor feroviare, care să le permită acestora să ia hotărâri raționale.
- (45) Zgomotul de rulare provocat de saboții de frână din fontă, utilizați pentru vagoanele de marfă, reprezintă una dintre cauzele emisiilor sonore care ar putea fi reduse utilizând soluțiile tehnice corespunzătoare. Tarifele de utilizare a infrastructurii diferențiate în funcție de zgomot ar trebui să abordeze, în primul rând, chestiunea vagoanelor de marfă care nu respectă cerințele Deciziei 2006/66/CE a Comisiei din 23 decembrie 2005 privind specificația tehnică de interoperabilitate cu privire la subsistemul „material rulant – zgomot” al sistemului feroviar transeuropean convențional⁽¹⁾. Atunci când această diferențiere duce la pierderea de venituri pentru administratorul infrastructurii, aceasta nu ar trebui să aducă atingere normelor Uniunii privind ajutoarele de stat.
- (46) Tarifele de utilizare a infrastructurii diferențiate în funcție de zgomot ar trebui să vină în completarea altor măsuri de reducere a zgomotului produs de traficul feroviar, cum ar fi adoptarea unor specificații tehnice de interoperabilitate (STI) prin care să se stabilească nivelurile maxime ale zgomotului produs de vehiculele feroviare, cartografierea acustică și planurile de acțiune pentru reducerea expunerii la zgomot în temeiul Directivei 2002/49/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 iunie 2002 privind evaluarea și gestiunea zgomotului ambiental⁽²⁾, precum și finanțări publice la nivelul Uniunii și la nivel național pentru modernizarea vehiculelor feroviare și pentru infrastructurile de reducere a zgomotului.
- (47) Ar trebui luate în considerare măsuri de reducere a zgomotului echivalente cu cele adoptate pentru sectorul feroviar și în cazul altor mijloace de transport.
- (48) Pentru a accelera instalarea sistemului european de control al trenurilor (ETCS) la bordul locomotivelor, administratorii infrastructurii ar trebui să modifice sistemul de tarifare printr-o diferențiere temporară pentru trenurile echipate cu ETCS. Această diferențiere ar trebui să ofere stimulente adecvate pentru dotarea trenurilor cu ETCS.
- (49) Pentru a ține seama de nevoia utilizatorilor sau a potențialilor utilizatori ai capacităților de infrastructură feroviară de a-și planifica operațiunile și de nevoile clienților și ale finanțatorilor, este important ca administratorii infrastructurii să asigure alocarea capacităților de infrastructură într-un mod care să reflecte necesitatea de menținere și îmbunătățire a nivelului de fiabilitate al serviciilor.

(1) JO L 37, 8.2.2006, p. 1.

(2) JO L 189, 18.7.2002, p. 12.

- (50) Este de dorit ca întreprinderilor feroviare și administratorului infrastructurii să li se ofere stimulente pentru a diminua perturbările și pentru a îmbunătăți performanțele rețelei.
- (51) Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a permite cumpărătorilor de servicii de transport feroviar să participe la procesul de alocare a capacităților în mod direct.
- (52) Este important să se acorde atenție atât cerințelor comerciale ale solicitanților, cât și celor ale administratorului infrastructurii.
- (53) Este important să se îmbunătățească flexibilitatea administratorilor infrastructurii în ceea ce privește alocarea capacităților de infrastructură, dar aceasta ar trebui să fie compatibilă cu satisfacerea cerințelor rezonabile ale solicitantului.
- (54) Procesul de alocare a capacităților ar trebui să împiedice impunerea unor constrângeri excesive asupra intențiilor altor întreprinderi care dețin sau vor să dețină drepturi de utilizare a infrastructurii.
- (55) Pentru sistemele de alocare a capacităților și de tarifare poate apărea necesitatea de a ține cont de faptul că diferitele componente ale rețelei de infrastructură feroviară ar fi putut fi proiectate pentru diferiți utilizatori principali.
- (56) Deoarece utilizatorii diferiți și diversele tipuri de utilizatori au în mod frecvent o influență diferită asupra capacităților de infrastructură, nevoia de servicii diverse ar trebui echilibrată în mod corespunzător.
- (57) Serviciile operate în baza unui contract cu o autoritate publică pot necesita reguli speciale pentru a-și menține gradul de atractivitate față de utilizatori.
- (58) Sistemele de tarifare și de alocare a capacităților ar trebui să țină seama de efectele saturării tot mai mari a capacităților de infrastructură și, în cele din urmă, de capacitatea deficitară.
- (59) Termenele diferite alocate pentru planificarea tipurilor de trafic ar trebui să asigure faptul că pot fi satisfăcute cererile pentru capacități de infrastructură depuse după încheierea procesului de stabilire a graficului de circulație anual.
- (60) Pentru garantarea rezultatelor optime din partea întreprinderilor feroviare, este de dorit să se ceară o examinare a utilizării capacităților de infrastructură atunci când coordonarea cererilor de capacitate este necesară pentru a satisface nevoile utilizatorilor.
- (61) Datorită poziției lor de monopol, administratorilor infrastructurii ar trebui să li se ceară să examineze capacitatea de infrastructură disponibilă și măsurile de creștere a acesteia atunci când procesul de alocare a capacităților nu poate satisface cerințele utilizatorilor.
- (62) Lipsa informațiilor despre cererile celorlalte întreprinderi feroviare și despre constrângerile din cadrul sistemului poate îngreuna încercarea întreprinderilor feroviare de a-și îmbunătăți propriile cereri cu privire la capacitățile de infrastructură.
- (63) Este important să se asigure o mai bună coordonare a sistemelor de alocare pentru a îmbunătăți atractivitatea căilor ferate pentru traficul care utilizează rețelele mai multor administratori de infrastructură, în special pentru traficul internațional.
- (64) Este important să se reducă denaturările concurenței, care pot apărea între infrastructurile feroviare ori între diversele moduri de transport, ca urmare a diferențelor importante între principiile de tarifare.
- (65) Este de dorit să se definească acele componente ale serviciilor de infrastructură care sunt esențiale pentru a permite operatorului să presteze serviciul și care ar trebui oferite în schimbul unor tarife de acces minime.
- (66) Este necesar să se facă investiții în infrastructura feroviară, iar sistemele de tarifare a utilizării infrastructurii ar trebui să ofere stimulente administratorilor acesteia pentru ca realizarea investițiilor adecvate să fie avantajoasă din punct de vedere economic.
- (67) Pentru a permite stabilirea unor niveluri adecvate și corecte ale tarifelor de utilizare a infrastructurii, administratorii acesteia ar trebui să consemneze și să stabilească valoarea activelor lor și să manifeste o înțelegere clară a factorilor care determină costurile de exploatare a infrastructurii.
- (68) Este de dorit să se asigure că se ține seama de costurile externe în situația în care se iau hotărâri cu privire la transport și că tarifarea infrastructurii feroviare poate să contribuie la internalizarea costurilor externe într-o manieră coerentă și echilibrată în cazul tuturor modurilor de transport.
- (69) Este important să se asigure că tarifele aplicate traficului intern și internațional sunt stabilite astfel încât să permită transportului feroviar să satisfacă necesarul pieței. În consecință, tarifarea infrastructurii ar trebui stabilită la nivelul costurilor determinate în mod direct de operarea trenurilor.
- (70) Nivelul global de recuperare a costurilor prin tarifele de utilizare a infrastructurii afectează nivelul contribuției guvernamentale. Statele membre pot cere niveluri diferite de recuperare a costurilor globale. Totuși, este necesar ca orice sistem de tarifare a infrastructurii să permită un nivel de trafic care poate acoperi cel puțin costurile suplimentare pe care le impune ca rezultat al utilizării rețelei feroviare.
- (71) Infrastructura feroviară reprezintă un monopol natural și de aceea este necesar ca administratorii infrastructurii să fie stimulați pentru a reduce costurile și a-și administra infrastructura în mod eficient.
- (72) Dezvoltarea transportului feroviar ar trebui realizată prin utilizarea *inter alia* a instrumentelor puse la dispoziție de Uniune, fără să se aducă atingere priorităților deja stabilite.

- (73) Reducerile acordate întreprinderilor feroviare ar trebui corelate cu economiile efective de costuri administrative realizate, în special cu economiile de costuri de tranzație. Reducerile pot fi acordate și pentru încurajarea utilizării eficiente a infrastructurii.
- (74) Este de dorit să se ofere întreprinderilor feroviare și administratorului infrastructurii stimulente pentru a reduce la minimum perturbările din rețea.
- (75) Alocarea capacităților se asociază cu un cost pentru administratorul infrastructurii, cost care ar trebui recuperat.
- (76) Administrarea eficientă și utilizarea echitabilă și nediscriminatorie a infrastructurii feroviare necesită înființarea unui organism de reglementare care să supravegheze aplicarea regulilor stabilite în prezenta directivă și care să acționeze ca un organism de apel, fără a aduce atingere posibilității unui control judecătoresc. Un astfel de organism de reglementare ar trebui să fie în măsură să își consolideze cererile și deciziile de informare prin intermediul sancțiunilor corespunzătoare.
- (77) Finanțarea organismului de reglementare ar trebui să îi garanteze independența și ar trebui să provină fie de la bugetul de stat, fie din contribuții din partea sectorului percepute în mod obligatoriu, respectând principiile echității, transparenței, nediscriminării și proporționalității.
- (78) Procedurile adecvate de numire a personalului ar trebui să contribuie la garantarea independenței organismului de reglementare, asigurând mai ales faptul că numirea persoanelor responsabile de luarea deciziilor se face de către o autoritate publică ce nu exercită în mod direct drepturi de proprietate asupra unor întreprinderi reglementate. Sub rezerva îndeplinirii acestei condiții, autoritatea în cauză poate fi de exemplu un parlament, un președinte sau un prim-ministru.
- (79) Sunt necesare măsuri specifice pentru a se ține seama de situația concretă din punct de vedere geopolitic și geografic a anumitor state membre și de organizarea specifică a sectorului feroviar în diverse state membre, asigurându-se totodată integritatea pieței interne.
- (80) În vederea luării în considerare a evoluției pieței în domeniul feroviar, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ar trebui delegată Comisiei în ceea ce privește modificările de natură tehnică aduse informațiilor care trebuie furnizate de către întreprinderea care solicită o licență, listei claselor de întârziere, calendarului procesului de alocare și informațiilor contabile care trebuie furnizate organismelor de reglementare. Este deosebit de important ca, în timpul lucrărilor pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Comisia, atunci când pregătește și elaborează acte delegate, ar trebui să asigure o transmitere simultană, în timp util și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliul.
- (81) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentei directive, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei. Respectivele competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie ⁽¹⁾.
- (82) Actele de punere în aplicare privind scopul principal al serviciilor feroviare, evaluarea impactului serviciilor internaționale noi asupra echilibrului economic al contractelor de servicii publice, tarifele aplicate întreprinderilor feroviare care oferă servicii pentru călători, accesul la serviciile care urmează să fie furnizate în infrastructuri de servicii esențiale, detaliile referitoare la procedura care trebuie urmată pentru a obține o licență, modalitățile de calcul al costurilor directe în ceea ce privește aplicarea tarifării pentru costul efectelor produse de zgomot și aplicarea diferențierilor în cazul tarifelor de utilizare a infrastructurii pentru a stimula echiparea trenurilor cu ETCS și principiile și practicile comune de luare a deciziilor de către organismele de reglementare nu ar trebui să fie adoptate de Comisie în cazul în care comitetul instituit în temeiul prezentei directive nu emite un aviz cu privire la proiectul de act de punere în aplicare prezentat de Comisie.
- (83) Deoarece obiectivele prezentei directive, și anume facilitarea dezvoltării căilor ferate din Uniune, stabilirea de principii generale pentru acordarea de licențe întreprinderilor feroviare și coordonarea sistemelor statelor membre care reglementează alocarea capacităților de infrastructură feroviară și tarifele de utilizare a acesteia, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, având în vedere dimensiunea în mod evident internațională a acordării unor astfel de licențe și a exploatarea unor elemente semnificative din infrastructura feroviară și ținând cont de nevoia de asigurare de condiții echitabile și nediscriminatorii de acces la infrastructură, și, prin urmare, datorită implicațiilor lor transnaționale, acestea pot fi mai bine realizate la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat în articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective.
- (84) Obligația de a transpune prezenta directivă în dreptul intern ar trebui să se limiteze la dispozițiile care reprezintă o modificare de fond în raport cu directivele anterioare. Obligația de transpunere a dispozițiilor prezentei directive, care nu cuprind modificări de fond față de directivele anterioare, rezultă din directivele respective.

⁽¹⁾ JO L 55, 28.2.2011, p. 13.

- (85) Statele membre care nu au un sistem feroviar și nici o perspectivă imediată de a avea vreunul ar fi supuse unei obligații disproporționate și inutile dacă ar trebui să transpună și să pună în aplicare capitolele II și IV din prezenta directivă. În consecință, astfel de state membre ar trebui să fie exonerate de obligația respectivă.
- (86) În conformitate cu Declarația politică comună din 28 septembrie 2011 a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative ⁽¹⁾, statele membre s-au angajat să însoțească, în cazurile justificate, notificarea măsurilor de transpunere cu unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că transmiterea unor astfel de documente este justificată.
- (87) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere termenelor stabilite în anexa IX partea B în care statele membre au obligația de a se conforma directivelor anterioare,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiect și domeniu de aplicare

- (1) Prezenta directivă stabilește:
- (a) normele aplicabile gestionării infrastructurii feroviare și activităților de transport feroviar ale întreprinderilor feroviare care își au sediul sau care urmează să își stabilească sediul într-un stat membru, enunțate în capitolul II;
- (b) criteriile aplicabile eliberării, înnoirii sau modificării autorizațiilor de către un stat membru, destinate întreprinderilor feroviare care sunt înființate sau urmează să fie înființate în Uniune, stabilite în capitolul III;
- (c) principiile și procedurile aplicabile în privința stabilirii și perceperii tarifelor pentru utilizarea infrastructurii feroviare și în privința alocării capacităților de infrastructură feroviară, stabilite în capitolul IV.
- (2) Prezenta directivă se aplică utilizării infrastructurii feroviare pentru servicii de transport feroviar intern și internațional.

Articolul 2

Excluderi din domeniul de aplicare

- (1) Dispozițiile capitolului II nu se aplică întreprinderilor feroviare care operează numai servicii de transport urban, suburban sau regional în cadrul unor rețele locale și regionale independente pentru servicii de transport pe infrastructura feroviară sau în cadrul rețelilor destinate exclusiv operării serviciilor de transport feroviar urban sau suburban.

În pofida primului paragraf, atunci când o astfel de întreprindere feroviară se află sub controlul direct sau indirect al unei întreprinderi sau al unei alte entități care desfășoară sau integrează servicii de transport feroviar altele decât serviciile de transport urban, suburban sau regional, se aplică articolele 4 și 5. Articolul 6 se aplică de asemenea unei astfel de întreprinderi feroviare cu privire la relația dintre întreprinderea feroviară și întreprinderea sau entitatea care o controlează direct sau indirect.

(2) Statele membre pot exclude de la aplicarea dispozițiilor capitolului III următoarele:

- (a) întreprinderile care operează doar servicii de transport feroviar de călători pe o infrastructură feroviară locală sau regională independentă;
- (b) întreprinderile care operează doar servicii de transport feroviar de călători urban sau suburban;
- (c) întreprinderile care operează numai servicii de transport feroviar de marfă regional;
- (d) întreprinderile care operează doar servicii de transport de marfă pe o infrastructură feroviară privată care există numai pentru a fi folosită de către proprietarul acesteia în scopul propriilor sale transporturi de marfă.

(3) Statele membre pot exclude de la aplicarea dispozițiilor articolelor 7, 8, 13 și ale capitolului IV următoarele:

- (a) rețelele locale și regionale independente destinate serviciilor pentru transportul de călători pe infrastructura feroviară;
- (b) rețelele destinate doar pentru operarea serviciilor feroviare de transport urban sau suburban de călători;
- (c) rețelele regionale utilizate pentru transportul regional de marfă numai de către o întreprindere feroviară, nevizată la alineatul (1), până când un alt solicitant cere utilizarea capacității respectivei rețele;
- (d) infrastructura feroviară privată care există doar pentru uzul proprietarului său, pentru propriile operațiuni de transport de marfă.

(4) Fără a se aduce atingere alineatului (3), statele membre pot exclude de la aplicarea articolului 8 alineatul (3) infrastructurile feroviare locale și regionale care nu prezintă importanță strategică pentru funcționarea pieței feroviare, iar de la aplicarea capitolului IV infrastructurile feroviare locale care nu prezintă importanță strategică pentru funcționarea pieței feroviare. Statele membre notifică Comisiei intenția lor de a exclude astfel de infrastructuri feroviare. În conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 62 alineatul (2), Comisia decide dacă o astfel de infrastructură feroviară poate fi considerată ca fiind lipsită de importanță strategică, ținând seama de lungimea liniilor de cale ferată în cauză, de nivelul de utilizare a acestora și de volumul de trafic care ar putea fi afectat.

⁽¹⁾ JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

(5) Statele membre pot exclude de la aplicarea articolului 31 alineatul (5) vehiculele operate sau prevăzute pentru a fi operate din și către țări terțe, care circulă pe o rețea al cărei ecartament este diferit de cel al principalei rețele feroviare din cadrul Uniunii.

(6) Statele membre pot stabili perioade și termene pentru calendarul procesului de alocare a capacităților care sunt diferite de cele menționate la articolul 43 alineatul (2), la punctul 2 litera (b) din anexa VI și la punctele 3, 4 și 5 din anexa VII în cazul în care stabilirea traselor internaționale în cooperare cu administratorii rețelelor din țări terțe într-o rețea al cărei ecartament este diferit de principala rețea feroviară din cadrul Uniunii are un impact semnificativ asupra calendarului de alocare a capacităților în general.

(7) Statele membre pot decide publicarea cadrului și a regulilor de tarifare aplicabile în mod specific serviciilor de transport internațional de marfă provenind sau având ca destinație țări terțe, operate pe o rețea al cărei ecartament este diferit de cel al principalei rețele feroviare din cadrul Uniunii, cu instrumente și termene diferite de cele prevăzute la articolul 29 alineatul (1), în cazul în care acest lucru este necesar pentru a asigura o concurență loială.

(8) Statele membre pot exclude de la aplicarea dispozițiilor capitolului IV infrastructura feroviară al cărei ecartament este diferit de cel al principalei rețele feroviare din cadrul Uniunii și care conectează stațiile transfrontaliere ale unui stat membru cu teritoriul unei țări terțe.

(9) Prezenta directivă, cu excepția articolului 6 alineatele (1) și (4) și a articolelor 10, 11, 12 și 28, nu se aplică întreprinderilor ale căror operațiuni comerciale se limitează la asigurarea serviciilor de navetă pentru vehicule rutiere prin tuneluri pe sub mare sau la operațiuni de transport sub forma serviciilor de navetă pentru vehicule rutiere prin astfel de tuneluri.

(10) Statele membre pot exclude din domeniul de aplicare al capitolului II, cu excepția articolului 14, și al capitolului IV orice serviciu feroviar prestat în tranzit prin Uniune.

(11) Statele membre pot exclude din domeniul de aplicare al articolului 32 alineatul (4) trenurile care nu sunt dotate cu sistemul european de control al trenurilor (ETCS), sunt utilizate pentru servicii regionale pentru călători și au fost puse în circulație pentru prima dată înainte de 1985.

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „întreprindere feroviară” înseamnă orice întreprindere publică sau privată autorizată în conformitate cu prezenta directivă, a cărei activitate principală constă în furnizarea serviciilor pentru transportul feroviar de mărfuri și/sau călători, cu obligativitatea ca întreprinderea să asigure tracțiunea; sunt incluse de asemenea întreprinderile care asigură doar tracțiunea;
2. „administratorul infrastructurii” înseamnă orice organism sau firmă responsabilă, în special, de realizarea, administrarea și întreținerea infrastructurii feroviare, inclusiv gestionarea traficului, control-comandă și semnalizare; funcțiile administratorului infrastructurii în legătură cu o rețea sau o parte a unei rețele pot fi atribuite unor organisme sau firme diferite;
3. „infrastructură feroviară” înseamnă elementele cuprinse în lista din anexa I;
4. „serviciu de transport internațional de marfă” înseamnă un serviciu de transport în care trenul traversează cel puțin o frontieră a unui stat membru; se poate realiza introducerea și/sau scoaterea de vagoane din compunerea trenului, iar diferitele secțiuni pot avea origini sau destinații diferite, cu condiția ca toate vagoanele să traverseze cel puțin o frontieră;
5. „serviciu de transport internațional de călători” înseamnă un serviciu de călători în cadrul căruia trenul traversează cel puțin o frontieră a unui stat membru și al cărui scop principal este acela de a transporta călători între stații aflate în state membre diferite; se poate realiza introducerea și/sau scoaterea de vagoane din compunerea trenului, iar diferitele segmente ale acestuia pot avea origini și destinații diferite, cu condiția ca toate vagoanele să traverseze cel puțin o frontieră;
6. „servicii urbane și suburbane” înseamnă servicii de transport al căror scop principal este de a răspunde cerințelor de transport ale unui centru urban sau ale unei suburbii, inclusiv ale unei suburbii transfrontaliere, și cerințelor de transport între un astfel de centru sau suburbie și zonele înconjurătoare;
7. „servicii regionale” înseamnă serviciile de transport al căror scop principal este de a răspunde cerințelor de transport ale unei regiuni, inclusiv ale unei regiuni transfrontaliere;
8. „tranzit” înseamnă traversarea teritoriului Uniunii, fără încărcare sau descărcare de bunuri și/sau fără îmbarcarea sau debarcarea călătorilor pe teritoriul Uniunii;
9. „rută alternativă” înseamnă o altă rută între același punct de plecare și aceeași destinație în cazul în care există substituibilitate între cele două rute pentru prestarea respectivelor servicii de transport de marfă sau de călători de către întreprinderea feroviară;
10. „alternativă viabilă” înseamnă accesul la altă infrastructură de servicii care este acceptabil din punct de vedere economic pentru întreprinderea feroviară și care îi permite să presteze respectivele servicii de transport de marfă sau de călători;
11. „infrastructură de servicii” înseamnă instalațiile, inclusiv terenul, clădirile și echipamentul, care au fost amenajate în mod special, integral sau parțial, pentru a permite furnizarea unuia sau mai multor servicii menționate la punctele 2-4 din anexa II;

12. „operator al unei infrastructuri de servicii” înseamnă orice entitate publică sau privată responsabilă pentru gestionarea uneia sau mai multor infrastructuri de servicii sau pentru prestarea unuia sau mai multor servicii întreprinderilor feroviare menționate la punctele 2-4 din anexa II;
13. „acord transfrontalier” înseamnă orice acord între două sau mai multe state membre sau între state membre și țări terțe cu scopul de a facilita prestarea de servicii de transport feroviar transfrontalier;
14. „licență” înseamnă autorizația acordată de o autoritate de acordare a licențelor unei întreprinderi, prin care i se recunoaște capacitatea de a presta servicii de transport feroviar în calitate de întreprindere feroviară; această calitate poate să fie limitată la prestarea de anumite tipuri de servicii;
15. „autoritate de acordare a licențelor” înseamnă organismul însărcinat cu acordarea licențelor într-un stat membru;
16. „acord de natură contractuală” înseamnă un acord sau, *mutatis mutandis*, o înțelegere în cadrul unor măsuri administrative;
17. „profit rezonabil” înseamnă o rată a rentabilității capitalului propriu care ține seama de risc, inclusiv la adresa venitului, sau de absența riscului suportat de operatorul infrastructurii de servicii și este conformă cu rata medie din ultimii ani pentru sectorul în cauză;
18. „alocare” înseamnă repartizarea capacității de infrastructură feroviară de către administratorul infrastructurii;
19. „solicitant” înseamnă o întreprindere feroviară sau o grupare internațională de întreprinderi feroviare sau alte persoane fizice sau juridice sau entități, de exemplu autoritățile competente prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 1370/2007 și încărcătorii, expeditorii și operatorii de transport combinat care doresc să obțină capacități de infrastructură pentru activități publice sau în interes comercial;
20. „infrastructură saturată” înseamnă un element al infrastructurii pentru care cererile de capacitate de infrastructură nu pot fi satisfăcute în totalitate în anumite perioade, chiar și după coordonarea diferitelor cereri de rezervare a acestor capacități;
21. „plan de sporire a capacității” înseamnă o măsură sau o serie de măsuri însoțite de un calendar de punere în aplicare, vizând ameliorarea restricțiilor de capacitate care au condus la declararea unui element de infrastructură drept „infrastructură saturată”;
22. „coordonare” înseamnă procedura prin care administratorul infrastructurii și solicitanții încearcă să rezolve situațiile cererilor de rezervare concurente pentru capacitatea de infrastructură;
23. „acord-cadru” înseamnă un acord general obligatoriu din punct de vedere juridic, încheiat în temeiul dreptului public sau privat, care stabilește drepturile și obligațiile unui solicitant și ale administratorului infrastructurii cu privire la capacitățile de infrastructură care trebuie alocate și la tariful care se aplică pe o durată care depășește o singură perioadă de valabilitate a graficului de circulație;
24. „capacitate de infrastructură” înseamnă posibilitatea de programare a traselor cerute pentru un segment de infrastructură pe o anumită perioadă;
25. „rețea” înseamnă întreaga infrastructură feroviară administrată de un administrator al infrastructurii;
26. „document de referință al rețelei” înseamnă documentul prin care se precizează în mod detaliat regulile generale, termenele, procedurile și criteriile pentru sistemele de tarifare și de alocare a capacităților, inclusiv orice alte informații de acest fel necesare pentru a permite introducerea cererilor de capacități de infrastructură;
27. „trasă” înseamnă capacitatea de infrastructură necesară pentru a permite circulația unui tren între două puncte ale rețelei, în cursul unei perioade determinate;
28. „grafic de circulație” înseamnă datele care definesc toate deplasările programate ale trenurilor și ale materialului rulant pe infrastructura respectivă pe perioada de valabilitate a acestui grafic;
29. „linie de garare” înseamnă liniile destinate în mod specific garării temporare a vehiculelor feroviare între două comenzi;
30. „întreținere capitală” înseamnă lucrările care nu sunt efectuate de rutină, în cadrul operațiunilor de zi cu zi, și care necesită scoaterea vehiculului din funcțiune.

CAPITOLUL II

DEZVOLTAREA CĂILOR FERATE ÎN UNIUNE

SECȚIUNEA 1

Independența administrării

Articolul 4

Independența întreprinderilor feroviare și a administratorilor infrastructurii

- (1) Statele membre se asigură că, în ceea ce privește conducerea, administrarea și controlul intern al problemelor administrative, economice și contabile, întreprinderile feroviare deținute ori controlate, direct sau indirect, de statele membre au un statut independent în baza căruia ceea ce dețin, în special active, bugete și conturi, sunt separate de cele ale statului.

(2) Concomitent cu respectarea cadrului de tarifare și de alocare și a normelor specifice stabilite de statele membre, administratorul infrastructurii răspunde de conducere, administrare și de controlul intern.

Articolul 5

Administrarea întreprinderilor feroviare conform principiilor comerciale

(1) Statele permit întreprinderilor feroviare să își adapteze activitățile în funcție de piață și să gestioneze aceste activități în cadrul propriilor organisme administrative, în interesul furnizării de servicii eficiente și corespunzătoare la cel mai scăzut cost posibil pentru calitatea serviciului solicitat.

Întreprinderile feroviare sunt administrate conform principiilor care se aplică societăților comerciale, indiferent de cine sunt deținute. Acest lucru este valabil, de asemenea, și pentru obligațiile de serviciu public care le sunt impuse de statele membre și pentru contractele de servicii publice pe care le încheie cu autoritățile competente ale statului.

(2) Întreprinderile feroviare își întocmesc planurile de afaceri proprii, inclusiv programele de investiții și de finanțare. Respectivele planuri sunt concepute pentru a realiza, la nivelul întreprinderii, echilibrul financiar și alte obiective tehnice, comerciale și financiare ale gestiunii; planurile indică, de asemenea, mijloacele de atingere a acestor obiective.

(3) Prin trimitere la orientările de politică generală emise de fiecare stat membru și ținând cont de planurile și contractele naționale (care pot fi multianuale), inclusiv planurile de investiții și de finanțare, întreprinderile feroviare sunt, în special, libere:

- (a) să își stabilească organizarea internă, fără să aducă atingere dispozițiilor articolelor 7, 29 și 39;
- (b) să controleze furnizarea și scoaterea pe piață a serviciilor și să fixeze prețurile acestora;
- (c) să ia decizii privind personalul, activele și achizițiile proprii;
- (d) să își extindă cota de piață, să dezvolte noi tehnologii și noi servicii și să adopte orice tehnică managerială inovatoare;
- (e) să stabilească noi activități în domenii asociate domeniului feroviar.

Acest alineat nu aduce atingere dispozițiilor Regulamentului (CE) nr. 1370/2007.

(4) În pofida alineatului (3), acționarii întreprinderilor feroviare aflate în proprietate publică sau sub control public pot solicita ca aprobarea lor prealabilă să fie necesară pentru deciziile majore legate de gestionarea activității, în același mod cu acționarii societăților comerciale pe acțiuni, în temeiul dispozițiilor din dreptul societăților comerciale al statelor

membre. Dispozițiile prezentului articol nu aduc atingere competențelor organismelor de supraveghere în temeiul dreptului societăților comerciale al statelor membre în ceea ce privește numirea membrilor consiliului de administrație.

SECȚIUNEA 2

Separarea între administrarea infrastructurii și operațiunile de transport și diferitele tipuri de operațiuni de transport

Articolul 6

Separarea conturilor

(1) Statele membre se asigură că se țin conturi de profituri și pierderi și bilanțuri separate și că acestea se publică, pe de o parte pentru activitățile legate de furnizarea serviciilor de transport de către întreprinderile feroviare și, pe de altă parte, pentru activitățile legate de administrarea infrastructurii feroviare. Fondurile publice alocate unuia dintre aceste două sectoare de activitate nu sunt transferate celuilalt.

(2) Statele membre pot prevedea, de asemenea, ca această separare să necesite organizarea unor departamente distincte în cadrul aceleiași întreprinderi sau ca infrastructura și serviciile de transport să fie administrate de entități separate.

(3) Statele membre se asigură că se țin și se publică conturi de profit și pierderi și bilanțuri separate, pe de o parte în legătură cu activitățile privind furnizarea serviciilor de transport feroviar de mărfuri și, pe de altă parte, în legătură cu activitățile privind furnizarea serviciilor de transport de călători. Fondurile publice plătite pentru activitățile legate de furnizarea serviciilor de transport ca servicii publice se prezintă separat, în conformitate cu articolul 7 din Regulamentul (CE) nr. 1370/2007, în contabilitatea aferentă și nu sunt transferate activităților legate de furnizarea altor servicii de transport sau altor activități.

(4) Conturile diferitelor sectoare de activitate menționate la alineatele (1) și (3) se țin în așa fel încât să permită monitorizarea interdicției de transfer al fondurilor publice plătite unui sector de activitate la un altul și monitorizarea utilizării veniturilor din tarifele de utilizare a infrastructurii și a excedentelor din alte activități comerciale.

Articolul 7

Independența funcțiilor esențiale ale unui administrator de infrastructură

(1) Statele membre se asigură că funcțiile esențiale care determină accesul echitabil și nediscriminatoriu la infrastructură sunt încredințate unor organisme sau firme care nu furnizează ele însele servicii de transport feroviar. Indiferent de structurile organizatorice, trebuie demonstrat că acest obiectiv a fost realizat.

Funcțiile esențiale sunt:

- (a) luarea deciziilor în legătură cu alocarea traselor, inclusiv definirea și evaluarea disponibilității, precum și alocarea efectivă a traselor individuale; și

(b) luarea deciziilor în legătură cu tarifarea utilizării infrastructurii, inclusiv stabilirea și colectarea tarifelor, fără a aduce atingere articolului 29 alineatul (1).

Cu toate acestea, statele membre pot încredința întreprinderilor feroviare sau oricărui alt organism responsabilitatea de a contribui la dezvoltarea infrastructurii feroviare, de exemplu prin investiții, întreținere și finanțare.

(2) În cazul în care administratorul infrastructurii, prin forma sa legală și din punct de vedere organizatoric sau decizional, nu este independent față de toate întreprinderile feroviare, funcțiile menționate în capitolul IV secțiunile 2 și 3 sunt preluate de un organism de tarifare și, respectiv, de un organism de alocare care sunt independente prin forma lor legală și din punct de vedere organizatoric și decizional față de orice întreprindere feroviară.

(3) Atunci când dispozițiile capitolului IV secțiunile 2 și 3 se referă la funcțiile esențiale ale unui administrator de infrastructură, ele se înțeleg ca aplicându-se organismului de tarifare sau organismului de alocare pentru competențele lor respective în acest sens.

SECȚIUNEA 3

Îmbunătățirea situației financiare

Articolul 8

Finanțarea administratorului infrastructurii

(1) Statele membre dezvoltă infrastructura lor națională de cale ferată, ținând cont, acolo unde este cazul, de nevoile generale ale Uniunii, inclusiv de necesitatea de a coopera cu țări terțe învecinate. În acest scop, după consultarea părților interesate, statele membre publică până la 16 decembrie 2014 o strategie indicativă de dezvoltare a infrastructurii feroviare în vederea satisfacerii necesităților viitoare de mobilitate, în ceea ce privește întreținerea, reînnoirea și dezvoltarea infrastructurii, pe baza unei finanțări sustenabile a sistemului feroviar. Strategia respectivă acoperă o perioadă de cel puțin cinci ani și este reînnoibilă.

(2) Având în vedere articolele 93, 107 și 108 din TFUE, statele membre pot de asemenea acorda administratorului infrastructurii finanțări la un nivel corespunzător cu funcțiile acestuia, astfel cum sunt menționate la articolul 3 punctul 2, cu dimensiunea infrastructurii și cu necesitățile financiare, în special pentru acoperirea investițiilor noi. Statele membre pot decide să finanțeze aceste investiții prin alte mijloace decât finanțarea directă din partea statului. În orice caz, statele membre respectă cerințele menționate la alineatul (4) din prezentul articol.

(3) În cadrul politicii generale stabilite de statul membru în cauză și ținând cont de strategia menționată la alineatul (1) și de finanțarea asigurată de statul membru, menționată la alineatul (2), administratorul infrastructurii adoptă un plan de afaceri care să includă programele de investiții și de finanțare. Planul se întocmește astfel încât să asigure utilizarea, furnizarea și dezvoltarea optimă și eficientă a infrastructurii, concomitent cu asigurarea unui echilibru financiar și punerea la dispoziție

a mijloacelor necesare pentru realizarea acestor obiective. Administratorul infrastructurii se asigură că solicitanții cunoscuți și solicitanții potențiali, la solicitarea acestora, au acces la informații relevante și li se acordă posibilitatea de a își exprima opiniile cu privire la conținutul planului de afaceri în ceea ce privește condițiile de acces și de utilizare, precum și natura, furnizarea și dezvoltarea infrastructurii, înainte de aprobarea acestuia de către administratorul infrastructurii.

(4) Statele membre trebuie să se asigure că, în condiții normale de activitate și pe o perioadă rezonabilă care nu depășește cinci ani, conturile de profit și pierderi ale unui administrator al infrastructurii prezintă cel puțin un echilibru între venitul rezultat din tarifele de utilizare a infrastructurii, excedentul rezultat din alte activități comerciale, veniturile nerambursabile din surse private și finanțările din partea statului, pe de o parte, incluzând plățile în avans de la stat, dacă este cazul, și, pe de altă parte, cheltuielile cu infrastructura.

Fără să aducă atingere obiectivului posibil pe termen lung privind acoperirea de către utilizator a costurilor infrastructurii pentru toate modurile de transport, pe baza unei concurențe loiale și nediscriminatorii între diversele moduri de transport, în cazul în care transportul feroviar poate concura cu alte moduri de transport, în cadrul de tarifare prevăzut la articolele 31 și 32, un stat membru poate cere administratorului infrastructurii să-și echilibreze conturile fără a apela la finanțarea statului.

Articolul 9

Reducerea transparentă a datoriilor

(1) Fără a aduce atingere regulilor Uniunii în domeniul ajutoarelor de stat și în conformitate cu articolele 93, 107 și 108 din TFUE, statele membre instituie mecanismele adecvate care să contribuie la reducerea îndatorării întreprinderilor feroviare, aflate în proprietate publică sau sub control public, la un nivel care nu afectează o bună gestiune financiară și care le îmbunătățește situația financiară.

(2) În scopurile menționate la alineatul (1), statele membre pot solicita stabilirea unei unități separate de amortizare a datoriilor în cadrul departamentelor contabile ale acestor întreprinderi feroviare.

Bilanțul unității poate fi încărcat cu toate împrumuturile luate de întreprinderea feroviară pentru a finanța atât investiția, cât și pentru a acoperi cheltuielile de funcționare în exces, care rezultă din activitățile de transport feroviar sau din administrarea infrastructurii feroviare, până în momentul în care respectivele împrumuturi sunt stinse. Datoriile care provin din operațiunile filialelor nu sunt luate în considerare.

(3) Alineatele (1) și (2) se aplică exclusiv datoriilor sau dobânzilor generate de datoriile contractate de întreprinderi feroviare aflate în proprietate publică sau sub control public până la data deschiderii pieței pentru o parte sau pentru totalitatea serviciilor de transport feroviar în statul membru vizat și, în orice caz, până la 15 martie 2001 sau după data aderării la Uniune în cazul statelor membre care au aderat după data respectivă.

SECȚIUNEA 4

Accesul la infrastructura și serviciile feroviare

Articolul 10

Condițiile de acces la infrastructura feroviară

(1) Întreprinderilor feroviare li se acordă, în condiții echitabile, nediscriminatorii și transparente, dreptul de acces la infrastructurile feroviare ale tuturor statelor membre, în vederea operării oricărui tip de servicii de transport feroviar de mărfuri. Respectivul drept include accesul la infrastructura care conectează porturile maritime și interioare și la alte infrastructuri de servicii menționate la punctul 2 din anexa II și la infrastructura care deservește sau ar putea deservi mai mult de un client final.

(2) Întreprinderile feroviare primesc dreptul de acces la infrastructura feroviară a tuturor statelor membre în scopul operării unui serviciu de transport internațional de călători. Pe parcursul derulării unui serviciu de transport internațional de călători, întreprinderile feroviare au dreptul să îmbarce călători din orice stație situată pe ruta internațională respectivă și să îi debarce în altă stație, inclusiv în stații situate în același stat membru. Respectivul drept include accesul la infrastructura care conectează infrastructurile de servicii menționate la punctul 2 din anexa II.

(3) În urma unei solicitări înaintate de către autoritățile competente sau de către întreprinderile feroviare interesate, organismul sau organismele de reglementare competente menționate la articolul 55 trebuie să stabilească dacă scopul principal al serviciului prestat este acela de a transporta călători între stații situate în state membre diferite.

(4) Pe baza experienței acumulate de organismele de reglementare, de autoritățile competente și de întreprinderile feroviare și a activităților rețelei menționate la articolul 57 alineatul (1), Comisia adoptă până la 16 decembrie 2016 măsuri care să stabilească detaliile procedurii și criteriile care trebuie urmate în vederea aplicării alineatului (3) din prezentul articol. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 62 alineatul (3).

Articolul 11

Limitarea dreptului de acces și a dreptului de îmbarcare și debarcare a călătorilor

(1) Statele membre pot limita dreptul de acces prevăzut la articolul 10 la serviciile operate între un punct de plecare și o destinație care fac obiectul unuia sau mai multor contracte de servicii publice care sunt în conformitate cu dreptul Uniunii. O astfel de limitare nu are efectul de a restrânge dreptul de îmbarcare a călătorilor în orice stație situată pe ruta unui serviciu internațional și de debarcare a acestora în altă stație, inclusiv în stațiile situate în același stat membru, cu excepția cazului în care exercitarea acestui drept ar periclita echilibrul economic al unui contract de servicii publice.

(2) Organismul sau organismele de reglementare menționate la articolul 55 stabilesc, pe baza unei analize economice obiective și a unor criterii predeterminate, dacă echilibrul

economic al contractului de servicii publice ar fi periclitat, în urma unei solicitări din partea oricăreia dintre următoarele:

- (a) autorității sau autorităților competente care au atribuit contractul de servicii publice;
- (b) oricărei alte autorități competente interesate care are dreptul de a limita accesul în înțelesul prezentului articol;
- (c) administratorului infrastructurii;
- (d) întreprinderii feroviare care execută contractul de servicii publice.

Autoritățile competente și întreprinderile feroviare care prestează aceste servicii publice pun la dispoziția organismului sau organismelor de reglementare competente informațiile necesare în limite rezonabile pentru a putea lua o decizie. Organismul de reglementare analizează informațiile puse la dispoziție de aceste părți și, după caz, solicită orice informații relevante de la toate părțile implicate și inițiază consultarea acestora în termen de o lună de la primirea solicitării. Organismul de reglementare trebuie să consulte toate părțile implicate, după caz, și să informeze părțile cu privire la decizia sa motivată într-un termen predeterminat și rezonabil și, în orice caz, în maximum șase săptămâni de la primirea tuturor informațiilor relevante.

(3) Organismul de reglementare prezintă motivele care stau la baza deciziei sale și specifică termenul și condițiile în care oricare dintre entitățile de mai jos poate solicita reconsiderarea deciziei:

- (a) autoritatea sau autoritățile competente în materie;
- (b) administratorul infrastructurii;
- (c) întreprinderea feroviară care execută contractul de servicii publice;
- (d) întreprinderea feroviară care solicită accesul.

(4) Pe baza experienței acumulate de organismele de reglementare, de autoritățile competente și de întreprinderile feroviare și a activităților rețelei menționate la articolul 57 alineatul (1), Comisia adoptă până la 16 decembrie 2016 măsuri care să stabilească detaliile procedurii și criteriile care trebuie urmate în vederea aplicării alineatelor (1), (2) și (3) ale prezentului articol. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 62 alineatul (3).

(5) De asemenea, statele membre pot limita dreptul de îmbarcare și de debarcare a călătorilor în stațiile situate în același stat membru pe ruta unui serviciu de transport internațional de călători în cazul în care a fost acordat dreptul exclusiv de a transporta călători între stațiile respective conform unui contract de concesiune atribuit înainte de 4 decembrie 2007 pe baza unei proceduri competitive de atribuire desfășurată în condiții de competitivitate și echitate și în conformitate cu principiile aplicabile de drept al Uniunii. Această limitare poate continua fie pe durata inițială a contractului, fie pe un termen de 15 ani, oricare dintre aceste două termene este mai scurt.

(6) Statele membre se asigură că deciziile menționate la alineatele (1), (2), (3) și (5) sunt supuse controlului judecătoresc.

Articolul 12

Prelevarea unui tarif de la întreprinderile feroviare care prestează servicii de transport de călători

(1) Fără a aduce atingere prevederilor articolului 11 alineatul (2), statele membre pot acorda autorității responsabile pentru transportul feroviar dreptul de a preleva un tarif de la întreprinderile feroviare care oferă servicii pentru călători pentru exploatarea rutelor care intră în competența autorității respective, între două stații pe teritoriul respectivului stat membru, în condițiile prevăzute de prezentul articol.

În acest caz, întreprinderilor feroviare care oferă servicii de transport feroviar intern sau internațional de călători le este aplicat același tarif pentru exploatarea rutelor care intră în competența autorității respective.

(2) Tariful are scopul de a compensa autoritatea pentru obligațiile de serviciu public stabilite în contracte de servicii publice atribuite în conformitate cu dreptul Uniunii. Venitul obținut din acest tip de tarife și plătit cu titlu de compensație nu depășește ceea ce este necesar pentru a acoperi în totalitate sau în parte costurile ocazionate de executarea obligațiilor de serviciu public relevante, ținând cont de încasările pertinente și de un nivel rezonabil de profit pentru executarea obligațiilor respective.

(3) Tariful respectiv este stabilit în conformitate cu dreptul Uniunii și respectă principiile echității, transparenței, nediscriminării și proporționalității, mai cu seamă între prețul mediu al serviciului pentru călător și nivelul tarifului prelevat. Tarifele totale prelevate în temeiul prezentului alineat nu trebuie să pericliteze viabilitatea economică a serviciului de transport feroviar de călători căruia îi sunt aplicate.

(4) Autoritățile competente păstrează informațiile necesare pentru a se asigura că pot identifica originea și utilizarea tarifelor. Statele membre pun aceste informații la dispoziția Comisiei.

(5) Pe baza experienței acumulate de organismele de reglementare, de autoritățile competente și de întreprinderile feroviare și a activităților rețelei menționate la articolul 57 alineatul (1), Comisia adoptă măsuri care să stabilească detaliile procedurii și criteriile care trebuie urmate în vederea aplicării prezentului articol. Respectivul acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 62 alineatul (3).

Articolul 13

Condițiile de acces la servicii

(1) Administratorii infrastructurii furnizează tuturor întreprinderilor feroviare, în mod nediscriminatoriu, setul minim de acces prevăzut la punctul 1 din anexa II.

(2) Operatorii infrastructurilor de servicii oferă în mod nediscriminatoriu tuturor întreprinderilor feroviare accesul, inclusiv accesul pe calea ferată, la infrastructurile menționate la punctul 2 din anexa II și la serviciile furnizate în cadrul acestor infrastructuri.

(3) Pentru a garanta transparența deplină și accesul nediscriminatoriu la infrastructurile de servicii menționate la punctul 2 literele (a), (b), (c), (d), (g) și (i) din anexa II, precum și furnizarea de servicii în cadrul acestor infrastructuri, în cazul în care operatorul unei astfel de infrastructuri de servicii se află sub controlul direct sau indirect al unui organism sau al unei firme care, de asemenea, activează și deține o poziție dominantă pe piețele naționale de servicii de transport feroviar pentru care se utilizează infrastructura, operatorii acestor infrastructuri de servicii trebuie să se organizeze într-o manieră independentă din punct de vedere organizatoric și decizional față de respectivul organism sau de respectiva firmă. Această independență nu implică cerința de instituire a unei entități juridice separate pentru infrastructurile de servicii și poate fi obținută prin organizarea unor departamente distincte în cadrul aceiași entități juridice.

Pentru toate infrastructurile de servicii menționate la punctul 2 din anexa II, operatorul și respectivul organism sau respectiva firmă au conturi separate, inclusiv bilanțuri și conturi de profit și pierdere separate.

În cazul în care operarea infrastructurii de servicii este asigurată de un administrator al infrastructurii sau operatorul unei infrastructuri de servicii se află sub controlul direct sau indirect al administratorului infrastructurii, îndeplinirea cerințelor stabilite în prezentul alineat se consideră demonstrată prin respectarea cerințelor stabilite la articolul 7.

(4) Cererile depuse de întreprinderile feroviare pentru acordarea accesului la servicii și furnizarea acestora în cadrul infrastructurii de servicii la care se face referire la punctul 2 din anexa II primesc răspuns într-un termen rezonabil stabilit de organismul de reglementare menționat la articolul 55. Aceste cereri pot fi respinse numai dacă există alternative viabile care le permit operarea serviciului respectiv de transport de marfă sau călători pe aceleași rute sau pe rute alternative în condiții acceptabile din punct de vedere economic. Acest lucru nu obligă operatorul infrastructurii de servicii să realizeze investiții în resurse sau infrastructuri pentru a răspunde tuturor cererilor depuse de întreprinderile feroviare.

În cazul în care solicitările întreprinderilor feroviare privesc accesul la servicii și furnizarea acestora în cadrul unei infrastructuri de servicii gestionate de un operator al infrastructurii de servicii menționat la alineatul (3), operatorul infrastructurii de servicii justifică, în scris, orice decizie de respingere și indică alternative viabile în cadrul altor facilități.

(5) În cazul în care un operator al infrastructurii de servicii menționate la punctul 2 din anexa II descoperă că există conflicte între diferite cereri, acesta trebuie să încerce să satisfacă, pe cât posibil, toate cererile. Dacă nu există nicio alternativă viabilă și nu se pot rezolva toate cererile de capacitate pentru infrastructura respectivă pe baza necesarului demonstrat, solicitantul poate depune o plângere pe lângă organismul de reglementare menționat la articolul 55 care examinează cazul și ia măsuri, după caz, pentru a asigura că o parte corespunzătoare din capacitate este dedicată respectivului solicitant.

(6) În cazul în care o infrastructură de servicii menționată la punctul 2 din anexa II nu a fost în folosință timp de cel puțin doi ani la rând, iar întreprinderile feroviare au informat operatorul respectivei infrastructuri de servicii cu privire la interesul lor legat de accesul la infrastructura respectivă, pe baza necesarului demonstrat, proprietarul acesteia trebuie să publice un anunț de concesiune sau închiriere pentru operarea infrastructurii de servicii feroviare, parțial sau integral, cu excepția cazului în care operatorul respectivei infrastructuri de servicii demonstrează faptul că un proces de reconversie aflat în desfășurare face imposibilă utilizarea acesteia de către o întreprindere feroviară.

(7) În cazul în care operatorul infrastructurii de servicii prestează oricare dintre serviciile menționate la punctul 3 din anexa II sub forma unui serviciu suplimentar, acesta îl furnizează la cerere întreprinderilor feroviare, într-o manieră nediscriminatorie.

(8) Întreprinderile feroviare pot cere, ca servicii auxiliare, administratorului infrastructurii sau altor operatori ai infrastructurii de servicii serviciile suplimentare menționate la punctul 4 din anexa II. Operatorul infrastructurii de servicii nu este obligat să presteze aceste servicii auxiliare. În cazul în care operatorul infrastructurii de servicii decide să presteze oricare dintre serviciile respective, acesta îl prestează la cerere întreprinderilor feroviare, într-o manieră nediscriminatorie.

(9) Pe baza experienței acumulate de organismele de reglementare și de operatorii de infrastructuri de servicii și a activităților rețelei menționate la articolul 57 alineatul (1), Comisia poate adopta măsuri care să stabilească detaliile procedurii și criteriile de urmat pentru a avea acces la serviciile care urmează să fie furnizate în cadrul infrastructurilor de servicii menționate la punctele 2-4 din anexa II. Respectivul acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 62 alineatul (3).

SECȚIUNEA 5

Acorduri transfrontaliere

Articolul 14

Principii generale privind acordurile transfrontaliere

(1) Statele membre se asigură că dispozițiile incluse în acordurile transfrontaliere nu discriminează între întreprinderile

feroviare și nu limitează libertatea întreprinderilor feroviare de a opera servicii transfrontaliere.

(2) Statele membre notifică Comisiei orice acord transfrontalier până la 16 iunie 2013, în ceea ce privește acordurile încheiate înaintea datei respective, și înaintea încheierii de acorduri noi sau revizuite între statele membre. Comisia decide dacă respectivele acorduri sunt în conformitate cu dreptul Uniunii în termen de nouă luni de la notificarea acordurilor încheiate înainte de 15 decembrie 2012 și în termen de patru luni de la notificarea acordurilor noi sau revizuite între statele membre. Respectivul acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 62 alineatul (2).

(3) Fără a aduce atingere repartizării competenței între Uniune și statele membre, în conformitate cu dreptul Uniunii, statele membre notifică Comisiei intenția lor de a începe negocierile și de a încheia acorduri transfrontaliere noi sau revizuite între state membre și țări terțe.

(4) Dacă, în termen de două luni de la primirea notificării privind intenția unui stat membru de a începe negocierile menționate la alineatul (2), Comisia consideră că negocierile pot aduce atingere obiectivelor negocierilor în desfășurare între Uniune și respectivele țări terțe și/sau pot duce la un acord care nu este compatibil cu dreptul Uniunii, aceasta informează statul membru în consecință.

Statele membre informează periodic Comisia cu privire la astfel de negocieri și, după caz, o invită să participe în calitate de observator.

(5) Statele membre sunt autorizate să aplice cu titlu provizoriu și/sau să încheie acorduri transfrontaliere noi sau revizuite cu țări terțe, cu condiția ca acestea să fie compatibile cu dreptul Uniunii și să nu aducă atingere politicii Uniunii în domeniul transporturilor. Comisia adoptă aceste decizii de autorizare. Respectivul acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 62 alineatul (2).

SECȚIUNEA 6

Sarcinile de monitorizare ale comisiei

Articolul 15

Domeniul de aplicare al monitorizării pieței

(1) Comisia întreprinde măsurile necesare pentru monitorizarea condițiilor tehnice și economice și a evoluțiilor de pe piața transportului feroviar în Uniune.

(2) În acest context, Comisia cooperează îndeaproape în activitatea sa cu reprezentanții statelor membre, inclusiv cu reprezentanții organismelor de reglementare menționați la articolul 55, și cu reprezentanții sectoarelor implicate, inclusiv, după caz, cu partenerii sociali din sectorul feroviar, utilizatorii și reprezentanții autorităților locale și regionale, astfel încât aceștia să poată urmări mai bine dezvoltarea sectorului feroviar și evoluția pieței, să evalueze efectul măsurilor adoptate și să analizeze impactul măsurilor planificate de Comisie. Dacă este cazul, Comisia implică, de asemenea, Agenția Europeană a Căilor Ferate, în conformitate cu funcțiile sale prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 881/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind înființarea unei Agenții Europene a Căilor Ferate (Regulamentul privind agenția) ⁽¹⁾.

(3) Comisia monitorizează utilizarea rețelelor și evoluția condițiilor-cadru în sectorul feroviar, în special regimul de tarifare aferent infrastructurii, repartizarea capacităților, investițiile în infrastructura feroviară, evoluția prețurilor și a calității serviciilor de transport feroviar, serviciile de transport feroviar vizate de contracte de servicii publice, autorizarea, gradul de deschidere a pieței și de apropiere între statele membre, dezvoltarea ocupării forței de muncă și a condițiilor sociale din sectorul feroviar. Aceste activități de monitorizare nu aduc atingere activităților similare din statele membre și nici rolului partenerilor sociali.

(4) Comisia raportează o dată la doi ani Parlamentului European și Consiliului cu privire la:

- (a) evoluția pieței interne a serviciilor feroviare și a serviciilor prestate întreprinderilor feroviare menționate în anexa II;
- (b) condițiile-cadru menționate la alineatul (3), inclusiv pentru serviciile publice de transport de călători pe calea ferată;
- (c) starea rețelei feroviare din Uniune;
- (d) utilizarea drepturilor de acces;
- (e) obstacolele în calea unei eficiențe sporite a serviciilor feroviare;
- (f) deficiențele infrastructurii;
- (g) necesitățile legislative.

(5) În scopul monitorizării pieței de către Comisie, statele membre furnizează anual Comisiei informațiile necesare cu privire la utilizarea rețelelor și la evoluția condițiilor-cadru în sectorul feroviar, respectând totodată rolul partenerilor sociali.

(6) Comisia poate adopta măsuri în vederea asigurării consecvenței în ceea ce privește obligațiile de raportare ale statelor membre. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 62 alineatul (3).

CAPITOLUL III

ACORDAREA DE LICENȚE ÎNTEPRINDERILOR FERROVIARE

SECȚIUNEA 1

Autoritatea de acordare a licențelor

Articolul 16

Autoritatea de acordare a licențelor

Fiecare stat membru desemnează o autoritate de acordare a licențelor care este responsabilă cu acordarea licențelor și cu îndeplinirea obligațiilor impuse de prezentul capitol.

Autoritatea de acordare a licențelor nu furnizează servicii de transport feroviar și este independentă de orice firmă sau entitate care furnizează astfel de servicii.

SECȚIUNEA 2

Condiții de obținere a licenței

Articolul 17

Cerințe generale

(1) O întreprindere are dreptul să solicite o licență în statul membru în care este stabilită.

(2) Statele membre nu acordă licențe și nici nu le prelungesc valabilitatea în cazul în care nu sunt respectate cerințele din prezentul capitol.

(3) O întreprindere care îndeplinește cerințele prevăzute în prezentul capitol este autorizată să primească o licență.

(4) Nicio întreprindere nu este autorizată să presteze serviciile de transport feroviar reglementate de prezentul capitol dacă nu i s-a eliberat licența adecvată pentru serviciile care urmează să fie prestate.

În orice caz, o astfel de licență în sine nu îi acordă titularului dreptul de acces la infrastructura feroviară.

(5) Comisia adoptă măsuri care să stabilească detaliile pentru utilizarea unui tipizat comun pentru licență și, dacă este necesar, pentru a asigura o concurență echitabilă și eficientă pe piețele transportului feroviar, detalii privind procedura care trebuie urmată în vederea aplicării prezentului articol. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 62 alineatul (3).

Articolul 18

Condiții pentru obținerea unei licențe

O întreprindere care solicită o licență trebuie să fie în măsură să demonstreze autorităților care acordă licențele din statul membru respectiv, înaintea începerii activităților sale, că va putea în orice moment îndeplini cerințele privind buna reputație, capacitatea financiară și competența profesională și, de asemenea, că va putea să acopere riscurile de răspundere civilă enunțate la articolele 19-22.

⁽¹⁾ JO L 164, 30.4.2004, p. 1.

În aceste scopuri, fiecare întreprindere care solicită o licență furnizează toate informațiile utile.

Articolul 19

Cerințe privind buna reputație

Statele membre definesc condițiile în care sunt îndeplinite cerințele de bună reputație pentru a se asigura că o întreprindere care solicită o licență sau persoanele responsabile cu administrarea respectivei întreprinderi:

- (a) nu au suferit o condamnare penală gravă, inclusiv pentru infracțiuni comise în domeniul comercial;
- (b) nu au fost declarate falimentare;
- (c) nu au suferit o condamnare pentru infracțiuni grave stabilite în legislația specifică aplicabilă în domeniul transporturilor;
- (d) nu au fost sancționate pentru încălcări grave sau repetate cu privire la îndeplinirea obligațiilor impuse de legislația socială sau legislația muncii, inclusiv obligațiile impuse de protecția muncii și de legislația privind asigurările de sănătate, precum și de legislația vamală, în cazul unei companii care dorește să opereze transporturi transfrontaliere de mărfuri supuse procedurilor vamale.

Articolul 20

Cerințe privind capacitatea financiară

- (1) Cerințele privind capacitatea financiară sunt îndeplinite când o întreprindere care solicită o licență poate demonstra că va fi în măsură să îndeplinească obligațiile sale prezente și potențiale, stabilite pe bază de ipoteze realiste, pe o perioadă de 12 luni.
- (2) Autoritatea de acordare a licențelor verifică capacitatea financiară în special prin intermediul conturilor anuale ale întreprinderii feroviare sau, în cazul întreprinderilor care solicită o licență care nu sunt în măsură să prezinte conturile anuale, pe baza unui bilanț. Fiecare întreprindere care solicită o licență pune la dispoziție cel puțin informațiile indicate în anexa III.
- (3) Autoritatea de acordare a licențelor consideră că o întreprindere care solicită o licență nu are capacitatea financiară dacă există arierate substanțiale sau recurente în materie de impozite sau de contribuții la asigurările sociale, rezultate din activitatea întreprinderii.
- (4) Autoritatea de acordare a licențelor poate solicita prezentarea unui raport de audit și a documentelor corespunzătoare emise de o bancă, de o casă de economii, de un contabil sau de un auditor. Respectiv documente includ informațiile indicate în anexa III.
- (5) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 60 în ceea ce privește anumite modificări aduse anexei III. Astfel, anexa III poate fi modificată, pentru a specifica informațiile care trebuie furnizate de întreprinderile care solicită o licență sau pentru a le completa în funcție de experiența dobândită de autoritățile de acordare a licențelor sau de evoluția pieței transportului feroviar.

Articolul 21

Cerințe privind competența profesională

Cerințele referitoare la competența profesională sunt îndeplinite dacă întreprinderea care solicită o licență poate să demonstreze că are sau va avea o organizație de gestionare care posedă cunoștințele sau experiența necesare pentru exercitarea unui control operațional și a unei supravegheri sigure și eficiente a tipului de operații specificate în licență.

Articolul 22

Cerințe privind acoperirea pentru răspunderea civilă

Fără a aduce atingere normelor Uniunii privind ajutoarele de stat și în conformitate cu articolele 93, 107 și 108 din TFUE, o întreprindere feroviară este asigurată în mod corespunzător sau dispune de garanții adecvate, în condițiile pieței, pentru acoperirea, în conformitate cu legislația internă și internațională, a răspunderii sale civile în caz de accidente, în special în ceea ce privește pasagerii, bagajele, mărfurile, poșta și terții. În pofida acestei obligații, se poate ține seama de caracteristicile specifice și de riscurile diferitelor tipuri de servicii, în special pentru operațiunile feroviare cu scop cultural sau de patrimoniu.

SECȚIUNEA 3

Valabilitatea licenței

Articolul 23

Valabilitatea teritorială și temporală

- (1) Licența este valabilă pe întreg teritoriul Uniunii.
- (2) O licență este valabilă atât timp cât întreprinderea feroviară își îndeplinește obligațiile prevăzute în prezentul capitol. Cu toate acestea, autoritatea de acordare a licențelor poate prevedea revizuirea acestora la intervale periodice. Într-un astfel de caz, revizuirea trebuie să aibă loc cel puțin o dată la cinci ani.
- (3) Dispoziții specifice care reglementează suspendarea sau retragerea unei licențe pot fi incluse în licența propriu-zisă.

Articolul 24

Licența temporară, aprobarea, suspendarea și revocarea

- (1) Dacă există dubii serioase în ceea ce privește respectarea cerințelor din prezentul capitol, în special a celor de la articolul 18, de către o întreprindere feroviară, autoritatea de acordare a licențelor poate să verifice în orice moment dacă acea întreprindere feroviară îndeplinește efectiv acele cerințe.

În cazul în care autoritatea de acordare a licențelor constată că o întreprindere feroviară nu mai îndeplinește cerințele, aceasta suspendă sau retrage licența.

- (2) În cazul în care autoritatea de acordare a licențelor dintr-un stat membru constată că există dubii serioase în ceea ce privește respectarea cerințelor prevăzute în prezentul capitol de către o întreprindere feroviară căreia i s-a eliberat o licență de către autoritatea de acordare a licențelor dintr-un alt stat membru, aceasta informează fără întârziere autoritatea din urmă.

(3) În pofida alineatului (1), în cazul în care o licență este suspendată sau retrasă din cauza nerespectării cerințelor privind capacitatea financiară, autoritatea de acordare a licențelor poate elibera o licență temporară până la reorganizarea întreprinderii feroviare, cu condiția ca siguranța să nu fie periclitată. Licența temporară nu este însă valabilă pe o perioadă mai mare de șase luni de la data eliberării sale.

(4) În cazul în care o întreprindere feroviară și-a întrerupt activitatea pe o perioadă de șase luni sau nu și-a început activitatea în termen de șase luni de la acordarea licenței, autoritatea de acordare a licențelor poate decide ca licența să fie supusă din nou unei proceduri de aprobare sau să fie suspendată.

În ceea ce privește începerea activității, întreprinderea feroviară poate solicita stabilirea unui termen mai lung, ținând seama de natura specifică a serviciilor care urmează să fie prestate.

(5) În eventualitatea unei modificări de natură să afecteze situația juridică a unei întreprinderi feroviare și, în special, în caz de fuziune sau preluare, autoritatea de acordare a licențelor poate decide ca licența să facă din nou obiectul unei cereri de aprobare. Întreprinderea feroviară respectivă poate să-și continue activitatea dacă autoritatea de acordare a licențelor nu decide că siguranța este periclitată. Într-un astfel de caz, decizia trebuie motivată.

(6) În cazul în care o întreprindere feroviară intenționează să-și modifice sau să-și extindă activitățile în mod semnificativ, licența sa trebuie înaintată autorității de acordare a licențelor în vederea reexaminării acesteia.

(7) Autoritatea de acordare a licențelor nu permite unei întreprinderi feroviare care face obiectul unei proceduri de faliment sau al unei proceduri similare să-și păstreze licența dacă autoritatea respectivă este convinsă că nu există o posibilitate realistă de restructurare financiară satisfăcătoare într-o perioadă rezonabilă.

(8) În cazul în care o autoritate de acordare a licențelor eliberează, suspendă, revocă sau modifică o licență, aceasta informează imediat Agenția Europeană a Căilor Ferate în acest sens. Agenția Europeană a Căilor Ferate informează apoi autoritățile de acordare a licențelor din celelalte state membre.

Articolul 25

Procedura de acordare a licențelor

(1) Procedurile de acordare a licențelor se fac publice de către statul membru în cauză, care informează Comisia cu privire la aceasta.

(2) Autoritatea care acordă licențele adoptă o decizie cu privire la cererea de acordare a unei licențe cât mai curând posibil, dar nu mai târziu de trei luni de la data la care i-au fost prezentate toate informațiile relevante, în special datele menționate în anexa III. Autoritatea care acordă licențele ține seama de toate informațiile disponibile. Decizia se comunică de îndată întreprinderii care solicită o licență. Orice refuz trebuie să fie motivat.

(3) Statele membre se asigură că deciziile autorității de acordare a licențelor sunt supuse controlului jurisdicțional.

CAPITOLUL IV

PERCEPEREA DE TARIFE PENTRU UTILIZAREA INFRASTRUCTURII FERROVIARE ȘI ALOCAREA CAPACITĂȚII DE INFRASTRUCTURĂ FERROVIARĂ

SECȚIUNEA 1

Principii generale

Articolul 26

Utilizarea efectivă a capacității de infrastructură

Statele membre se asigură că sistemele de tarifare și de alocare a capacităților de infrastructură feroviară respectă principiile stabilite de prezenta directivă și permit astfel administratorului infrastructurii să introducă pe piață și să utilizeze optim și efectiv capacitățile de infrastructură disponibile.

Articolul 27

Documentul de referință al rețelei

(1) După consultarea părților interesate, administratorul infrastructurii stabilește și publică un document de referință al rețelei, care se obține după achitarea unei taxe care nu depășește costul de publicare a acestui document. Documentul de referință se publică în cel puțin două limbi oficiale ale Uniunii. Conținutul documentului de referință al rețelei va fi pus la dispoziție gratuit, în format electronic, pe portalul web al administratorului infrastructurii și este accesibil prin intermediul unui portal web comun. Acel portal web este creat de administratorii infrastructurii în temeiul cooperării acestora în conformitate cu articolele 37 și 40.

(2) Documentul de referință al rețelei stabilește caracteristicile infrastructurii puse la dispoziție întreprinderilor feroviare și conține informații care stabilesc condițiile de acces la infrastructura feroviară relevantă. Documentul de referință al rețelei conține de asemenea informații care stabilesc condițiile de acces la infrastructurile de servicii legate de rețeaua administratorului de infrastructură și de furnizare de servicii în cadrul acestor infrastructuri sau indică un site pe care astfel de informații sunt puse la dispoziție cu titlu gratuit în format electronic. Conținutul documentului de referință al rețelei este prevăzut în anexa IV.

(3) Documentul de referință al rețelei se actualizează periodic și se modifică, dacă este cazul.

(4) Documentul de referință al rețelei se publică cel târziu cu patru luni înainte de data limită pentru introducerea cererilor pentru capacități de infrastructură.

Articolul 28

Acorduri între întreprinderile feroviare și administratorii de infrastructură

Orice întreprindere feroviară care asigură servicii de transport feroviar încheie, în temeiul dreptului public sau privat, acordurile necesare cu administratorii infrastructurii feroviare utilizate. Condițiile care guvernează aceste acorduri trebuie să nu fie discriminatorii și să fie transparente, în conformitate cu prezenta directivă.

SECȚIUNEA 2

Tarife de utilizare a infrastructurii și pentru servicii

Articolul 29

Stabilirea, calcularea și perceperea tarifelor

(1) Statele membre stabilesc un cadru de tarifare cu respectarea independenței administrării prevăzute la articolul 4.

Sub rezerva condiției respective, statele membre stabilesc și regulile specifice de tarifare sau transferă această competență administratorului infrastructurii.

Statele membre se asigură că documentul de referință al rețelei cuprinde regulile și cadrul de tarifare sau indică un site web în cadrul căruia sunt publicate regulile și cadrul de tarifare.

Administratorul infrastructurii calculează și percepe tariful pentru utilizarea infrastructurii în conformitate cu cadrul și regulile de tarifare stabilite.

Fără a aduce atingere independenței administrării prevăzută la articolul 4 și sub rezerva conferirii dreptului în mod direct prin dreptul constituțional înainte de 15 decembrie 2010, parlamentele naționale pot avea dreptul de a examina și, după caz, revizui nivelul tarifelor stabilite de administratorul rețelei. Orice astfel de revizuire asigură faptul că tarifele sunt în conformitate cu prezenta directivă și cu regulile și cadrul de tarifare stabilite.

(2) Cu excepția situației în care sunt adoptate dispoziții speciale în conformitate cu articolul 32 alineatul (3), administratorii infrastructurii se asigură că sistemul de tarifare utilizat se bazează pe aceleași principii valabile pentru întreaga lor rețea.

(3) Administratorii infrastructurii se asigură că aplicarea sistemelor de tarifare determină tarife echivalente și nediscriminatorii pentru diferitele întreprinderi feroviare care efectuează prestații de servicii de tip echivalent, în zone de piață similară, și că tarifele aplicate efectiv respectă regulile stabilite în documentul de referință al rețelei.

(4) Administratorul infrastructurii respectă confidențialitatea din punct de vedere comercial a informațiilor care îi sunt comunicate de solicitanți.

Articolul 30

Costurile infrastructurii și contabilitatea

(1) Administratorii infrastructurii sunt stimulați, respectându-se cerințele în materie de siguranță și prin menținerea și îmbunătățirea calității serviciului de infrastructură, să reducă costurile de furnizare a infrastructurii și nivelul tarifelor de acces.

(2) Fără a aduce atingere competențelor lor privind planificarea și finanțarea infrastructurii feroviare și principiului bugetar al anualității, atunci când acesta se aplică, statele membre se asigură că un acord de natură contractuală care respectă principiile și parametrii de bază din anexa V este

încheiat între autoritatea competentă și administratorul infrastructurii pe o perioadă de cel puțin cinci ani.

Statele membre se asigură că acordurile de natură contractuală în curs la 15 decembrie 2012 se modifică, dacă este necesar, în vederea alinierii lor la dispozițiile prezentei directive cu ocazia reînnoirii acestora sau cel târziu până la 16 iunie 2015.

(3) Statele membre pun în aplicare stimulentele menționate la alineatul (1) prin intermediul acordului de natură contractuală menționat la alineatul (2) sau prin intermediul măsurilor de reglementare sau printr-o combinație de stimulente în vederea reducerii costurilor în cadrul acordului de natură contractuală și nivelul tarifelor prin intermediul măsurilor de reglementare.

(4) Dacă un stat membru decide să pună în aplicare stimulentele menționate la alineatul (1) prin intermediul măsurilor de reglementare, acesta se va baza pe analiza reducerilor de costuri care ar putea fi obținute. Aceste dispoziții nu aduc atingere competențelor organismului de reglementare de a revizui tarifele menționate la articolul 56.

(5) Clauzele acordului de natură contractuală menționat la alineatul (2) și structura plăților destinate asigurării fondurilor administratorului infrastructurii sunt convenite în avans și acoperă întreaga durată a contractului.

(6) Statele membre se asigură că solicitanții cunoscuți și solicitanții potențiali, la solicitarea acestora, sunt informați de către autoritatea competentă și administratorul infrastructurii și că li se oferă oportunitatea de a-și exprima punctele de vedere cu privire la conținutul acordului de natură contractuală înainte de semnarea acestuia. Acordul de natură contractuală se publică în termen de o lună de la data încheierii sale.

Administratorul infrastructurii asigură coerența dintre dispozițiile acordului și planul de afaceri.

(7) Administratorii infrastructurii elaborează și țin un registru al activelor lor și al activelor de administrarea cărora sunt răspunzători, care vor fi utilizate pentru a evalua finanțarea necesară pentru repararea sau înlocuirea acestora. Acesta este însoțit de informații privind cheltuielile cu reînnoirea și modernizarea infrastructurii.

(8) Administratorii infrastructurii stabilesc o metodă de repartizare a costurilor între diferitele categorii de servicii oferite întreprinderilor feroviare. Statele membre pot cere aprobarea prealabilă. Această metodă este actualizată periodic pe baza celor mai bune uzanțe internaționale.

Articolul 31

Principii de tarifare

(1) Tarifele de utilizare a infrastructurii feroviare și a infrastructurii de servicii se plătesc administratorului infrastructurii și, respectiv, operatorului infrastructurii de servicii, iar aceștia le utilizează la finanțarea activităților lor.

(2) Statele membre solicită administratorului infrastructurii feroviare și operatorului infrastructurii de servicii să furnizeze organismului de reglementare toate informațiile necesare asupra tarifelor impuse pentru a permite organismului de reglementare să își îndeplinească funcțiile menționate la articolul 56. În acest scop, administratorul infrastructurii și operatorul infrastructurii de servicii trebuie să poată demonstra întreprinderilor feroviare că tarifele de utilizare a infrastructurii și serviciilor facturate în fapt întreprinderii feroviare, în conformitate cu articolele 30-37, respectă metodologia, regulile și, dacă este cazul, baremurile stabilite în documentul de referință al rețelei.

(3) Fără a aduce atingere dispozițiilor alineatului (4) sau (5) din prezentul articol sau articolului 32, tarifele pentru setul minim de prestații și pentru accesul la infrastructura care conectează infrastructurile de servicii sunt stabilite la costul direct imputabil operării serviciilor de transport feroviar.

Până la 16 iunie 2015, Comisia adoptă măsuri privind modalitățile de calcul al costurilor suportate în mod direct ca rezultat al operării unui tren. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 62 alineatul (3).

Administratorul infrastructurii poate decide să efectueze adaptări graduale la aceste modalități în termen de cel mult patru ani după intrarea în vigoare a acestor acte de punere în aplicare.

(4) Tarifele de utilizare a infrastructurii menționate la alineatul (3) pot include un tarif care să reflecte deficitul de capacitate al secțiunii identificabile a infrastructurii pe durata perioadelor de saturare.

(5) Tarifele de utilizare a infrastructurii menționate la alineatul (3) pot fi modificate pentru a ține cont de costurile efectelor asupra mediului determinate de exploatarea feroviară. Orice astfel de modificare este diferențiată în funcție de amploarea efectelor produse.

Pe baza experienței acumulate de administratorii infrastructurii, de întreprinderile feroviare, de organismele de reglementare și de autoritățile competente și recunoscând regimurile privind diferențierea în funcție de zgomot existente, Comisia adoptă măsuri de punere în aplicare care să stabilească modalitățile de urmat în ceea ce privește aplicarea tarifării pentru costul efectelor produse de zgomot, inclusiv durata aplicării, și care permit ca diferențierea tarifelor pentru utilizarea infrastructurii să țină seama, după caz, de sensibilitatea zonei afectate, în special în ceea ce privește numărul persoanelor afectate, și compunerea trenului cu un impact asupra nivelului de emisii sonore. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 62 alineatul (3). Acestea nu trebuie să aibă ca efect denaturarea nejustificată a concurenței între întreprinderile feroviare sau să afecteze competitivitatea globală a sectorului feroviar.

Orice modificare a tarifelor de utilizare a infrastructurii pentru a ține seama de costurile aferente efectelor produse de zgomot trebuie să sprijine modernizarea vagoanelor prin aplicarea celei mai viabile tehnologii din punct de vedere economic care permite frânarea cu un nivel scăzut de zgomot.

Tarifarea costurilor de mediu care determină o creștere a valorii globale a încasărilor ce revin administratorului infrastructurii este permisă doar dacă este aplicată în cazul transportului rutier de marfă, în conformitate cu dreptul Uniunii.

Dacă tarifarea în cazul costurilor de mediu determină venituri suplimentare, statele membre decid asupra modului de utilizare a acestora.

Statele membre se asigură că informațiile necesare sunt păstrate, că se poate identifica originea tarifării costurilor de mediu și că aplicarea acesteia poate fi urmărită. Statele membre pun, la cerere, aceste informații la dispoziția Comisiei.

(6) Pentru evitarea fluctuațiilor disproporționate nedorite, tarifele menționate la alineatele (3), (4) și (5) pot fi exprimate în medii calculate pentru o gamă rezonabilă de servicii de transport feroviar și perioade. Totuși, importanța relativă a tarifului de utilizare a infrastructurii trebuie raportată la costurile imputabile diferitelor servicii.

(7) Tarifele impuse pentru accesul la calea ferată în cadrul infrastructurilor de servicii menționate la punctul 2 din anexa II și furnizarea de servicii în cadrul acestor infrastructuri nu trebuie să depășească costul furnizării lor, plus un profit rezonabil.

(8) În cazul în care serviciile menționate la punctele 3 și 4 din anexa II ca prestații suplimentare și auxiliare sunt oferite de un singur furnizor, tariful perceput pentru respectivul serviciu nu depășește costul prestației, plus un profit rezonabil.

(9) Pentru capacitatea utilizată în scopul întreținerii infrastructurii pot fi percepute tarife. Respectivele tarife nu depășesc pierderile din venitul net al administratorului infrastructurii apărute în urma întreținerii.

(10) Operatorul infrastructurii de prestare a serviciilor menționate la punctele 2, 3 și 4 din anexa II prezintă administratorului infrastructurii informațiile referitoare la tarifele care urmează a fi incluse în documentul de referință al rețelei sau indică un site pe care astfel de informații sunt puse la dispoziție cu titlu gratuit în format electronic în conformitate cu articolul 27.

Articolul 32

Excepții de la principiile de tarifare

(1) Pentru recuperarea în totalitate a costurilor suportate de către administratorul infrastructurii, dacă piața permite, un stat membru poate majora prețurile pe baza unor principii eficiente, transparente și nediscriminatorii, garantând totodată competitivitatea optimă a segmentelor pieței feroviare. Sistemul de tarifare respectă sporurile de productivitate realizate de întreprinderile feroviare.

Totuși, nivelul tarifelor nu trebuie să excludă utilizarea infrastructurii de către segmentele de piață care pot plăti cel puțin costul suportat direct ca urmare a operării serviciilor de transport feroviar, plus un indice de rentabilitate, dacă piața se pretează la aceasta.

Înainte să aprobe perceperea unor astfel de majorări, statele membre se asigură că administratorii infrastructurii evaluează relevanța acestora pentru segmente de piață specifice, luând în considerare cel puțin perechile prevăzute la punctul 1 din anexa VI și reținându-le pe cele relevante. Lista segmentelor de piață definită de administratorii infrastructurii cuprinde cel puțin următoarele trei segmente: serviciile de transport de mărfuri, serviciile de transport de călători în cadrul unui contract de servicii publice și alte servicii de transport de călători.

În plus, administratorii infrastructurii pot diferenția segmentele de piață în funcție de mărfurile sau de călătorii transportați.

De asemenea, se definesc segmentele de piață în cadrul cărora întreprinderile feroviare nu operează în prezent, dar pot furniza servicii în cursul perioadei de valabilitate a sistemului de tarifare. Administratorul infrastructurii nu include o majorare în cadrul sistemului de tarifare pentru aceste segmente de piață.

Lista segmentelor de piață se publică în documentul de referință al rețelei și se reînnoiește cel puțin o dată la cinci ani. Organismul de reglementare menționat la articolul 55 controlează lista respectivă în conformitate cu articolul 56.

(2) Pentru transportul de mărfuri dinspre și către țări terțe operate pe o rețea al cărei ecartament este diferit de cel al principalei rețele feroviare din cadrul Uniunii, administratorul infrastructurii poate stabili tarife mai ridicate pentru a recupera integral costurile suportate.

(3) Pentru proiectele de investiții specifice viitoare sau pentru proiectele de investiții specifice care au fost realizate după 1988, administratorul infrastructurii poate stabili sau poate menține tarife mai mari pe baza costurilor pe termen lung ale unor astfel de proiecte, în măsura în care aceste proiecte cresc eficiența sau rentabilitatea ori ambele și care, în caz contrar, nu ar putea sau nu ar fi putut fi puse în aplicare. O astfel de înțelegere tarifară poate conține și acorduri asupra împărțirii riscului asociat cu noile investiții.

(4) Tarifele de utilizare a infrastructurii în cazul coridoarelor feroviare menționate în Decizia 2009/561/CE a Comisiei ⁽¹⁾ se diferențiază pentru a stimula echiparea trenurilor cu ETCS, în conformitate cu versiunea adoptată prin Decizia 2008/386/CE a Comisiei ⁽²⁾ și cu versiunile succesive. Această diferențiere nu determină nicio schimbare totală a veniturilor administratorului infrastructurii.

⁽¹⁾ Decizia 2009/561/CE a Comisiei din 22 iulie 2009 de modificare a Deciziei 2006/679/CE în ceea ce privește implementarea specificației tehnice de interoperabilitate referitoare la subsistemul de control-comandă și semnalizare al sistemului feroviar transeuropean convențional (JO L 194, 25.7.2009, p. 60).

⁽²⁾ Decizia 2008/386/CE a Comisiei din 23 aprilie 2008 de modificare a anexei A la Decizia 2006/679/CE privind specificația tehnică de interoperabilitate referitoare la subsistemul de control-comandă și semnalizare al sistemului feroviar transeuropean convențional și a anexei A la Decizia 2006/860/CE privind specificația tehnică de interoperabilitate referitoare la subsistemul de control-comandă și semnalizare al sistemului feroviar transeuropean de mare viteză (JO L 136, 24.5.2008, p. 11).

În pofida acestei obligații, statele membre pot decide ca această diferențiere a tarifelor de utilizare a infrastructurii să nu se aplice liniilor de cale ferată menționate în Decizia 2009/561/CE, pe care pot circula doar trenuri dotate cu ETCS.

Statele membre pot decide să extindă această diferențiere la liniile ferate care nu sunt menționate în Decizia 2009/561/CE.

Înainte de 16 iunie 2015 și în urma unei evaluări a impactului, Comisia adoptă măsuri de stabilire a modalităților care trebuie urmate la aplicarea unei diferențieri a tarifului de utilizare a infrastructurii în conformitate cu un calendar conform cu Planul european de desfășurare a ERTMS instituit în temeiul Deciziei 2009/561/CE și luându-se toate măsurile pentru ca aceasta să nu conducă la nicio pierdere globală de venituri pentru administratorul infrastructurii. Aceste măsuri de punere în aplicare adaptează modalitățile de diferențiere aplicabile trenurilor care operează în regim local și regional utilizând un tronson limitat din coridoarele feroviare specificate în Decizia 2009/561/CE. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 62 alineatul (3). Acestea nu trebuie să aibă ca efect denaturarea nejustificată a concurenței între întreprinderile feroviare sau să afecteze competitivitatea globală a sectorului feroviar.

(5) Pentru a se evita orice discriminare, statele membre se asigură că tarifele medii și marginale ale unui administrator al infrastructurii percepute pentru utilizarea echivalentă a infrastructurii sale sunt comparabile și serviciile echivalente de pe aceleași segmente de piață sunt supuse aceluiași tarife. Administratorul infrastructurii arată în documentul de referință al rețelei că sistemul de tarifare îndeplinește aceste cerințe în măsura în care se poate, fără a dezvălui informații comerciale confidențiale.

(6) Un administrator al infrastructurii care intenționează să modifice elementele esențiale ale sistemului de tarifare menționat la alineatul (1) din prezentul articol anunță acest lucru în mod public cu cel puțin trei luni înainte de termenul de publicare a documentului de referință al rețelei, în conformitate cu articolul 27 alineatul (4).

Articolul 33

Reduceri

(1) Fără a se aduce atingere articolelor 101, 102, 106 și 107 din TFUE și prin excepție de la principiul costurilor directe enunțat la articolul 31 alineatul (3) din prezenta directivă, orice reducere acceptată a tarifelor percepute unei întreprinderi feroviare de către administratorul infrastructurii, pentru orice serviciu, respectă criteriile stabilite în prezentul articol.

(2) Cu excepția alineatului (3), reducerile se limitează la economisirea efectivă a costurilor administrative ale administratorului infrastructurii. Pentru a calcula nivelul reducerii nu se ține seama de economiile efective deja incluse în tariful perceput.

(3) Administratorii infrastructurii pot introduce, pentru toți utilizatorii infrastructurii, sisteme de reduceri pentru fluxuri de circulație determinate, prin care acordă reduceri pe o perioadă limitată pentru a încuraja dezvoltarea unor noi servicii de transport feroviar sau reduceri care favorizează utilizarea unor linii folosite mult sub capacitatea lor.

(4) Reducerile se pot referi doar la tarifele percepute pentru o secțiune determinată de infrastructură.

(5) Pentru servicii asemănătoare se aplică sisteme de reduceri similare. Sistemele de reduceri se aplică într-o manieră nediscriminatorie tuturor întreprinderilor feroviare.

Articolul 34

Planuri de compensare a costurilor de mediu, de accident și de infrastructură neplătite

(1) Statele membre pot introduce un sistem de compensare pe o perioadă limitată pentru utilizarea infrastructurii feroviare cu privire la costurile de mediu, de accident și de infrastructură ale modurilor de transport concurente, despre care se poate demonstra că nu au fost plătite, în măsura în care aceste costuri depășesc costurile echivalente ale căii ferate.

(2) În cazul în care o întreprindere feroviară care a primit compensații se bucură de acest drept în mod exclusiv, compensațiile trebuie să fie însoțite de beneficii asemănătoare acordate utilizatorilor.

(3) Metodologia utilizată și calculele efectuate trebuie făcute publice. Trebuie să se poată dovedi în special costurile specifice neacoperite ale infrastructurii de transport concurente care pot fi evitate și să se asigure că sistemul se aplică întreprinderilor în mod nediscriminatoriu.

(4) Statele membre se asigură că sistemul respectiv este compatibil cu articolele 93, 107 și 108 din TFUE.

Articolul 35

Sistemul de îmbunătățire a performanțelor

(1) Sistemele de tarifare a infrastructurii încurajează întreprinderile feroviare și administratorul infrastructurii să reducă perturbările și să îmbunătățească performanțele rețelei feroviare printr-un sistem de îmbunătățire a performanței. Acest sistem poate conține sancțiuni pentru acțiunile care perturbă exploatarea rețelei, compensații pentru întreprinderile care au avut de suferit din cauza perturbării și prime care recompensează depășirea performanțelor.

(2) Principiile de bază ale sistemului de performanță enumerate la punctul 2 din anexa VI se aplică întregii rețele.

(3) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 60 privind modificări ale punctului 2 litera (c) din anexa VI. Astfel, punctul 2 litera (c) din anexa

VI se poate modifica, în funcție de evoluția pieței feroviare și de experiența dobândită de organismele de reglementare menționate la articolul 55, de administratorii infrastructurii și de întreprinderile feroviare. Astfel de modificări adaptează categoriile de întârzieri la cele mai bune practici elaborate de sector.

Articolul 36

Tarifele de rezervare

Administratorii infrastructurilor pot percepe un tarif corespunzător pentru capacitatea alocată, dar neutilizată. Acest tarif de neutilizare încurajează utilizarea eficientă a capacităților. Încasarea acestui tarif de la solicitantii cărora li s-a alocat o trasă este obligatorie în cazul neutilizării repetate a traselor alocate sau a unei părți a acestora. În vederea impunerii acestui tarif, administratorii infrastructurii publică în documentul de referință al rețelei criteriile pentru stabilirea acestei neutilizări. Organismul de reglementare menționat la articolul 55 controlează aceste criterii, în conformitate cu articolul 56. Plățile aferente acestui tarif sunt suportate fie de către solicitant, fie de către întreprinderea feroviară desemnată în conformitate cu articolul 41 alineatul (1). Administratorul infrastructurii trebuie să poată informa întotdeauna orice parte interesată asupra capacităților de infrastructură care au fost deja alocate întreprinderilor feroviare utilizatoare.

Articolul 37

Cooperarea în privința sistemelor de tarifare pentru mai mult de o rețea

(1) Statele membre se asigură că administratorii infrastructurii colaborează pentru a permite aplicarea unor sisteme tarifare eficiente și se asociază pentru a coordona activitatea de tarifare sau pentru a tarifa operarea serviciilor de transport feroviar care utilizează mai multe rețele de infrastructură ale sistemului feroviar din Uniune. Administratorii infrastructurii urmăresc garantarea în special a competitivității optime a serviciilor de transport feroviar internațional și asigurarea utilizării eficiente a rețelelor feroviare. În acest scop, administratorii infrastructurii stabilesc proceduri adecvate, care fac obiectul normelor stabilite prin prezenta directivă.

(2) În sensul alineatului (1) al prezentului articol, statele membre se asigură că administratorii infrastructurii cooperează pentru a permite aplicarea eficientă a majorărilor menționate la articolul 32 și a sistemelor de îmbunătățire a performanței menționate la articolul 35 în cazul traficului care traversează mai mult de o rețea a sistemului feroviar din Uniune.

SECȚIUNEA 3

Alocarea capacităților de infrastructură

Articolul 38

Drepturile asupra capacității

(1) Capacitățile de infrastructură sunt alocate de către un administrator al infrastructurii. Odată alocate unui solicitant, nu sunt transferate de către acesta unei alte întreprinderi sau unui alt serviciu.

Orice tranzacție în ceea ce privește capacitățile de infrastructură este interzisă și determină excluderea de la alte alocări de capacitate.

Utilizarea capacităților de către o întreprindere feroviară în situația în care derulează activitățile unui solicitant care nu este o întreprindere feroviară nu se consideră transfer.

(2) Dreptul de a utiliza capacități determinate ale infrastructurii sub formă de trasă poate fi acordat solicitanților pe durata maximă corespunzătoare unui grafic de circulație.

Un administrator al infrastructurii și un solicitant pot încheia un acord-cadru în conformitate cu articolul 42 pentru utilizarea capacității unei infrastructuri feroviare relevante pe o perioadă mai lungă decât a unui grafic de circulație.

(3) Drepturile și obligațiile respective ale administratorilor infrastructurilor și solicitanților cu privire la orice alocare a capacităților sunt stabilite prin contract sau prin legislația statelor membre.

(4) În cazul în care un solicitant intenționează să solicite o capacitate de infrastructură în vederea prestării unui serviciu de transport internațional de călători, acesta trebuie să informeze administratorii de infrastructură și organismele de reglementare respective. Pentru ca aceștia să poată evalua dacă scopul serviciului internațional este de a transporta călători pe o rută între stații situate în state membre diferite și care este potențialului impact economic asupra contractelor de servicii publice existente, organismele de reglementare trebuie să se asigure că sunt informate toate autoritățile competente care au atribuit un serviciu feroviar de călători pe ruta respectivă, definit într-un contract de servicii publice, toate celelalte autorități competente interesate care au dreptul de a limita accesul în temeiul articolului 11, precum și toate întreprinderile feroviare care execută contractul de servicii publice pe ruta serviciului de transport internațional de călători respectiv.

Articolul 39

Alocarea capacităților

(1) Statele membre pot prevedea un cadru de alocare a capacităților de infrastructură, sub rezerva condiției de independență a administrării prevăzută la articolul 4. Se elaborează norme specifice de alocare a capacităților. Administratorul infrastructurii îndeplinește procedurile de alocare a capacităților. Administratorul infrastructurii se asigură în special de alocarea echitabilă și nediscriminatorie a capacităților de infrastructură, în conformitate cu dreptul Uniunii.

(2) Administratorii infrastructurilor respectă confidențialitatea comercială a informațiilor care le-au fost comunicate.

Articolul 40

Colaborarea în vederea alocării capacităților de infrastructură pe mai multe rețele

(1) Statele membre se asigură că administratorii infrastructurii colaborează pentru a permite crearea și alocarea eficientă a capacităților de infrastructură care străbat mai

multe rețele de sisteme feroviare în cadrul Uniunii, inclusiv în temeiul acordurilor-cadru menționate la articolul 42. Administratorii infrastructurii stabilesc proceduri adecvate, care se supun normelor stabilite prin prezenta directivă, și organizează trasele care traversează mai multe rețele în consecință.

Statele membre se asigură că reprezentanții administratorilor de infrastructură ale căror decizii de alocare au impact asupra altor administratori de infrastructură se asociază pentru coordonarea alocării sau pentru alocarea tuturor capacităților de infrastructură relevante la nivel internațional, fără a aduce atingere reglementărilor specifice din dreptul Uniunii în materie de rețele feroviare orientate spre transportul de marfă. Principiile și criteriile pentru alocarea capacității stabilite în cadrul acestei cooperări sunt publicate de către administratorii infrastructurii în documentul de referință al rețelei în conformitate cu punctul 3 din anexa IV. Reprezentanți corespunzători ai administratorilor de infrastructură din țări terțe pot fi asociați acestor proceduri.

(2) Comisia este informată cu privire la organizarea principalelor întruniri care au ca temă elaborarea de principii și practici comune de alocare a capacităților de infrastructură și este invitată să participe la acestea în calitate de observator. Organismele de reglementare primesc informații suficiente cu privire la elaborarea de principii și practici comune pentru alocarea infrastructurii și din partea sistemelor de alocare bazate pe tehnologia informației încât să le permită să își desfășoare supravegherea reglementară în conformitate cu articolul 56.

(3) La orice ședință sau altă activitate inițiată pentru a permite alocarea capacităților de infrastructură pentru serviciile de transport feroviar transrețele, deciziile sunt luate doar de către reprezentanții administratorilor infrastructurilor.

(4) Participanții la cooperarea menționată la alineatul (1) se asigură că membrii săi, metodele sale de operare și toate criteriile importante utilizate pentru evaluarea și alocarea capacităților de infrastructură sunt făcute publice.

(5) Lucrând în cooperare, în conformitate cu alineatul (1), administratorii infrastructurilor evaluează necesitățile și, în cazul în care este necesar, pot propune și organiza trase internaționale pentru a facilita operarea trenurilor de marfă care fac obiectul unei cereri ad hoc, menționată la articolul 48.

Astfel de trase internaționale prestabilite sunt puse la dispoziția solicitanților prin oricare dintre administratorii infrastructurilor care participă la întâlnire.

Articolul 41

Solicitanții

(1) Cererile pentru obținerea unor capacități de infrastructură pot fi făcute de către solicitanți. Pentru a utiliza aceste capacități de infrastructură, solicitanții desemnează o întreprindere feroviară pentru a încheia un acord cu administratorul infrastructurii în conformitate cu articolul 28. Aceasta nu aduce atingere dreptului solicitanților de a încheia acorduri cu administratorii infrastructurii în temeiul articolului 44 alineatul (1).

(2) Administratorul infrastructurii poate impune anumite cerințe solicitanților în vederea asigurării încasărilor previzionate și a utilizării viitoare a infrastructurii. Respectivele cerințe trebuie să fie corespunzătoare, transparente și nediscriminatorii. Acestea sunt specificate în documentul de referință al rețelei, astfel cum se menționează la punctul 3 litera (b) din anexa IV. Acestea pot include doar prevederea unei garanții financiare care nu trebuie să depășească un nivel corespunzător, proporțional cu nivelul de activitate prevăzut al solicitantului, și garantarea capacității acestuia de pregătire a unor oferte conforme pentru obținerea unor capacități de infrastructură.

(3) Până la 16 iunie 2015, Comisia adoptă măsuri de punere în aplicare care să stabilească detaliile criteriilor care trebuie urmate în vederea aplicării alineatului (2). Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 62 alineatul (3).

Articolul 42

Acorduri-cadru

(1) Fără a se aduce atingere articolelor 101, 102 și 106 din TFUE, se poate încheia un acord-cadru între un administrator de infrastructură și un solicitant. Un astfel de acord-cadru precizează caracteristicile capacităților de infrastructură cerute de solicitant și oferite solicitantului pe o perioadă care depășește valabilitatea unui grafic de circulație.

Acordul-cadru nu specifică trasa în mod detaliat, dar trebuie realizat astfel încât să răspundă nevoilor comerciale ale solicitantului. Un stat membru poate pretinde aprobarea prealabilă a unui astfel de acord-cadru de către organismul de reglementare menționat la articolul 55 din prezenta directivă.

(2) Acordurile-cadru nu împiedică utilizarea infrastructurii în cauză de către alți solicitanți sau servicii.

(3) Acordurile-cadru prevăd și modificarea sau limitarea clauzelor lor pentru a permite o mai bună utilizare a infrastructurii feroviare.

(4) Acordurile-cadru pot cuprinde penalități pentru cazul modificării sau încetării acestora.

(5) În principiu, acordurile-cadru se încheie pe un termen de cinci ani, care poate fi prelungit cu termene egale cu durata inițială. În anumite situații, administratorul infrastructurii poate conveni asupra unei perioade mai scurte sau mai lungi. Orice perioadă mai lungă de cinci ani trebuie justificată prin existența unor contracte comerciale, investiții speciale sau riscuri.

(6) Pentru serviciile care utilizează o infrastructură specializată menționate la articolul 49 și care necesită investiții substanțiale și pe termen lung, justificate în mod corespunzător de către solicitant, acordurile-cadru pot avea un termen de 15 ani. Orice termen mai lung de 15 ani este permis doar în situații excepționale, în special în cazul unor investiții de mare anvergură și pe termen lung și mai ales în situația în care aceste investiții fac obiectul unor angajamente contractuale, inclusiv al unui plan multianual de amortizare.

În astfel de cazuri excepționale, acordul-cadru poate prevedea descrierea amănunțită a caracteristicilor capacității care urmează să fie pusă la dispoziția solicitantului pe durata acordului-cadru. Aceste caracteristici pot include frecvența, volumul și calitatea traselor. Administratorul infrastructurii poate reduce capacitățile rezervate care, pe o perioadă de cel puțin o lună, au fost utilizate sub pragul stabilit la articolul 52.

Începând cu 1 ianuarie 2010 se poate elabora un acord-cadru inițial cu o durată de 5 ani, care poate fi prelungit o singură dată, pe baza caracteristicilor capacității utilizate de către solicitanții care operau serviciile înaintea datei de 1 ianuarie 2010, cu scopul de a ține cont de investițiile specializate sau de existența contractelor comerciale. Organismul de reglementare menționat la articolul 55 este responsabil cu autorizarea intrării în vigoare a unui astfel de acord.

(7) Respectând confidențialitatea comercială, caracterul general al fiecărui acord-cadru este comunicat oricărei părți interesate.

(8) Pe baza experienței acumulate de organismele de reglementare, de autoritățile competente și de întreprinderile feroviare și a activităților rețelei menționate la articolul 57 alineatul (1), Comisia poate adopta măsuri care să stabilească detaliile procedurii și criteriile care trebuie urmărite pentru aplicarea prezentului articol. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 62 alineatul (3).

Articolul 43

Calendarul procesului de alocare

(1) Administratorul infrastructurii respectă calendarul procesului de alocare stabilit în anexa VII.

(2) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 60 cu privire la anumite modificări ale anexei VII. Astfel, în urma consultării tuturor administratorilor infrastructurii, anexa VII poate fi modificată pentru a ține seama de considerațiile operaționale ale procesului de alocare. Respectivele modificări se bazează pe necesități, ținând cont de experiența dobândită, în vederea asigurării unui proces de alocare eficient și pentru a răspunde preocupărilor operaționale ale administratorilor infrastructurii.

(3) Administratorii infrastructurii convin de comun acord cu ceilalți administratori ai infrastructurii interesați asupra traselor internaționale ce urmează să fie incluse în graficul de circulație, înainte de a începe consultările asupra proiectului graficului de circulație. Se vor aduce modificări doar dacă este absolut necesar.

Articolul 44

Cererile

(1) Solicitanții se pot adresa, în temeiul dreptului public sau privat, administratorului infrastructurii pentru a-i solicita un contract care să le acorde drepturi de utilizare a infrastructurii feroviare contra unui tarif, conform prevederilor din capitolul IV secțiunea 2.

(2) Cererile în legătură cu graficul de circulație normal respectă termenele stabilite în anexa VII.

(3) Un solicitant parte la un acord-cadru adresează cererea în conformitate cu respectivul acord.

(4) Pentru trasele care străbat mai multe rețele, administratorii infrastructurilor se asigură că solicitanții se pot adresa unui ghișeu unic care este fie un organism comun instituit de administratorii infrastructurii, fie un singur administrator de infrastructură de pe o trasă. Respectivului administrator al infrastructurii i se permite să acționeze în numele solicitantului pentru a solicita capacitățile de la ceilalți administratori ai infrastructurii relevante. Această cerință nu aduce atingere Regulamentului (UE) nr. 913/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 septembrie 2010 privind rețeaua feroviară europeană pentru un transport de marfă competitiv⁽¹⁾.

Articolul 45

Planificarea

(1) Administratorul infrastructurii satisface, pe cât posibil, toate cererile pentru capacități de infrastructură, inclusiv cererile pentru trase care traversează mai multe rețele, și ține seama, pe cât posibil, de toate constrângerile impuse solicitanților, inclusiv de efectul economic asupra activităților lor.

(2) În cadrul procesului de planificare și coordonare, administratorul infrastructurii poate acorda prioritate serviciilor specifice, dar numai după cum se prevede la articolele 47 și 49.

(3) Administratorul infrastructurii consultă părțile interesate asupra proiectului graficului de circulație și le acordă cel puțin o lună pentru a-și prezenta observațiile. Părțile interesate includ pe toți cei care au solicitat capacități de infrastructură și părțile care doresc să folosească ocazia pentru a formula comentarii asupra modului în care graficul de circulație le poate afecta capacitatea de a obține servicii de transport feroviar pe perioada de valabilitate a graficului de circulație.

(4) Administratorul infrastructurii ia măsurile necesare pentru a ține cont de preocupările exprimate.

Articolul 46

Procedura de coordonare

(1) În cazul în care, în timpul procesului de planificare menționat la articolul 45, administratorul infrastructurii constată existența unor conflicte între diferite cereri, acesta încearcă, prin coordonarea cererilor, să asigure cea mai bună concordanță a tuturor cerințelor.

(2) În cazul în care apare o situație care necesită coordonare, administratorul infrastructurii are dreptul, în limite rezonabile, să propună capacități ale infrastructurii diferite de cele solicitate.

(3) Administratorul infrastructurii încearcă, prin consultări cu solicitanții corespunzători, să soluționeze orice conflicte. Aceste consultări se bazează pe comunicarea gratuită în scris sau în format electronic a următoarelor informații într-un interval rezonabil:

(a) trasele solicitate de toți ceilalți solicitanți pe aceleași rute;

(b) trasele alocate cu titlu preliminar tuturor celorlalți solicitanți pe aceleași rute;

(c) trase alternative propuse pe rutele relevante în conformitate cu alineatul (2);

(d) informații complete privind criteriile folosite în procesul de alocare a capacităților.

În conformitate cu articolul 39 alineatul (2), aceste informații sunt furnizate fără a divulga identitatea altor solicitanți, cu excepția cazului în care solicitanții vizați au fost de acord cu această divulgare.

(4) Principiile care reglementează procedura de coordonare se stabilesc în documentul de referință al rețelei. Acestea reflectă în special dificultatea stabilirii traseelor internaționale și efectul pe care orice modificare îl poate avea asupra altor administratori ai infrastructurii.

(5) În cazul în care cererile pentru capacități de infrastructură nu pot fi soluționate fără coordonare, administratorul infrastructurii încearcă să trateze toate cererile pe baza acestei coordonări.

(6) Fără să aducă atingere căilor de atac existente și articolului 56, în eventualitatea conflictelor în legătură cu alocarea capacităților de infrastructură, este pus la punct un sistem de soluționare a litigiilor pentru a rezolva rapid astfel de conflicte. Acest sistem se stabilește în documentul de referință al rețelei. Dacă se aplică acest sistem, trebuie luată o decizie în termen de 10 zile lucrătoare.

Articolul 47

Infrastructura saturată

(1) În cazul în care, după coordonarea traseelor solicitate și după consultarea solicitanților, nu se pot satisface în mod adecvat cererile pentru capacități de infrastructură, administratorul infrastructurii declară imediat respectiva secțiune a infrastructurii ca fiind saturată. În mod similar se procedează și în cazul infrastructurii despre care se poate prevedea că poate avea o capacitate insuficientă în viitorul apropiat.

(2) În cazul în care infrastructura a fost declarată saturată, administratorul infrastructurii efectuează o analiză a capacității, conform articolului 50, dacă nu a fost deja introdus un plan de sporire a capacității conform articolului 51.

⁽¹⁾ JO L 276, 20.10.2010, p. 22.

(3) În cazul în care tarifele prevăzute la articolul 31 alineatul (4) nu au fost percepute sau nu au determinat un rezultat satisfăcător și infrastructura a fost declarată saturată, administratorul infrastructurii poate utiliza în plus criteriile de prioritate pentru a aloca capacitățile de infrastructură.

(4) Criteriile de prioritate țin seama de importanța unui anumit serviciu pentru colectivitate în raport cu un alt serviciu care, în consecință, va fi exclus.

Pentru a se asigura dezvoltarea unor servicii de transport corespunzătoare în acest cadru, în special pentru a satisface cerințele de serviciu public sau pentru a promova dezvoltarea transportului feroviar de marfă național și internațional, statele membre pot lua, în condiții nediscriminatorii, orice măsuri necesare pentru a se asigura că astfel de servicii au prioritate la alocarea capacităților de infrastructură.

Statele membre pot, după caz, să acorde compensații administratorului infrastructurii pentru orice pierdere financiară determinată de necesitatea alocării unei anumite capacități mai multor servicii conform celui de al doilea paragraf.

Aceste măsuri și aceste compensații trebuie să țină cont de efectul acestei excluderi în alte state membre.

(5) Pentru determinarea criteriilor de prioritate se acordă atenția necesară importanței transportului de marfă și, în special, transportului internațional de marfă.

(6) Procedurile care trebuie urmate și criteriile care trebuie utilizate în cazul în care infrastructura este saturată se stabilesc în documentul de referință al rețelei.

Articolul 48

Cererile ad hoc

(1) Administratorul infrastructurii răspunde cererilor ad hoc pentru trasele individuale cât mai repede posibil, dar nu mai târziu de cinci zile lucrătoare. Informațiile cu privire la capacitățile libere disponibile sunt aduse la cunoștință tuturor solicitanților care doresc să utilizeze aceste capacități.

(2) Administratorii infrastructurilor întreprind, acolo unde este necesar, o evaluare a necesității de a menține disponibile capacități de rezervă în cadrul planificării finale a graficului de circulație, pentru a le da posibilitatea să răspundă rapid solicitărilor ad hoc de capacitate previzibile. Aceasta se aplică și în cazul infrastructurii saturate.

Articolul 49

Infrastructura specializată

(1) Fără a se aduce atingere alineatului (2), capacitățile de infrastructură se consideră disponibile pentru a fi utilizate pentru toate tipurile de servicii care sunt conforme caracteristicilor necesare operării pe trase.

(2) În cazul în care există alte rute alternative potrivite, după consultarea părților interesate, administratorul infrastructurii poate desemna o anumită infrastructură pentru a fi utilizată pentru tipurile specificate de trafic. Fără să aducă atingere articolelor 101, 102 și 106 din TFUE, în cazul în care a avut loc o astfel de desemnare, administratorul infrastructurii poate acorda prioritate acestui tip de trafic la alocarea capacităților de infrastructură.

Respectiva desemnare nu va împiedica utilizarea acelei infrastructuri și pentru alte tipuri de trafic în situația în care sunt disponibile capacități.

(3) În cazul în care infrastructura a fost desemnată în conformitate cu alineatul (2), acest lucru se specifică în documentul de referință al rețelei.

Articolul 50

Analiza capacității

(1) Obiectivul analizei capacității este să se determine constrângerile la nivelul capacității infrastructurii care nu permit cererilor de capacitate să fie satisfăcute în mod corespunzător și să se propună metode care să permită soluționarea cererilor suplimentare. Analiza capacității stabilește cauzele saturării și măsurile care pot fi luate pe termen scurt și mediu pentru a o diminua.

(2) Analiza capacității ia în considerare infrastructura, procedurile de operare, natura diferitelor servicii operate și efectul tuturor acestor factori asupra capacităților de infrastructură. Măsurile avute în vedere includ în special servicii de redirecționare și replanificare, modificări de viteză și îmbunătățirea infrastructurii.

(3) Analiza capacității se va realiza într-un interval de șase luni de la identificarea infrastructurii saturate.

Articolul 51

Planul de sporire a capacității

(1) În termen de șase luni de la încheierea analizei capacității, administratorul infrastructurii elaborează un plan de sporire a capacității.

(2) Planul de sporire a capacității se elaborează după consultarea utilizatorilor infrastructurii saturate.

Acesta trebuie să identifice:

- (a) cauzele saturării;
- (b) evoluția probabilă a traficului;
- (c) constrângerile la care este supusă dezvoltarea infrastructurii;
- (d) variantele și costurile sporirii capacității, inclusiv modificările probabile ale tarifelor de acces.

Pe baza analizei cost-beneficiu a posibilelor măsuri identificate, acesta stabilește de asemenea acțiunile care trebuie întreprinse pentru sporirea capacității infrastructurii, precum și un calendar pentru punerea în practică a măsurilor.

Planul poate necesita aprobarea prealabilă a statului membru respectiv.

(3) Administratorul infrastructurii nu mai percepe tarifele prevăzute la articolul 31 alineatul (4) pentru infrastructura relevantă în cazul în care:

(a) nu elaborează un plan de sporire a capacității; sau

(b) nu face progrese în aplicarea acțiunilor identificate în planul de sporire a capacității.

(4) În pofida alineatului (3) din prezentul articol, cu aprobarea organismului de reglementare prevăzut la articolul 55, administratorul infrastructurii poate continua să perceapă aceste tarife dacă:

(a) planul de sporire a capacității nu poate fi realizat din cauze independente de voința sa; sau

(b) soluțiile oferite nu sunt viabile din punct de vedere economic sau financiar.

Articolul 52

Utilizarea traselor

(1) În documentul de referință al rețelei, administratorul infrastructurii stabilește condițiile în care ține cont de nivelurile anterioare de utilizare a traselor în determinarea priorităților pentru procesul de alocare a capacităților.

(2) În special pentru infrastructura saturată, administratorul infrastructurii impune renunțarea la o trasă care, pe o perioadă de cel puțin o lună, a fost utilizată sub un anumit nivel care trebuie stabilit în documentul de referință al rețelei, dacă aceasta nu s-a datorat unor cauze de altă natură decât cea economică, independente de voința solicitantului.

Articolul 53

Capacitățile de infrastructură pentru lucrările de întreținere a rețelei

(1) Cererile de acordare de capacități de infrastructură pentru realizarea lucrărilor de întreținere se transmit în cursul procesului de planificare.

(2) Administratorul infrastructurii ține seama de efectele pe care capacitățile de infrastructură rezervate pentru lucrările de întreținere planificate a căii le pot avea asupra solicitanților.

(3) Administratorul infrastructurii trebuie să informeze cât mai rapid posibil părțile interesate despre indisponibilitatea capacităților de infrastructură din cauza unor lucrări de întreținere neplanificate.

Articolul 54

Măsuri speciale care trebuie luate în cazul unor perturbări

(1) În cazul perturbării circulației trenurilor provocată de o problemă de natură tehnică sau de un accident, administratorul infrastructurii ia toate măsurile necesare pentru restabilirea

situației normale. Pentru aceasta elaborează un plan de intervenție în care enumeră diferitele organisme care trebuie informate în cazul accidentelor grave sau în cazul perturbării semnificative a circulației trenurilor.

(2) În cazuri urgente și în situația în care este absolut necesar, din cauza unei defecțiuni în urma căreia infrastructura a fost scoasă temporar din funcțiune, trasele alocate pot fi retrase fără preaviz pe toată perioada necesară reparării sistemului.

Dacă crede de cuviință, administratorul infrastructurii poate cere întreprinderilor feroviare să îi pună la dispoziție resursele pe care acesta le consideră corespunzătoare pentru restabilirea cât mai rapidă a situației normale.

(3) Statele membre pot cere întreprinderilor feroviare să se implice în aplicarea și monitorizarea conformității lor cu standardele și regulile de siguranță.

SECȚIUNEA 4

Organismul de reglementare

Articolul 55

Organismul de reglementare

(1) Fiecare stat membru înființează un organism național unic de reglementare în sectorul feroviar. Fără a aduce atingere alineatului (2), acest organism este o autoritate autonomă, distinctă din punct de vedere juridic și independentă de orice altă entitate publică sau privată în termeni organizaționali, funcționali, ierarhici și decizionali. În egală măsură, acesta este independent, în ceea ce privește organizarea, deciziile de finanțare, structura juridică și luarea de decizii, de orice administrator de infrastructură, de organismul de tarifare, de organismul de alocare sau de orice solicitant. În plus, organismul trebuie să fie independent din punct de vedere funcțional față de orice autoritate competentă implicată în acordarea unui contract de servicii publice.

(2) Statele membre pot institui organisme de reglementare care să fie competente în mai multe sectoare reglementate, dacă aceste autorități de reglementare integrate întrunesc cerințele de independență prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol. Organismul de reglementare din sectorul feroviar se poate asocia din punct de vedere organizațional cu autoritatea națională din domeniul concurenței menționată la articolul 11 din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 101 și 102 din tratat⁽¹⁾, cu autoritatea de siguranță instituită în temeiul Directivei 2004/49/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind siguranța căilor ferate

⁽¹⁾ JO L 1, 4.1.2003, p. 1.

Notă: Titlul Regulamentului (CE) nr. 1/2003 a fost adaptat pentru a lua în considerare renumerotarea articolelor din Tratatul de instituire a Comunității Europene, în conformitate cu articolul 5 din Tratatul de la Lisabona; trimiterea inițială era la articolele 81 și 82 din tratat.

comunitare ⁽¹⁾ sau cu autoritatea de acordare a licențelor menționată în capitolul III din prezenta directivă, dacă acest organism comun îndeplinește cerințele de independență stabilite la alineatul (1) din prezentul articol.

(3) Statele membre se asigură că organismul de reglementare este dotat cu personal și administrat astfel încât să îi fie garantată independența. Statele membre se asigură în special că persoanele responsabile de deciziile care urmează a fi luate de organismul de reglementare în conformitate cu articolul 56, precum membrii comitetului său executiv, după caz, sunt numite pe baza unor reguli clare și transparente, care garantează transparența acestora, de către cabinetul sau consiliul de miniștri național sau de către orice autoritate publică ce nu exercită în mod direct drepturi de proprietate asupra unor întreprinderi reglementate.

Statele membre decid dacă aceste persoane sunt numite pentru un mandat fix și reînnoibil sau permanent și fără posibilitatea de a fi eliberate din funcție decât din motive disciplinare și fără legătură cu deciziile pe care le adoptă. Aceste persoane sunt selectate în cadrul unei proceduri transparente, pe merit, inclusiv pe baza deținerii competențelor corespunzătoare și a unei experiențe relevante, de preferință în domeniul feroviar sau în alte industrii de rețea.

Statele membre se asigură în special că aceste persoane acționează în mod independent față de orice interes al pieței legat de sectorul feroviar și, prin urmare, nu pot să aibă interese ori relații de afaceri cu întreprinderile sau entitățile reglementate. În acest sens, aceste persoane prezintă anual o declarație de angajament și o declarație de interese, indicând toate interesele directe sau indirecte care ar putea să le afecteze independența și să le influențeze îndeplinirea oricărei funcții. Persoanele respective se retrag din procesul decizional în cazurile care privesc o întreprindere cu care au avut o legătură directă sau indirectă în anul precedent lansării unei proceduri.

Aceste persoane nu solicită și nu acceptă instrucțiuni din partea niciunui guvern și din partea niciunei entități publice sau private în exercitarea funcțiilor organismului de reglementare și au autoritate deplină asupra recrutării și gestionării personalului organismului de reglementare.

La încheierea mandatului lor în organismul de reglementare, aceste persoane nu pot să dețină nicio poziție sau responsabilitate profesională în cadrul întreprinderilor sau entităților reglementate timp de cel puțin un an.

Articolul 56

Funcțiile organismului de reglementare

(1) Fără a aduce atingere articolului 46 alineatul (6), solicitantul are dreptul să conteste la organismul de reglementare în cazul în care consideră că nu a fost tratat echitabil, a fost discriminat sau a fost nedreptățit în orice fel și, în special, în legătură cu deciziile adoptate de către administratorul infrastructurii sau, după caz, de către întreprinderea feroviară sau de către operatorul unei infrastructuri de servicii în ceea ce privește:

- (a) documentul de referință al rețelei în versiunile provizorii și finale ale acestuia;
- (b) criteriile stabilite în acesta;
- (c) procedura de alocare și rezultatul său;
- (d) sistemul de tarificare;
- (e) nivelul sau structura tarifelor de infrastructură care i se cer sau i se pot cere a fi plătite;
- (f) măsuri privind accesul în conformitate cu articolele 10-13;
- (g) accesul la servicii și tarificarea acestora, în conformitate cu articolul 13.

(2) Fără a aduce atingere competențelor autorităților naționale din domeniul asigurării concurenței pe piața serviciilor feroviare, organismul de reglementare are competența de a monitoriza situația concurenței de pe piețele de servicii feroviare și, în special, de a controla literele (a)-(g) de la alineatul (1) din proprie inițiativă, în vederea prevenirii discriminării unor solicitanți. Organismul va verifica în special dacă documentul de referință al rețelei conține clauze discriminatorii sau creează puteri discreționare ale administratorului infrastructurii, care ar putea fi utilizate pentru discriminarea unor solicitanți.

(3) De asemenea, organismul de reglementare cooperează îndeaproape cu autoritatea națională în domeniul siguranței în sensul Directivei 2008/57/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 iunie 2008 privind interoperabilitatea sistemului feroviar în Comunitate ⁽²⁾, precum și cu autoritatea de acordare a licențelor în înțelesul prezentei directive.

Statele membre garantează că aceste autorități elaborează în comun un cadru pentru schimbul de informații și pentru cooperare vizând prevenirea efectelor negative asupra concurenței sau a siguranței pe piața feroviară. Acest cadru include un mecanism prin care organismul de reglementare poate să furnizeze autorităților naționale în domeniul siguranței și autorităților naționale de acordare a licențelor recomandări privind aspectele care ar putea afecta concurența pe piața feroviară și prin care autoritatea națională în domeniul siguranței poate să furnizeze organismului de reglementare și autorității de acordare a licențelor recomandări privind aspectele care ar putea afecta siguranța. Fără a aduce atingere independenței vreunei autorități în sfera competențelor sale, autoritatea relevantă examinează orice astfel de recomandare înainte de adoptarea deciziilor sale. În cazul în care autoritatea în cauză se abate de la această recomandare, precizează motivele în cadrul deciziilor pe care le adoptă.

⁽¹⁾ JO L 164, 30.4.2004, p. 44.

⁽²⁾ JO L 191, 18.7.2008, p. 1.

(4) Statele membre pot decide ca organismului de reglementare să i se încredințeze sarcina de a adopta avize fără caracter obligatoriu cu privire la versiunile provizorii ale planului de afaceri menționat la articolul 8 alineatul (3), ale acordului de natură contractuală și ale planului de consolidare a capacității pentru a indica în special dacă aceste instrumente sunt conforme cu situația concurenței în cadrul pieței serviciilor feroviare.

(5) Organismul de reglementare deține o capacitate organizațională suficientă în ceea ce privește resursele umane și materiale, care este proporțională cu importanța sectorului feroviar din statele membre.

(6) Organismul de reglementare se asigură că tarifele stabilite de către administratorul infrastructurii sunt în conformitate cu capitolul IV secțiunea 2 și sunt nediscriminatorii. Negocierile dintre solicitanți și administratorul infrastructurii cu privire la nivelul tarifelor de utilizare a infrastructurii sunt permise numai dacă sunt purtate sub supravegherea organismului de reglementare. Organismul de reglementare intervine dacă negocierile sunt susceptibile să contravină cerințelor prezentului capitol.

(7) Organismul de reglementare consultă cu regularitate și, în orice caz, cel puțin o dată la doi ani reprezentanții utilizatorilor serviciilor de transport feroviar de mărfuri și călători, pentru a ține cont de opiniile acestora referitoare la piața feroviară.

(8) Organismul de reglementare are competența să ceară informații relevante administratorului infrastructurii, solicitanților și oricărei alte părți implicate din statul membru respectiv.

Informațiile solicitate se furnizează într-un termen rezonabil care se stabilește de către organismul de reglementare și care nu depășește o lună, cu excepția cazurilor în care, în circumstanțe excepționale, organismul de reglementare convine și autorizează o prelungire a termenului, care nu poate depăși două săptămâni. Organismul de reglementare este abilitat să aplice penalități corespunzătoare, inclusiv amenzi, pentru a impune conformarea cu aceste solicitări de informații. Informațiile care trebuie furnizate organismului de reglementare cuprind toate datele pe care acesta le solicită în cadrul funcției sale de apel și al funcției sale de monitorizare a concurenței de pe piața serviciilor feroviare, în conformitate cu alineatul (2). Acestea includ datele necesare în scopuri statistice și de observare a pieței.

(9) Organismul de reglementare analizează toate plângerile și, după caz, solicită informațiile relevante și inițiază consultări cu toate părțile implicate în termen de o lună de la primirea plângerii. Organismul de reglementare este obligat să ia hotărâri în privința plângerilor, să ia măsuri pentru a remedia situația și să informeze părțile cu privire la decizia sa motivată într-o perioadă de timp prestabilită, rezonabilă și, în orice caz, în termen de șase săptămâni de la primirea tuturor informațiilor relevante. Fără a aduce atingere competențelor autorităților naționale din domeniul concurenței în ceea ce privește asigurarea concurenței pe piețele serviciilor feroviare, orga-

nismul de reglementare decide, după caz, din proprie inițiativă cu privire la măsurile adecvate de corectare a discriminărilor împotriva solicitanților, a denaturărilor pieței și a altor tendințe nedorite înregistrate pe aceste piețe, în special cu trimitere la alineatul (1) literele (a)-(g).

O hotărâre a organismului de reglementare este obligatorie pentru toate părțile vizate de aceasta și nu este supusă controlului unei alte instanțe administrative. Organismul de reglementare este abilitat să aplice penalități corespunzătoare, inclusiv amenzi.

În cazul în care se formulează o contestație împotriva refuzului de acordare de capacități de infrastructură sau contra termenilor unei oferte de capacități, organismul de reglementare fie confirmă faptul că hotărârea administratorului infrastructurii rămâne neschimbată, fie cere modificarea acelei hotărâri conform indicațiilor date de organismul de reglementare.

(10) Statele membre se asigură că hotărârile luate de organismul de reglementare sunt supuse controlului jurisdicțional. Recursul poate avea efect suspensiv asupra deciziei organismului de reglementare numai când efectul imediat al deciziei organismului de reglementare poate provoca daune ireparabile sau vădit excesive recurentului. Această dispoziție nu aduce atingere competențelor instanței de recurs conferite de dreptul constituțional, după caz.

(11) Statele membre se asigură că deciziile luate de organismul de reglementare sunt publicate.

(12) Organismul de reglementare are competența de a audita sau de a iniția audituri externe la administratorii de infrastructură, la operatorii de infrastructuri de servicii și, unde este relevant, la întreprinderile feroviare, pentru a verifica conformitatea cu dispozițiile de separare contabilă prevăzute la articolul 6. În această privință, organismul de reglementare are dreptul de a solicita orice informații relevante. În special, organismul de reglementare are competența de a solicita administratorului infrastructurii, operatorilor de infrastructuri de servicii și tuturor întreprinderilor ori entităților care efectuează sau integrează diverse tipuri de transport feroviar sau activități de administrare a infrastructurii, după cum se menționează la articolul 6 alineatele (1) și (2) și la articolul 13, să furnizeze integral sau parțial informațiile contabile enumerate în anexa VIII cu un nivel suficient de detaliu, după cum se consideră necesar și proporțional.

Fără a aduce atingere competențelor autorităților naționale responsabile de ajutoarele de stat, organismul de reglementare poate de asemenea să tragă concluzii referitoare la ajutoarele de stat, pe care le raportează autorităților respective.

(13) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 60 cu privire la anumite modificări ale anexei VIII. Astfel, anexa VIII poate fi modificată pentru a fi adaptată evoluției practicilor contabile și de control și/sau pentru a fi suplimentată cu noi elemente necesare pentru a verifica separarea conturilor.

Articolul 57

Cooperarea între organismele de reglementare

(1) Organismele de reglementare fac schimb de informații în ceea ce privește activitatea, principiile și practicile decizionale, în special de informații cu privire la aspectele principale ale procedurilor lor și la problemele de interpretare a legislației Uniunii în domeniul feroviar. Organismele de reglementare colaborează și în alte privințe în scopul coordonării decizionale pe teritoriul Uniunii. În acest scop, ele participă și colaborează în cadrul unei rețele care se întrunește periodic. Comisia este membră a rețelei, coordonează și sprijină activitatea acesteia și face recomandări rețelei, după caz. Comisia asigură cooperarea activă a organismelor de reglementare corespunzătoare.

Sub rezerva normelor referitoare la protecția datelor prevăzute de Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date ⁽¹⁾ și de Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date ⁽²⁾, Comisia sprijină schimbul de informații menționat anterior între membrii rețelei, eventual prin intermediul instrumentelor electronice, respectând confidențialitatea în ceea ce privește secretele profesionale divulgate de întreprinderile în cauză.

(2) Organismele de reglementare colaborează îndeaproape, inclusiv prin acorduri de lucru, pentru a-și acorda reciproc asistență în sarcinile de monitorizare a pieței, în tratarea plângerilor și în derularea anchetelor.

(3) În cazul unei plângeri sau al unei anchete din proprie inițiativă pe tema accesului sau a tarifării în cazul unei trase internaționale, precum și în cadrul monitorizării concurenței pe piață în legătură cu transportul feroviar internațional, organismul de reglementare respectiv trebuie să consulte organismele de reglementare ale tuturor celorlalte state membre prin care trece trasa respectivă și, dacă este cazul, Comisia și trebuie să solicite de la acestea toate informațiile necesare anterior luării unei decizii.

(4) Organismele de reglementare consultate în conformitate cu alineatul (3) furnizează toate informațiile pe care ele însele au dreptul să le solicite în virtutea legislației lor naționale. Aceste informații pot fi folosite doar în scopul tratării plângerii sau al derulării anchetei menționate la alineatul (3).

(5) Organismul de reglementare care primește plângerea sau care derulează o anchetă din proprie inițiativă transferă informațiile pertinente către organismul de reglementare responsabil, pentru ca acesta să poată lua măsuri cu privire la părțile implicate.

(6) Statele membre se asigură că orice reprezentanți asociați ai administratorilor de infrastructură, după cum se precizează la

articolul 40 alineatul (1), pun la dispoziție, fără întârziere, toate informațiile necesare în scopul tratării plângerii sau al derulării anchetei menționate la alineatul (3) al prezentului articol și solicitate de organismul de reglementare al statului membru în care se află reprezentantul asociat. Organismul de reglementare respectiv este abilitat să transfere astfel de informații referitoare la trasa internațională respectivă către organismele de reglementare menționate la alineatul (3).

(7) La cererea unui organism de reglementare, Comisia poate participa la activitățile menționate la alineatele (2)-(6), în vederea facilitării cooperării organismelor de reglementare, astfel cum se subliniază în alineatele respective.

(8) Organismele de reglementare elaborează principii și practici comune pentru luarea deciziilor pe care sunt abilitate să le ia în temeiul prezentei directive. Pe baza experienței acumulate de organismele de reglementare și a activităților rețelei menționate la alineatul (1) și dacă se dovedește necesar pentru a asigura cooperarea eficientă a organismelor de reglementare, Comisia poate să adopte măsuri care să stabilească aceste principii și practici comune. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 62 alineatul (3).

(9) Organismele de reglementare revizuiesc deciziile și practicile asociațiilor de administratori de infrastructură, după cum se menționează la articolul 37 și articolul 40 alineatul (1), care pun în aplicare dispozițiile prezentei directive sau facilitează în alt mod transportul feroviar internațional.

CAPITOLUL V

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 58

Norme privind achizițiile publice

Dispozițiile prezentei directive nu aduc atingere Directivei 2004/17/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 31 martie 2004 de coordonare a procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții în sectoarele apei, energiei, transporturilor și serviciilor poștale ⁽³⁾.

Articolul 59

Derogări

(1) Până la 15 martie 2013, Irlanda, ca stat membru aflat pe o insulă, având o legătură feroviară doar cu un alt stat membru, și Regatul Unit, în ceea ce privește Irlanda de Nord, pe același temei:

(a) nu trebuie să înncredințeze unui organism independent funcțiile de stabilire a accesului echitabil și nediscriminatoriu la infrastructură, conform dispozițiilor de la articolul 7 alineatul (1) primul paragraf, în măsura în care acel articol obligă statele membre să înființeze organisme independente care să îndeplinească sarcinile menționate la articolul 7 alineatul (2);

⁽¹⁾ JO L 281, 23.11.1995, p. 31.

⁽²⁾ JO L 8, 12.1.2001, p. 1.

⁽³⁾ JO L 134, 30.4.2004, p. 1.

(b) nu trebuie să aplice cerințele stabilite la articolul 27, articolul 29 alineatul (2), articolele 38, 39 și 42, articolul 46 alineatele (4) și (6), articolul 47, articolul 49 alineatul (3), articolele 50-53, articolele 55 și 56, cu condiția ca hotărârile cu privire la alocarea capacităților de infrastructură sau perceperea de tarife să poată fi supuse unei căi de atac, dacă acest lucru se cere în scris de către o întreprindere feroviară, la un organism independent care ia o hotărâre în termen de două luni de la primirea tuturor informațiilor relevante și a cărei hotărâre este supusă controlului juridic.

(2) În cazul în care mai multe întreprinderi feroviare sunt autorizate conform articolului 17 sau, în cazul Irlandei și Irlandei de Nord, o companie feroviară astfel autorizată în alt loc înaintează o cerere oficială pentru a asigura servicii de transport feroviar concurente în, spre și dinspre Irlanda sau Irlanda de Nord, continuarea aplicabilității prezentei derogări este hotărâtă în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 62 alineatul (2).

În cazul în care o întreprindere feroviară care asigură servicii în Irlanda sau Irlanda de Nord înaintează o cerere oficială pentru asigurarea serviciilor de transport feroviar pe, spre și dinspre teritoriul unui alt stat membru, cu excepția Irlandei, pentru întreprinderile feroviare care asigură servicii în Irlanda de Nord, și a Regatului Unit, pentru întreprinderile feroviare care asigură servicii în Irlanda, derogările menționate la alineatul (1) nu se aplică.

În termen de un an de la primirea fie a hotărârii menționate la primul paragraf al prezentului alineat, fie a înștiințării despre cererea oficială menționată la al doilea paragraf al prezentului alineat, statul sau statele membre interesate (Irlanda sau Regatul Unit, în ceea ce privește Irlanda de Nord) adoptă legislația necesară pentru a pune în aplicare articolele menționate la alineatul (1).

(3) Derogarea menționată la alineatul (1) poate fi reînnoită pe perioade de până la cinci ani. Cel mai târziu cu 12 luni înainte de expirarea derogării, statul membru care beneficiază de respectiva derogare poate prezenta Comisiei o cerere pentru reînnoirea acesteia. O astfel de cerere trebuie motivată. Comisia analizează cererea respectivă și adoptă o decizie, în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 62 alineatul (2). Procedura respectivă se aplică oricărei decizii care vizează cererea.

La adoptarea deciziei, Comisia ține seama de orice schimbare a situației geopolitice și a pieței de transport feroviar în, dinspre și spre statul membru care a cerut reînnoirea derogării.

Articolul 60

Exercitarea delegării de competențe

(1) Competența de a adopta acte delegate îi este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 20 alineatul (5), articolul 35 alineatul (3), articolul 43 alineatul (2) și articolul 56 alineatul (13) se conferă Comisiei pe o perioadă de cinci ani de la 15 decembrie 2012. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cel târziu cu nouă luni înainte de încheierea perioadei de cinci ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opun prelungirii respective cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 20 alineatul (5), articolul 35 alineatul (3), articolul 43 alineatul (2) și articolul 56 alineatul (13) poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificată în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua următoare datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 20 alineatul (5), al articolului 35 alineatul (3), al articolului 43 alineatul (2) și al articolului 56 alineatul (13) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 61

Măsuri de aplicare

La cererea unui stat membru sau a unui organism de reglementare sau din proprie inițiativă, Comisia examinează măsurile specifice adoptate de autoritățile naționale cu privire la aplicarea prezentei directive referitoare la condițiile de acces la infrastructura și serviciile feroviare, acordarea de licențe întreprinderilor feroviare, tarifarea infrastructurii și alocarea capacităților în termen de 12 luni de la adoptarea măsurilor respective. Comisia decide, în conformitate cu procedura menționată la articolul 62 alineatul (2), în termen de patru luni de la primirea unei astfel de cereri dacă măsura aferentă poate continua să fie aplicată.

Articolul 62

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de un comitet. Respectivul comitet este un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(3) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011. Atunci când comitetul nu emite un aviz privind proiectul de act de punere în aplicare care urmează să se adopte în conformitate cu articolul 10 alineatul (4), articolul 11 alineatul (4), articolul 12 alineatul (5), articolul 13 alineatul (9), articolul 17 alineatul (5), articolul 31 alineatele (3) și (5), articolul 32 alineatul (4) și articolul 57 alineatul (8), Comisia nu adoptă proiectul de act de punere în aplicare și se aplică articolul 5 alineatul (4) al treilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 63

Raportare

(1) Până cel mai târziu la 31 decembrie 2012, Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului, Comitetului Economic și Social European și Comitetului Regiunilor un raport cu privire la punerea în aplicare a capitolului II. Acest raport trebuie să evalueze, de asemenea, dezvoltarea pieței, inclusiv stadiul pregătirii pentru deschiderea în continuare a pieței serviciilor feroviare. În raportul său, Comisia analizează, de asemenea, diferitele modele de organizare a acestei piețe, precum și impactul prezentei directive asupra contractelor de servicii publice și asupra finanțării acestora. În acest scop, Comisia trebuie să ia în considerare punerea în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1370/2007, precum și diferențele intrinsece dintre statele membre (densitatea rețelelor, numărul de călători, distanța medie a călătoriei). Dacă este cazul, Comisia propune măsuri legislative referitoare la deschiderea pieței interne a transportului feroviar de pasageri și pentru crearea unor condiții corespunzătoare în vederea asigurării accesului nediscriminatoriu la infrastructură, pornind de la cerințele existente de separare a operațiunilor de gestionare a infrastructurii și de transport și evaluează impactul oricăreia dintre aceste măsuri.

(2) Pe baza experienței dobândite prin rețeaua de organisme de reglementare, Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului, Comitetului Economic și Social European și Comitetului Regiunilor, până la 16 decembrie 2014, un raport privind cooperarea dintre organismele de reglementare. Dacă este cazul, Comisia propune măsuri suplimentare pentru a asigura o supraveghere reglementară mai integrată a pieței feroviare europene, în special în cazul serviciilor internaționale. În acest scop se va analiza și posibilitatea adoptării unor măsuri legislative, după caz.

Articolul 64

Transpunere

(1) Statele membre adoptă actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive, inclusiv în ceea ce privește respectarea de către întreprinderi, operatori, solicitanți, autorități și alte entități vizate, până la 16 iunie 2015. Statele membre comunică de îndată Comisiei textele respectivelor acte.

Atunci când statele membre adoptă respectivele acte, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Acestea conțin, de asemenea, o declarație prin care se precizează că trimiterile făcute, în cuprinsul actelor cu putere de lege și al actelor administrative în vigoare, la directivele abrogate prin prezenta directivă se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestor trimiteri și modalitatea de formulare a declarației.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Obligațiile de transpunere și de punere în aplicare a capitolului II și IV din prezenta directivă nu se aplică Ciprului și Maltei atât timp cât pe teritoriul lor nu s-a instituit un sistem feroviar.

Articolul 65

Abrogare

Directivele 91/440/CEE, 95/18/CE și 2001/14/CE, astfel cum au fost modificate prin directivele enumerate în partea A din anexa IX, se abrogă cu efect de la 15 decembrie 2012, fără a aduce atingere obligațiilor statelor membre privind termenele de transpunere în dreptul intern a directivelor prevăzute în anexa IX partea B.

Trimiterile la directivele abrogate se înțeleg ca trimiteri la prezenta directivă și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa X.

Articolul 66

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 67

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptat la Strasbourg, 21 noiembrie 2012.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

A. D. MAVROYIANNIS

ANEXA I

LISTA ELEMENTELOR INFRASTRUCTURII FERROVIARE

Infrastructura căilor ferate este alcătuită din următoarele elemente, cu condiția ca acestea să facă parte din căile de rulare permanente, inclusiv căile de serviciu, dar cu excepția căilor situate în interiorul atelierelor de reparare a șinelor, în depouri sau în depozitele de locomotive și liniile secundare private:

- terenuri;
 - linii de cale ferată și terasamente, în special rambleuri, excavații, drenuri și rigole, șanțuri de zidărie, apeducte, ziduri de acoperire, plantații pentru protecția pantelor etc.; peroane pentru mărfuri și călători, inclusiv în gări pentru călători și în terminale de marfă; acostamente și piste; ziduri de împrejmuire, garduri vii, parapete și garduri; benzi de protecție împotriva incendiilor; dispozitive de încălzire a macazurilor; puncte de încrucișare etc.; ecrane de protecție împotriva zăpezii;
 - construcții: poduri, apeducte și alte pasaje superioare, tuneluri, excavații acoperite și alte pasaje inferioare; pereți de susținere și structuri de protecție împotriva avalanșelor, a căderilor de pietre etc.;
 - treceri de nivel, inclusiv instalații destinate asigurării siguranței traficului rutier;
 - suprastructură, în special: șine, șine cu șanț și contrașine; traverse și longrine, materiale mici de asamblare pentru calea principală, balast, inclusiv pietriș și nisip; macazuri, puncte de încrucișare etc.; plăci turnante și transbordoare (mai puțin cele rezervate exclusiv pentru locomotive);
 - căi de acces pentru călători și mărfuri, inclusiv acces pe șosea și acces pentru pietoni care vin și pleacă pe jos;
 - instalații de siguranță, de semnalizare și de telecomunicații de pe calea deschisă, din stații și triaje, inclusiv instalații de producere, transformare și distribuție a curentului electric pentru semnalizare și telecomunicații; clădiri afectate pentru aceste instalații sau dispozitive; frâne de cale;
 - instalații de iluminat pentru trafic și siguranța acestuia;
 - instalații de transformare și transport ale energiei electrice pentru tracțiunea trenurilor; substații, cabluri de alimentare dintre substații și firele de contact, linii de contact cu suspensie catenară și suporturi; a treia șină cu suporturi;
 - clădiri utilizate de departamentul pentru infrastructură, inclusiv o parte din instalațiile pentru colectarea taxelor pentru transport.
-

ANEXA II

**SERVICIILE CARE TREBUIE PRESTATE CĂTRE ÎNTREPRINDERILE FERROVIARE
(menționate la articolul 13)**

1. Pachetul minim de acces cuprinde:
 - (a) soluționarea cererilor pentru acordarea de capacități de infrastructură feroviară;
 - (b) dreptul de utilizare a capacităților acordate;
 - (c) utilizarea infrastructurii feroviare, inclusiv a macazurilor și a diagonalelor căilor de rulare;
 - (d) controlul feroviar, inclusiv semnalizarea, regularizarea, dispecerizarea și comunicarea și furnizarea de informații privitoare la circulația trenurilor;
 - (e) utilizarea echipamentelor de alimentare electrică pentru curentul de tracțiune, în situația în care sunt disponibile;
 - (f) toate celelalte informații necesare introducerii sau operării serviciilor pentru care au fost acordate capacitățile.
 2. Se acordă accesul, inclusiv accesul pe calea ferată, la următoarele infrastructuri de servicii, în cazul în care acestea există, și la serviciile furnizate în cadrul acestor infrastructuri:
 - (a) gările pentru călători, clădirile acestora și celelalte instalații, inclusiv afișarea informațiilor despre călătorie și amplasamentul adecvat pentru serviciile de emiteră a biletelor;
 - (b) terminalele de marfă;
 - (c) stațiile de triaj și stațiile de formare a trenurilor, inclusiv infrastructuri de manevrare;
 - (d) grupa de primiri;
 - (e) facilități de întreținere, cu excepția infrastructurilor de întreținere capitală dedicate trenurilor de mare viteză sau altor tipuri de material rulant care necesită facilități specifice;
 - (f) alte infrastructuri tehnice, inclusiv instalații de curățare și de spălare;
 - (g) infrastructurile portuare maritime și interioare legate de activități feroviare;
 - (h) infrastructurile de intervenție;
 - (i) infrastructuri de alimentare cu combustibil și furnizarea de combustibil în aceste infrastructuri, tarifele aferente trebuind să figureze separat pe facturi.
 3. Serviciile suplimentare pot cuprinde:
 - (a) curentul pentru tracțiune, tarifele aferente trebuind să figureze pe facturi separat de tarifele pentru utilizarea echipamentelor de alimentare electrică, fără a se aduce atingere aplicării Directivei 2009/72/CE;
 - (b) preîncălzirea trenurilor de călători;
 - (c) contracte specifice pentru:
 - controlul transportului mărfurilor periculoase;
 - asistență în operarea trenurilor speciale.
 4. Serviciile auxiliare pot conține:
 - (a) accesul la rețelele de telecomunicații;
 - (b) furnizarea de informații suplimentare;
 - (c) inspecția tehnică a materialului rulant;
 - (d) servicii de emiteră a biletelor în gările pentru călători;
 - (e) serviciile de întreținere capitală furnizate în cadrul infrastructurilor dedicate trenurilor de mare viteză sau altor tipuri de material rulant care necesită facilități specifice.
-

ANEXA III

CAPACITATEA FINANCIARĂ
(menționată la articolul 20)

Informațiile care trebuie furnizate de către întreprinderile care solicită o licență, în conformitate cu articolul 20, acoperă următoarele aspecte:

- (a) resursele financiare disponibile, inclusiv soldul bancar, provizioane pentru descoperit de cont și împrumuturi;
 - (b) fondurile și activele disponibile cu titlu de garanție;
 - (c) capitalul circulant;
 - (d) costurile relevante, inclusiv costurile de achiziție a vehiculelor, a terenurilor, a clădirilor, a instalațiilor și a materialului rulant;
 - (e) sarcinile instituite asupra activelor unei întreprinderi;
 - (f) impozitele și contribuțiile la asigurările sociale.
-

ANEXA IV

**CONȚINUTUL DOCUMENTULUI DE REFERINȚĂ AL REȚELEI
(menționat la articolul 27)**

Documentul de referință al rețelei menționat la articolul 27 trebuie să conțină următoarele informații:

1. un capitol care stabilește natura infrastructurii disponibile pentru întreprinderile feroviare și condițiile de acces la aceasta. Informațiile din prezenta secțiune trebuie să fie armonizate anual cu registrele de infrastructură feroviară care se publică în conformitate cu articolul 35 din Directiva 2008/57/CE sau să facă trimitere la acestea;
 2. un capitol cu privire la principiile de tarifare și la tarife. Acesta conține detalii adecvate asupra sistemului de tarifare și informații suficiente asupra tarifelor, precum și alte informații relevante referitoare la acces, care se aplică serviciilor enumerate în anexa II, asigurate de un singur furnizor. Detaliază metodologia, regulile și, după caz, baremurile utilizate pentru aplicarea articolelor 31-36, atât pentru taxe, cât și pentru costuri. Conține informații asupra modificărilor tarifelor deja stabilite sau prevăzute în următorii cinci ani, dacă sunt disponibile;
 3. un capitol asupra principiilor și criteriilor pentru alocarea capacităților. Acesta stabilește caracteristicile generale ale capacităților de infrastructură disponibile pentru întreprinderile feroviare și orice restricții în legătură cu utilizarea ei, inclusiv condițiile probabile pentru întreținerea capacităților. De asemenea, specifică procedurile și termenele limită în legătură cu procesul de alocare a capacităților. Conține criteriile speciale utilizate în timpul procesului, în special:
 - (a) procedurile conform cărora solicitanții pot cere capacități de la administratorul infrastructurii;
 - (b) condițiile pe care trebuie să le îndeplinească solicitanții;
 - (c) planificarea proceselor de depunere a cererilor și de alocare, precum și procedurile care sunt urmate pentru solicitarea de informații referitoare la planificare și procedurile de planificare a unor lucrări de întreținere programate sau neprevăzute;
 - (d) principiile care reglementează procedura de coordonare și sistemul de soluționare a litigiilor disponibil ca parte a acestei proceduri;
 - (e) procedurile care trebuie urmate și criteriile utilizate în situația în care infrastructura este saturată;
 - (f) detalii asupra restricțiilor impuse utilizării infrastructurii;
 - (g) condiții prin care se ține seama de nivelurile anterioare de utilizare a capacităților în determinarea priorităților pentru procesul de alocare.
- Describe amănunțit măsurile luate pentru a se asigura tratamentul adecvat al serviciilor de transport de marfă, serviciilor internaționale, precum și solicitărilor care se supun procedurilor ad hoc. Conține un formular tipizat pentru cererile de alocare a capacităților. Administratorul infrastructurii trebuie să publice de asemenea informații detaliate referitoare la procedurile de alocare a traselor internaționale;
4. un capitol referitor la informațiile despre licența menționată la articolul 25 din prezenta directivă și la certificatele de siguranță feroviară emise în conformitate cu Directiva 2004/49/CE sau care indică un site web unde aceste informații sunt disponibile gratuit în format electronic;
 5. un capitol referitor la informațiile despre procedurile de soluționare a litigiilor și de introducere a căilor de atac în chestiuni ce privesc accesul la infrastructura și serviciile feroviare, precum și sistemul de îmbunătățire a performanțelor menționat la articolul 35;
 6. un capitol referitor la informațiile despre accesul la infrastructurile de servicii menționate în anexa II și despre tarifarea acestora. Operatorii infrastructurilor de servicii care nu se află sub controlul administratorului infrastructurii furnizează informații despre tarifele pentru accesul la infrastructură și pentru prestarea de servicii, precum și despre condițiile tehnice de acces pentru includerea în documentul de referință al rețelei sau indică un site web unde aceste informații sunt disponibile gratuit în format electronic;
 7. un model de acord pentru încheierea acordurilor-cadru între administratorul infrastructurii și un solicitant, în conformitate cu articolul 42.

ANEXA V

**PRINCIPIILE ȘI PARAMETRII DE BAZĂ AI ACORDURILOR CONTRACTUALE ÎNTRE AUTORITĂȚILE
COMPETENTE ȘI ADMINISTRATORII DE INFRASTRUCTURĂ****(menționate la articolul 30)**

Acordul de natură contractuală precizează dispozițiile articolului 30 și include cel puțin următoarele elemente:

1. domeniul de aplicare al acordului în ceea ce privește infrastructura și infrastructurile de servicii, structurat conform anexei II. Acesta vizează toate aspectele administrării infrastructurii, inclusiv întreținerea și reînnoirea infrastructurii aflate deja în exploatare. Dacă este cazul, se poate include și construcția de noi infrastructuri;
2. structura plăților sau a fondurilor alocate serviciilor de infrastructură enumerate în anexa II, întreținerii și reînnoirii și tratării restanțelor în activitatea de întreținere și de reînnoire. Dacă este cazul, se poate include și structura plăților sau a fondurilor alocate infrastructurilor noi;
3. obiective de performanță focalizate pe utilizator, sub forma unor indicatori și a unor criterii de calitate care acoperă elemente precum:
 - (a) performanța feroviară, cum ar fi din punct de vedere al vitezei pe linie și al fiabilității, și satisfacția clientului;
 - (b) capacitatea rețelei;
 - (c) gestionarea activelor;
 - (d) volumele de activitate;
 - (e) nivelurile de siguranță; și
 - (f) protecția mediului;
4. volumul posibilelor restanțe în activitatea de întreținere și activele care urmează a fi eliminate din uz și care, prin urmare, determină fluxuri financiare diferite;
5. stimulentele menționate la articolul 30 alineatul (1), cu excepția celor puse în aplicare prin măsuri de reglementare în conformitate cu articolul 30 alineatul (3);
6. obligațiile minime de raportare ale administratorului infrastructurii în ceea ce privește conținutul și frecvența rapoartelor, inclusiv informațiile care trebuie publicate anual;
7. durata convenită a acordului, care va fi sincronizată și va corespunde duratei planului de afaceri, concesiunii sau licenței administratorului infrastructurii, după caz, și cadrul și regulile de tarifare stabilite de stat;
8. reguli de abordare a întreruperilor majore ale operațiunilor și a situațiilor de urgență, inclusiv planuri de urgență și de reziliere anticipată a acordului de natură contractuală, precum și informarea la timp a utilizatorilor;
9. măsuri de remediere, care se iau în situația în care una dintre părți își încalcă obligațiile contractuale sau în situații excepționale care afectează disponibilitatea finanțării publice. Acestea includ condițiile și procedurile de renegociere și reziliere anticipată.

ANEXA VI

CERINȚE APLICABILE COSTURILOR ȘI TARIFELOR AFERENTE INFRASTRUCTURII FERROVIARE**[menționate la articolul 32 alineatul (1) și articolul 35]**

1. Elementele pereche care trebuie avute în vedere de administratorii infrastructurii atunci când definesc o listă de segmente de piață în vederea introducerii de majorări în sistemul de tarifyare, în conformitate cu articolul 32 alineatul (1), includ cel puțin următoarele:
 - (a) servicii călători/marfă;
 - (b) trenuri care transportă mărfuri periculoase/alte mărfuri;
 - (c) servicii internaționale/interne;
 - (d) transport combinat/trenuri directe;
 - (e) servicii transport de călători urban ori regional/interurban;
 - (f) trenuri complete/vagoane separate;
 - (g) servicii transport feroviar regulate/ocasionale.
2. Sistemul de îmbunătățire a performanțelor menționat la articolul 35 trebuie să se axeze pe următoarele principii de bază:
 - (a) pentru a atinge un nivel convenit al performanței și pentru a nu periclita viabilitatea economică a unui serviciu, administratorul infrastructurii convine cu solicitanții asupra parametrilor sistemului de îmbunătățire a performanțelor, în special asupra valorii întârzierilor, asupra limitelor plăților datorate în temeiul sistemului de îmbunătățire a performanțelor, atât în ceea ce privește cursele individuale, cât și totalitatea curselor unei întreprinderi feroviare într-o perioadă dată;
 - (b) administratorul infrastructurii comunică întreprinderilor feroviare graficul de circulație, pe baza căruia se calculează întârzierile, cu cel puțin cinci zile înainte de cursă. Administratorul infrastructurii poate aplica o perioadă de preaviz mai redusă în caz de forță majoră sau de modificări tardive ale graficului de circulație;
 - (c) toate întârzierile se încadrează în una dintre următoarele clase și subclase de întârziere:
 1. gestionarea operării/planificării, imputabilă administratorului infrastructurii
 - 1.1. compilarea graficului
 - 1.2. formarea trenului
 - 1.3. greșeli în procedura de operațiuni
 - 1.4. aplicarea eronată a regulilor de prioritate
 - 1.5. personalul
 - 1.6. alte cauze
 2. instalații de infrastructură imputabile administratorului infrastructurii
 - 2.1. instalații de semnalizare
 - 2.2. instalații de semnalizare la trecerile la nivel
 - 2.3. echipamente de telecomunicații
 - 2.4. echipamente de alimentare cu energie electrică
 - 2.5. linie
 - 2.6. structuri
 - 2.7. personalul
 - 2.8. alte cauze
 3. cauze legate de ingineria civilă, imputabile administratorului infrastructurii
 - 3.1. lucrări planificate de construcții

- 3.2. neregularități în executarea lucrărilor de construcție
- 3.3. restricții de viteză din cauza liniilor defecte
- 3.4. alte cauze
4. cauze imputabile altor administratori de infrastructură
 - 4.1. provocate de administratorul de infrastructură anterior
 - 4.2. provocate de administratorul de infrastructură următor
5. cauze comerciale imputabile întreprinderii feroviare
 - 5.1. depășirea timpului de oprire
 - 5.2. cererea întreprinderii feroviare
 - 5.3. operațiuni de încărcare
 - 5.4. neregularități la încărcare
 - 5.5. pregătirea comercială a trenului
 - 5.6. personalul
 - 5.7. alte cauze
6. material rulant imputabil întreprinderii feroviare
 - 6.1. planificarea turnusului/ reorganizarea turnusului
 - 6.2. formarea trenului de către întreprinderea feroviară
 - 6.3. probleme la vagoane (transport călători)
 - 6.4. probleme la vagoane (transport marfă)
 - 6.5. probleme care afectează vagoanele, locomotivele și automotoarele
 - 6.6. personalul
 - 6.7. alte cauze
7. cauze imputabile altor întreprinderi feroviare
 - 7.1. provocate de întreprinderea feroviară următoare
 - 7.2. provocate de întreprinderea feroviară anterioară
8. cauze externe, neimputabile nici administratorului de infrastructură, nici întreprinderii feroviare
 - 8.1. grevă
 - 8.2. formalități administrative
 - 8.3. influență exterioară
 - 8.4. efecte meteorologice și cauze naturale
 - 8.5. întârziere datorată unor motive exterioare în rețeaua următoare
 - 8.6. alte cauze
9. cauze secundare, neimputabile nici administratorului de infrastructură, nici întreprinderii feroviare
 - 9.1. incidente periculoase, accidente și pericole

- 9.2. ocuparea liniei din cauza întârzierii aceluiași tren
- 9.3. ocuparea liniei din cauza întârzierii altui tren
- 9.4. întoarcere
- 9.5. legături
- 9.6. anchetă suplimentară necesară;
- (d) oricând este posibil, întârzierile se impută unei singure organizații, luându-se în seamă atât responsabilitatea pentru provocarea întreruperii, cât și capacitatea de restabilire a condițiilor normale de trafic;
- (e) la calculul plăților se ține seama de întârzierea medie a serviciilor feroviare care se supun unor cerințe similare de punctualitate;
- (f) administratorul infrastructurii comunică întreprinderilor feroviare un calcul al plăților datorate în temeiul sistemului de îmbunătățire a performanțelor, de îndată ce acest lucru este posibil. Acest calcul trebuie să înglobeze toate cursele întârziate dintr-o perioadă de cel mult o lună;
- (g) fără să aducă atingere căilor de atac existente și dispozițiilor de la articolul 56, în cazul unor diferende în legătură cu sistemul de îmbunătățire a performanțelor, se pune la dispoziție un sistem de soluționare a diferendelor pentru a rezolva rapid astfel de situații. Acest sistem de soluționare a diferendelor trebuie să fie imparțial față de părțile implicate. Dacă se aplică acest sistem, trebuie luată o decizie în termen de 10 zile lucrătoare;
- (h) o dată pe an, administratorul infrastructurii publice nivelul mediu anual al performanței serviciilor realizat de întreprinderile feroviare pe baza principalilor parametri conveniți în sistemul de îmbunătățire a performanțelor.
-

ANEXA VII

CALENDARUL PROCESULUI DE ALOCARE**(menționat la articolul 43)**

1. Graficul de circulație este stabilit o dată la un an calendaristic.
 2. Modificarea graficului de circulație se realizează la miezul nopții, în a doua sâmbătă din luna decembrie. În cazul în care o modificare sau o ajustare se face după trecerea iernii, în special pentru a ține cont, după caz, de modificările în mersul de tren al traficului regional de călători, aceasta va avea loc la miezul nopții, în a doua sâmbătă din luna iunie, precum și, la nevoie, în alte momente dintre aceste date. Gestionarii infrastructurii pot conveni date diferite și, în acest caz, ei informează Comisia dacă traficul internațional riscă să fie perturbat.
 3. Ultima zi de primire a cererilor pentru capacitățile care trebuie incluse în graficul de circulație nu poate depăși 12 luni înainte de intrarea în vigoare a graficului de circulație.
 4. Cel mult cu 11 luni înaintea intrării în vigoare a graficului de circulație, administratorii infrastructurii, în colaborare cu ceilalți administratori de infrastructură relevanți, se asigură că au fost stabilite trasele internaționale provizorii. Administratorii infrastructurii se asigură că aceste trase provizorii sunt respectate cât mai repede posibil în timpul procedurilor ulterioare.
 5. La cel mult patru luni de la termenul limită de predare a ofertelor de către solicitanți, administratorul infrastructurii pregătește un proiect de grafic de circulație.
-

ANEXA VIII

**INFORMAȚIILE CONTABILE CARE TREBUIE TRANSMISE LA CERERE ORGANISMULUI DE
REGLEMENTARE****[menționate la articolul 56 alineatul (12)]**

1. Separarea contabilă

- (a) conturi de profit și pierderi și bilanțuri contabile separate pentru activitățile de administrare a transportului de marfă, a transportului de călători și a infrastructurii;
- (b) informații detaliate despre sursele individuale, utilizările fondurilor publice și alte forme de compensare, într-o manieră transparentă și detaliată, cuprinzând inclusiv o prezentare detaliată a fluxurilor de numerar ale întreprinderilor, pentru a determina modul în care au fost cheltuite aceste fonduri publice sau alte forme de compensare;
- (c) categorii de costuri și profit, permițând să se determine dacă au existat subvenții încrucișate între aceste activități diferite, conform cerințelor organismului de reglementare;
- (d) metodologia utilizată la repartizarea costurilor între diferite activități;
- (e) în cazul în care întreprinderea reglementată face parte dintr-o structură de grup, detalii complete ale plăților efectuate între întreprinderi.

2. Monitorizarea tarifelor de acces la calea ferată

- (a) diferitele categorii de costuri, prezentând în special informații suficiente despre costurile marginale/directe ale diferitelor servicii sau grupe de servicii, pentru a permite monitorizarea tarifelor de infrastructură;
- (b) suficiente informații pentru a permite monitorizarea tarifelor individuale plătite pentru servicii (sau grupe de servicii); la cererea organismului de reglementare, aceste informații trebuie să conțină date referitoare la volumele serviciilor individuale, la prețurile serviciilor individuale și la veniturile totale aferente serviciilor individuale plătite de clienții interni și externi;
- (c) costurile și veniturile aferente serviciilor individuale (sau grupelor de servicii) cu ajutorul unei metodologii pertinente, conform cerințelor organismului de reglementare, prin care să se identifice prețurile potențial anticoncurențiale (subvenții încrucișate, prețuri de ruinare și prețuri excesive).

3. Indicarea performanței financiare

- (a) o declarație de performanță financiară;
 - (b) o declarație sumară de cheltuieli;
 - (c) o declarație de cheltuieli de întreținere;
 - (d) o declarație de cheltuieli de operare;
 - (e) o declarație de venit;
 - (f) note justificative care dezvoltă și explică declarațiile, după caz.
-

ANEXA IX

PARTEA A

DIRECTIVE ABROGATE ȘI LISTA MODIFICĂRILOR ULTERIOARE**(menționate la articolul 65)**

Directiva 91/440/CEE a Consiliului
(JO L 237, 24.8.1991, p. 25)

Directiva 2001/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului
(JO L 75, 15.3.2001, p. 1)

Directiva 2004/51/CE a Parlamentului European și a Consiliului
(JO L 164, 30.4.2004, p. 164)

Directiva 2006/103/CE a Consiliului
(JO L 363, 20.12.2006, p. 344)

Numai punctul B din anexă

Directiva 2007/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului
(JO L 315, 3.12.2007, p. 44)

Numai articolul 1

Directiva 95/18/CE a Consiliului
(JO L 143, 27.6.1995, p. 70)

Directiva 2001/13/CE a Parlamentului European și a Consiliului
(JO L 75, 15.3.2001, p. 26)

Directiva 2004/49/CE a Parlamentului European și a Consiliului
(JO L 164, 30.4.2004, p. 44)

Numai articolul 29

Directiva 2001/14/CE a Parlamentului European și a Consiliului
(JO L 75, 15.3.2001, p. 29)

Decizia 2002/844/CE a Comisiei
(JO L 289, 26.10.2002, p. 30)

Directiva 2004/49/CE a Parlamentului European și a Consiliului
(JO L 164, 30.4.2004, p. 44)

Numai articolul 30

Directiva 2007/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului
(JO L 315, 3.12.2007, p. 44)

Numai articolul 2

PARTEA B

LISTA TERMENELOR DE TRANSUNERE ÎN DREPTUL INTERN**(menționată la articolul 65)**

Directiva	Data limită de transpunere
91/440/CEE	1 ianuarie 1993
95/18/CE	27 iunie 1997
2001/12/CE	15 martie 2003
2001/13/CE	15 martie 2003
2001/14/CE	15 martie 2003
2004/49/CE	30 aprilie 2006
2004/51/CE	31 decembrie 2005
2006/103/CE	1 ianuarie 2007
2007/58/CE	4 iunie 2009

ANEXA X

TABEL DE CORESPONDENȚĂ

Directiva 91/440/CEE	Directiva 95/18/CE	Directiva 2001/14/CE	Prezenta directivă
Articolul 2 alineatul (1)	Articolul 1 alineatul (1)	Articolul 1 alineatul (1) primul paragraf	Articolul 1 alineatul (1)
		Articolul 1 alineatul (2)	Articolul 1 alineatul (2)
Articolul 2 alineatul (2)			Articolul 2 alineatul (1)
	Articolul 1 alineatul (2)		Articolul 2 alineatul (2)
		Articolul 1 alineatul (3)	Articolul 2 alineatul (3)
			Articolul 2 alineatele (4)-(9)
Articolul 2 alineatul (4)			Articolul 2 alineatul (10)
			Articolul 2 alineatul (11)
Articolul 3			Articolul 3 alineatele (1)-(8)
			Articolul 3 alineatele (9)-(13)
	Articolul 2 literele (b) și (c)		Articolul 3 alineatele (14) și (15)
			Articolul 3 alineatele (16) și (17)
		Articolul 2	Articolul 3 alineatele (18)-(28)
			Articolul 3 alineatele (29) și (30)
Articolul 4			Articolul 4
Articolul 5			Articolul 5 alineatele (1)-(3)
			Articolul 5 alineatul (4)
Articolul 6 alineatele (1) și (2)			Articolul 6 alineatele (1) și (2)
Articolul 9 alineatul (4)			Articolul 6 alineatul (3)
Articolul 6 alineatul (1) paragraful al doilea			Articolul 6 alineatul (4)
Articolul 6 alineatul (3) și anexa II			Articolul 7 alineatul (1)
		Articolul 4 alineatul (2) și articolul 14 alineatul (2)	Articolul 7 alineatul (2)

Directiva 91/440/CEE	Directiva 95/18/CE	Directiva 2001/14/CE	Prezenta directivă
Articolul 7 alineatele (1), (3) și (4)		Articolul 6 alineatul (1)	Articolul 8 alineatele (1), (2) și (3) Articolul 8 alineatul (4)
Articolul 9 alineatele (1) și (2)			Articolul 9 alineatele (1) și (2)
Articolul 10 alineatele (3) și (3a)			Articolul 10 alineatele (1) și (2)
Articolul 10 alineatul (3b)			Articolul 11 alineatele (1), (2) și (3) Articolul 11 alineatul (4)
Articolul 10 alineatele (3c) și (3e)			Articolul 11 alineatele (5) și (6)
Articolul 10 alineatul (3f)			Articolul 12 alineatele (1)-(4) Articolul 12 alineatul (5)
Articolul 10b		Articolul 5	Articolul 13 Articolul 14 Articolul 15 Articolul 16 Articolul 17 alineatele (1)-(4) Articolul 18 Articolul 19 Articolul 20 alineatul (1) Articolul 20 alineatul (2) Articolul 20 alineatul (3) Articolul 21 Articolul 22 Articolul 23 alineatul (1) Articolul 23 alineatele (2) și (3)
	Articolul 3		
	Articolul 4 alineatele (1)-(4)		
	Articolul 5		
	Articolul 6		
	Articolul 7 alineatul (1)		
	Anexă, partea I punctul 1		
	Articolul 8		
	Articolul 9		
	Articolul 4 alineatul (5)		
	Articolul 10		
	Articolul 11		
	Articolul 15		
		Articolul 1 alineatul (1) paragraful al doilea	Articolul 26
		Articolul 3	Articolul 27
Articolul 10 alineatul (5)			Articolul 28

Directiva 91/440/CEE	Directiva 95/18/CE	Directiva 2001/14/CE	Prezenta directivă
		Articolul 4 alineatul (1) și alineatele (3)-(6)	Articolul 29
		Articolul 6 alineatele (2) – (5)	Articolul 30
		Articolul 7	Articolul 31
		Articolul 8	Articolul 32
		Articolul 9	Articolul 33
		Articolul 10	Articolul 34
		Articolul 11	Articolul 35
		Articolul 12	Articolul 36
			Articolul 37
		Articolul 13	Articolul 38
		Articolul 14 alineatele (1) și (3)	Articolul 39
		Articolul 15	Articolul 40
		Articolul 16	Articolul 41
		Articolul 17	Articolul 42
		Articolul 18	Articolul 43
		Articolul 19	Articolul 44
		Articolul 20 alineatele (1), (2) și (3)	Articolul 45 alineatele (1), (2) și (3)
			Articolul 45 alineatul (4)
		Articolul 20 alineatul (4)	Articolul 45 alineatul (5)
		Articolul 21	Articolul 46
		Articolul 22	Articolul 47
		Articolul 23	Articolul 48
		Articolul 24	Articolul 49
		Articolul 25	Articolul 50

Directiva 91/440/CEE	Directiva 95/18/CE	Directiva 2001/14/CE	Prezenta directivă
		Articolul 26	Articolul 51
		Articolul 27	Articolul 52
		Articolul 28	Articolul 53
		Articolul 29	Articolul 54
		Articolul 30 alineatul (1)	Articolul 55
		Articolul 30 alineatul (2)	Articolul 56 alineatul (1)
		Articolul 31	Articolul 57
Articolul 12			Articolul 58
Articolul 14a		Articolul 33 alineatele (1), (2) și (3)	Articolul 59
			Articolul 60
		Articolul 34 alineatul (2)	Articolul 61
Articolul 11a		Articolul 35 alineatele (1), (2) și (3)	Articolul 62
Articolul 10 alineatul (9)			Articolul 63
		Articolul 38	Articolul 64
			Articolul 65
	Articolul 17	Articolul 39	Articolul 66
Articolul 16	Articolul 18	Articolul 40	Articolul 67
			Anexa I
		Anexa II	Anexa II
	Anexă		Anexa III
		Anexa I	Anexa IV
			Anexa V
			Anexa VI
		Anexa III	Anexa VII
			Anexa VIII

DIRECTIVA 2012/35/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI
din 21 noiembrie 2012
de modificare a Directivei 2008/106/CE privind nivelul minim de formare a navigatorilor
(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 100 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

după consultarea Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

(1) Formarea și certificarea navigatorilor sunt reglementate prin intermediul Convenției din 1978 a Organizației Maritime Internaționale (OMI) privind standardele de pregătire a navigatorilor, brevetare/atestare și efectuare a serviciului de cart (denumită în continuare „Convenția STCW”), care a intrat în vigoare în 1984 și a fost modificată în mod substanțial în 1995.

(2) Convenția STCW a fost încorporată în dreptul Uniunii pentru prima dată prin Directiva 94/58/CE a Consiliului din 22 noiembrie 1994 privind nivelul minim de formare a navigatorilor ⁽³⁾. Ulterior, normele Uniunii privind formarea și certificarea navigatorilor au fost adaptate la modificările ulterioare ale Convenției STCW, iar un mecanism comun al Uniunii pentru recunoașterea sistemelor de formare și certificare a navigatorilor în țări

terțe a fost înființat. Normele respective sunt, în urma unei reformări, conținute în Directiva 2008/106/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾.

(3) În 2010, o conferință a părților la Convenția STCW, desfășurată la Manila, a introdus modificări semnificative la Convenția STCW (denumite în continuare „modificările de la Manila”), și anume în materie de prevenire a practicilor frauduloase privind certificatele, în domeniul standardelor medicale, în ceea ce privește formarea în materie de securitate, inclusiv referitor la piraterie și jaful armat, precum și cu privire la formarea privind aspecte de natură tehnică. Modificările de la Manila au introdus, de asemenea, cerințe pentru navigatorii calificați și au stabilit noi profiluri profesionale, cum ar fi ofițerii electrotehniști.

(4) Toate statele membre sunt părți la Convenția STCW și niciunul dintre acestea nu a prezentat obiecții la modificările de la Manila conform procedurii prevăzute în acest sens. Prin urmare, statele membre ar trebui să armonizeze normele lor naționale cu modificările de la Manila. Ar trebui evitat un conflict între angajamentele internaționale ale statelor membre și angajamentele acestora în cadrul Uniunii. Mai mult, având în vedere dimensiunea mondială a transportului maritim, normele Uniunii privind formarea și certificarea navigatorilor ar trebui să fie menținute în conformitate cu normele internaționale. Mai multe dispoziții din Directiva 2008/106/CE ar trebui, prin urmare, modificate pentru a reflecta modificările de la Manila.

(5) O mai bună formare a navigatorilor ar trebui să includă formare corespunzătoare la nivel teoretic și practic, astfel încât să se asigure faptul că navigatorii au calificarea necesară pentru a respecta standardele de securitate și de siguranță și că sunt în măsură să gestioneze riscurile și situațiile de urgență.

(6) Ar trebui elaborate și puse în aplicare standarde de calitate și sisteme de standarde de calitate luând în considerare, dacă este cazul, Recomandarea Parlamentului European și a Consiliului din 18 iunie 2009 privind stabilirea unui cadru european de referință pentru asigurarea calității în educație și formare profesională ⁽⁵⁾ și măsurile aferente adoptate de statele membre.

⁽¹⁾ JO C 43, 15.2.2012, p. 69.

⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 23 octombrie 2012 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 13 noiembrie 2012.

⁽³⁾ JO L 319, 12.12.1994, p. 28.

⁽⁴⁾ JO L 323, 3.12.2008, p. 33.

⁽⁵⁾ JO C 155, 8.7.2009, p. 1.

- (7) Partenerii sociali europeni au ajuns la un acord cu privire la numărul minim de ore de odihnă aplicabil navigatorilor, iar Directiva 1999/63/CE⁽¹⁾ a fost adoptată în vederea punerii în aplicare a acordului respectiv. Directiva menționată permite, de asemenea, posibilitatea de a autoriza excepții de la numărul minim de ore de odihnă pentru navigatori. Posibilitatea de a autoriza excepții ar trebui, totuși, să fie limitată în ceea ce privește durata maximă, frecvența și domeniul de aplicare. Modificările de la Manila urmăreau, printre altele, stabilirea de limite obiective pentru excepțiile de la ore odihnă pentru personalul de cart și pentru navigatorii cărora li se atribuie sarcini legate de siguranță, securitate și prevenirea poluării în vederea prevenirii stării de oboseală. Modificările de la Manila ar trebui încorporate în Directiva 2008/106/CE într-o manieră care să asigure coerența cu Directiva 1999/63/CE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/13/CE⁽²⁾.
- (8) Directiva 2009/13/CE, care recunoaște încă o dată importanța stabilirii unor cerințe minime care să reglementeze condițiile de viață și muncă ale tuturor navigatorilor, va produce efecte astfel cum este specificat în respectiva directivă, de la data intrării în vigoare a Convenției din 2006 privind munca în domeniul maritim.
- (9) Directiva 2008/106/CE conține, de asemenea, un mecanism pentru recunoașterea sistemelor de formare și certificare a navigatorilor din țările terțe. Recunoașterea este acordată de Comisie în conformitate cu o procedură în temeiul căreia Comisia este asistată de Agenția Europeană pentru Siguranță Maritimă (denumită în continuare „agenția”), înființată prin Regulamentul (CE) nr. 1406/2002 al Parlamentului European și al Consiliului⁽³⁾, și de Comitetul pentru siguranța maritimă și prevenirea poluării de către nave (COSS), instituit prin Regulamentul (CE) nr. 2099/2002 al Parlamentului European și al Consiliului⁽⁴⁾. Experiența dobândită în aplicarea procedurii respective sugerează că ar trebui schimbată, și anume cu privire la termenul pentru decizia Comisiei. Întrucât recunoașterea necesită un control ce trebuie efectuat de agenție, care trebuie să fie planificat și realizat, și, în cele mai multe cazuri, aceasta implică ajustări semnificative ținând cont de cerințele Convenției STCW de către țara terță în cauză, întregul proces nu poate fi finalizat în trei luni. Din experiență, un termen mai realist în acest sens pare să fie de 18 luni. Termenul respectiv pentru decizia Comisiei ar trebui, prin urmare, schimbat în mod corespunzător, în timp ce posibilitatea pentru statul membru solicitant de a recunoaște sistemul STCW al țării terțe în mod provizoriu ar trebui menținută pentru a păstra flexibilitatea. În plus, dispozițiile privind recunoașterea calificărilor profesionale în temeiul Directivei 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 septembrie 2005 privind recunoașterea calificărilor profesionale⁽⁵⁾ nu se aplică recunoașterii certificatelor de navigator în temeiul Directivei 2008/106/CE.
- (10) Statisticile disponibile privind navigatorii din Uniune sunt incomplete și adesea inexacte, ceea ce face mai dificilă elaborarea politicilor în acest sector. Datele detaliate privind certificarea navigatorilor nu pot soluționa în întregime această problemă, însă ar fi foarte utile. Conform Convenției STCW, părțile sunt obligate să țină registre cu toate certificatele și atestatele, precum și cu revalidările sau alte măsuri relevante care le privesc. Statele membre au obligația de a ține un registru al certificatelor și atestatelor eliberate. Pentru a avea informații cât mai complete cu privire la situația ocupării forței de muncă în Uniune și exclusiv pentru a facilita elaborarea de politici de către statele membre și Comisie, ar trebui să li se solicite statelor membre să transmită Comisiei informații selectate cuprinse deja în registrele lor de certificare de competență ale navigatorilor. Aceste informații ar trebui comunicate exclusiv în scopul analizei statistice și nu sunt destinate utilizării în scopuri administrative, juridice sau de verificare. Informațiile respective trebuie să fie conforme cu cerințele Uniunii privind protecția datelor și, prin urmare, o dispoziție în acest sens ar trebui introdusă în Directiva 2008/106/CE.
- (11) Rezultatele analizării unor asemenea informații ar trebui utilizate pentru a se anticipa tendințele de pe piața forței de muncă cu scopul de a îmbunătăți posibilitățile de care dispun navigatorii referitor la planificarea carierei și pentru a profita de oportunitățile de educație și formare profesională disponibile. Astfel de rezultate ar trebui, de asemenea, să contribuie la îmbunătățirea educației și formării profesionale.
- (1) Directiva 1999/63/CE a Consiliului din 21 iunie 1999 privind Acordul de organizare a timpului de lucru al navigatorilor, încheiat între Asociația Proprietarilor de Nave din Comunitatea Europeană (ECSA) și Federația Sindicatelor Lucrătorilor din Transporturi din Uniunea Europeană (FST) – (JO L 167, 2.7.1999, p. 33).
- (2) Directiva 2009/13/CE a Consiliului din 16 februarie 2009 de punere în aplicare a acordului încheiat între Asociația Armatorilor din Comunitatea Europeană (ECSA) și Federația Europeană a Lucrătorilor din Transporturi (ETF) cu privire la Convenția din 2006 privind munca în domeniul maritim (JO L 124, 20.5.2009, p. 30).
- (3) JO L 208, 5.8.2002, p. 1.
- (4) JO L 324, 29.11.2002, p. 1.
- (5) JO L 255, 30.9.2005, p. 22.

- (12) În scopul colectării de date privind profesia de navigator în conformitate cu evoluția acesteia și a tehnologiei, competența de a adopta acte legislative în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ar trebui să fie delegată Comisiei în ceea ce privește adaptările anexei V la Directiva 2008/106/CE. Utilizarea unor astfel de acte delegate ar trebui limitată la cazurile în care modificările aduse Convenției și Codului STCW fac necesară modificarea anexei menționate. Mai mult, astfel de acte delegate nu ar trebui să modifice dispozițiile privind anonimizarea datelor, menționate în anexa respectivă. Este deosebit de important ca, în timpul lucrărilor pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Comisia, atunci când pregătește și elaborează acte delegate, ar trebui să asigure o transmitere simultană, în timp util și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.
- (13) Sectorul maritim al Uniunii se caracterizează printr-un înalt nivel de competență în domeniul maritim, care susține competitivitatea sa. Calitatea formării navigatorilor este importantă pentru competitivitatea acestui sector și pentru a atrage cetățenii Uniunii, în special tinerii, către profesii în domeniul maritim.
- (14) Pentru menținerea standardelor de calitate în ceea ce privește formarea navigatorilor, trebuie îmbunătățite măsurile de prevenire a practicilor frauduloase privind certificatele de competență și de aptitudini.
- (15) Pentru a se asigura condiții uniforme pentru punerea în aplicare a Directivei 2008/106/CE, s-au conferit competențe executive Comisiei în materie de formare și certificare a navigatorilor. Din același motiv ar trebui să se confere Comisiei competențe de executare în ceea ce privește datele statistice referitoare la navigatori pe care statele membre trebuie să le transmită Comisiei. Aceste competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie ⁽¹⁾.
- (16) Procedura de examinare ar trebui utilizată pentru adoptarea cerințelor tehnice necesare pentru a se asigura o gestionare adecvată a datelor statistice menționate în anexa V din Directiva 2008/106/CE și pentru adoptarea deciziilor de punere în aplicare privind recunoașterea și retragerea recunoașterii sistemelor STCW din țări terțe.
- (17) Modificările de la Manila au intrat în vigoare la 1 ianuarie 2012, iar un regim tranzitoriu poate fi aplicat până la 1 ianuarie 2017. Pentru a permite o tranziție ușoară către noile norme, prezenta directivă ar trebui să prevadă același regimuri tranzitorii cu cele instituite prin modificările de la Manila.
- (18) În cadrul celei de a 89-a reuniuni a Comitetului pentru siguranță maritimă al OMI s-a luat act de necesitatea unor clarificări cu privire la punerea în aplicare a modificărilor de la Manila, ținând seama de regimul tranzitoriu instituit prin acestea și de a patra rezoluție a Conferinței STCW care recunoaște necesitatea alinierii depline înainte de 1 ianuarie 2017. O astfel de clarificare era prevăzută în circularele OMI STCW.7/Circ.16 și STCW.7/Circ.17. În special STCW.7/Circ.16 prevede că valabilitatea oricărui certificat revalidat ar trebui să nu fie prelungită dincolo de 1 ianuarie 2017 în cazul navigatorilor care dețin certificate eliberate în conformitate cu prevederile Convenției STCW, care se aplicau imediat înainte de 1 ianuarie 2012, și care nu au respectat cerințele modificărilor de la Manila, precum și în cazul navigatorilor care au început un stagiu de îmbarcare aprobat, un program aprobat de educație și formare sau un curs aprobat de formare înainte de 1 iulie 2013.
- (19) Ar trebui să se evite orice alte întârzieri în ceea ce privește introducerea în dreptul Uniunii a modificărilor de la Manila, atât pentru a menține competitivitatea navigatorilor din Uniune, cât și pentru a sprijini asigurarea siguranței la bordul navelor prin programe de formare actualizate.
- (20) În vederea unei puneri în aplicare uniforme a modificărilor de la Manila în Uniune, se recomandă ca statele membre să țină seama de orientările cuprinse în circularele OMI STCW.7/Circ.16 și STCW.7/Circ.17 în momentul transpunerii prezentei directive.
- (21) Deoarece obiectivul prezentei directive, și anume alinierea normelor actuale ale Uniunii cu normele internaționale privind formarea și certificarea navigatorilor, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre și, în consecință, având în vedere amploarea sau efectele acțiunii, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat în articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv.

⁽¹⁾ JO L 55, 28.2.2011, p. 13.

(22) Prin urmare, Directiva 2008/106/CE ar trebui să fie modificată în consecință,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Modificări ale Directivei 2008/106/CE

Directiva 2008/106/CE se modifică după cum urmează:

1. Articolul 1 se modifică după cum urmează:

(a) punctele 18 și 19 se înlocuiesc cu următorul text:

„18. prin «regulamentele radiocomunicațiilor» se înțelege regulamentele radiocomunicațiilor din anexa sau considerate ca fiind în anexa la Convenția internațională privind telecomunicațiile, astfel cum a fost modificată;

19. prin «navă de pasageri» se înțelege o navă, astfel cum este definită în Convenția internațională privind siguranța vieții pe mare din 1974 (SOLAS 74), astfel cum a fost modificată;”;

(b) punctul 24 se înlocuiește cu următorul text:

„24. prin «Codul STCW» se înțelege Codul privind standardele de pregătire a navigatorilor, brevetare/ atestare și efectuare a serviciului de cart (STCW), astfel cum a fost adoptat prin a doua rezoluție a conferinței din 1995, în versiunea sa actualizată;”;

(c) punctul 27 se elimină;

(d) punctul 28 se înlocuiește cu următorul text:

„28. prin «stagiul de îmbarcare» se înțelege serviciul la bordul unei nave relevant pentru emiterea sau revalidarea unui certificat de competență, a unui certificat de aptitudini sau a altei calificări;”;

(e) se adaugă următoarele puncte:

„32. prin «operator de radiocomunicații GMDSS» se înțelege o persoană calificată în conformitate cu capitolul IV din anexa I;

33. prin «Codul ISPS» se înțelege Codul internațional pentru securitatea navelor și a instalațiilor portuare adoptat la 12 decembrie 2002, prin Rezoluția nr. 2 a Conferinței guvernelor contractante SOLAS 74, în versiunea sa actualizată;

34. prin «agent de securitate al navei» se înțelege persoana de la bordul navei care raportează

direct comandantului, desemnată de către companie drept persoană responsabilă cu securitatea navei, inclusiv pentru punerea în aplicare și actualizarea planului de securitate al navei și pentru asigurarea legăturii cu agentul de securitate al companiei și cu agenții de securitate ai instalației portuare;

35. «sarcini privind securitatea» includ toate sarcinile și îndatoririle legate de securitate la bordul navelor, astfel cum a fost definită în capitolul XI/2 al SOLAS 74, astfel cum a fost modificată, și în Codul ISPS;

36. prin «certificat de competență» se înțelege un certificat eliberat și vizat pentru comandanți, ofițeri și operatori de radiocomunicații GMDSS, în conformitate cu capitolele II, III, IV sau VII din anexa I, care îl autorizează pe titularul legitim să își efectueze serviciul în funcția indicată și să execute sarcinile corespunzătoare nivelului de responsabilitate specificat în certificat;

37. prin «certificat de aptitudini» se înțelege un certificat, altul decât un certificat de competență, eliberat unui navigator care să menționeze că cerințele relevante din prezenta directivă privind formarea, competențele sau stagiul de îmbarcare au fost îndeplinite;

38. prin «documente justificative» se înțelege documentele, altele decât certificatul de competență sau certificatul de aptitudini, utilizate pentru a stabili îndeplinirea cerințelor relevante din prezenta directivă;

39. prin «ofițer electrotehnist» se înțelege un ofițer calificat în conformitate cu capitolul III din anexa I;

40. prin «marinar calificat în compartimentul punte» se înțelege un membru al personalului nebrevetat, calificat în conformitate cu capitolul II din anexa I;

41. prin «marinar calificat în compartimentul mașini» se înțelege un membru al personalului nebrevetat, calificat în conformitate cu capitolul III din anexa I;

42. prin «marinar electrotehnist» se înțelege un marinar calificat în conformitate cu capitolul III din anexa I.”

2. La articolul 3, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a garanta că navigatorii care servesc pe navele menționate la articolul 2 primesc o formare minimă în conformitate cu cerințele Convenției STCW, astfel cum este stabilit în anexa I la prezenta directivă, și sunt titulari de certificate, astfel cum sunt definite la articolul 1 punctele 36 și 37, și/sau de documente justificative, astfel cum sunt definite la articolul 1 punctul 38.”

3. Articolul 4 se elimină.

4. Articolul 5 se modifică după cum urmează:

(a) titlul se înlocuiește cu următorul text:

„Certificate de competență, certificate de aptitudini și atestate”;

(b) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre garantează că certificatele de competență și certificatele de aptitudini sunt eliberate numai candidaților care respectă cerințele prezentului articol.”;

(c) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Certificatele de competență și certificatele de aptitudini se eliberează în conformitate cu regula I/2 punctul 3 din anexa la Convenția STCW.”;

(d) se introduce următorul alineat:

„(3a) Certificatele de competență sunt eliberate numai de statele membre, după verificarea autenticității și valabilității oricăror documente justificative necesare și în conformitate cu dispozițiile stabilite de prezentul articol.”;

(e) la sfârșitul alineatului (5) se adaugă următoarea teză:

„Atestatele care dovedesc eliberarea unui certificat de competență și atestatele care dovedesc eliberarea unui certificat de aptitudini eliberate pentru comandanți și ofițeri în conformitate cu regulile V/1-1 și V/1-2 din anexa I se eliberează numai dacă au fost îndeplinite toate cerințele prevăzute de Convenția STCW și de prezenta directivă.”;

(f) alineatele (6) și (7) se înlocuiesc cu următorul text:

„(6) Un stat membru care recunoaște un certificat de competență sau un certificat de aptitudini eliberat pentru comandanți și ofițeri în conformitate cu

regulile V/1-1 și V/1-2 din anexa la Convenția STCW, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 19 alineatul (2) din prezenta directivă, atestă respectivul certificat pentru a atesta recunoașterea sa numai după ce s-a convins de autenticitatea și valabilitatea certificatului. Forma atestatului este cea prezentată în Codul STCW secțiunea A-I/2 punctul 3.

(7) Atestatele prevăzute la alineatele (5) și (6):

(a) pot fi eliberate ca documente separate;

(b) sunt eliberate numai de către statele membre;

(c) au fiecare atribuit un număr unic, cu excepția atestatelor care dovedesc eliberarea unui certificat de competență, cărora li se poate atribui același număr cu cel al certificatului de competență respectiv, cu condiția ca acel număr să fie unic; și

(d) expiră fiecare imediat ce certificatul de competență atestat sau certificatul de aptitudini atestat eliberat pentru comandanți și ofițeri în conformitate cu regulile V/1-1 și V/1-2 din anexa la Convenția STCW a expirat sau a fost retras, suspendat sau anulat de statul membru sau statul terț care le-a eliberat și, în orice caz, în termen de cinci ani de la data eliberării lor.”;

(g) se introduc următoarele alineate:

„(11) Candidații la certificare trebuie să dovedească în mod satisfăcător:

(a) identitatea lor;

(b) faptul că vârsta lor nu este mai mică decât cea prevăzută în regulile enumerate în anexa I, care au relevanță pentru certificatul de competență sau certificatul de aptitudini solicitat;

(c) faptul că îndeplinesc standardele privind starea sănătății, specificate în secțiunea A-I/9 din Codul STCW;

(d) faptul că au încheiat stagiul de îmbarcare și orice formare obligatorie aferentă prevăzute în regulile enumerate în anexa I, pentru certificatul de competență sau certificatul de aptitudini solicitat; și

(e) respectarea standardelor de competență prevăzute în regulile enumerate în anexa I, care se referă la aptitudinile, funcțiile și nivelurile care urmează să fie indicate în atestatului certificatului de competență.

Prezentul alineat nu se aplică recunoașterii atestatelor în temeiul regulii I/10 din Convenția STCW.

(12) Fiecare stat membru se obligă:

(a) să păstreze un registru sau registre cu toate certificatele de competență și certificatele de aptitudini și atestatele pentru comandanți și ofițeri și, dacă este cazul, pentru personalul nebrevetat, care sunt emise, au expirat sau au fost revalidate, suspendate, anulate sau declarate pierdute sau distruse, precum și cu dispensele emise;

(b) să se asigure că informațiile referitoare la statutul unor certificate de competență, atestate și dispense sunt puse la dispoziția altor state membre sau a altor părți la Convenția STCW și companii care solicită verificarea autenticității și valabilității certificatelor de competență și/sau a certificatelor eliberate comandanților și ofițerilor în conformitate cu regulile V/1-1 și V/1-2 din anexa I care le sunt prezentate de navigatorii care doresc recunoașterea acestora în temeiul regulii I/10 din Convenția STCW sau angajarea la bordul unei nave.

(13) Începând cu 1 ianuarie 2017, informațiile care trebuie să fie puse la dispoziție în conformitate cu alineatul (12) litera (b) se pun la dispoziție prin mijloace electronice.”

5. Se introduce următorul articol:

„Articolul 5a

Informarea Comisiei

Fiecare stat membru pune anual la dispoziția Comisiei informațiile indicate în anexa V la prezenta directivă privind certificatele de competență, atestatele care dovedesc recunoașterea certificatelor de competență, precum și, pe o bază voluntară, certificatele de aptitudini eliberate personalului nebrevetat în conformitate cu capitolele II, III și VII din anexa la Convenția STCW, doar în scopul analizelor statistice și exclusiv pentru uzul statelor membre și al Comisiei în elaborarea politicilor.”

6. Articolul 7 se modifică după cum urmează:

(a) se introduce următorul alineat:

„(1a) Un stat membru care, pentru navele beneficiind de dispozițiile Convenției STCW privind voiaje costiere, include voiajele în largul coastelor altor state membre

sau părți la Convenția STCW în limitele definiției acestora pentru voiaje costiere, încheie un acord cu statele membre sau părțile contractante în cauză, care să specifice detalii privind zonele comerciale implicate și alte dispoziții relevante.”;

(b) se introduc următoarele alineate:

„(3a) Certificatele de competență ale navigatorilor emise de un stat membru sau de o parte la Convenția STCW pentru voiajele costiere în limitele definite ale acestora pot fi acceptate de către alte state membre pentru serviciul în cadrul unor voiaje costiere în limitele definite ale acestora, cu condiția ca statele membre sau părțile în cauză să încheie un acord care să specifice detaliile privind zonele comerciale implicate și alte condiții relevante.

(3b) Statele membre care definesc voiajele costiere în conformitate cu cerințele de la prezentul articol:

(a) îndeplinesc principiile care guvernează voiajele costiere specificate în secțiunea A-I/3 din Codul STCW;

(b) includ limite pentru voiajele costiere în atestatele eliberate în conformitate cu articolul 5.”

7. La articolul 8, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre adoptă și pun în aplicare măsurile adecvate pentru a preveni fraudă și alte practici ilegale privind certificatele și atestatele emise și prevăd sancțiuni eficiente, proporționale și cu efect de descurajare.”

8. Articolul 9 se modifică după cum urmează:

(a) alineatele (1) și (2) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Statele membre stabilesc procesele și procedurile pentru investigarea imparțială a oricăror incompetențe, fapte, omisiuni sau compromiteri ale securității raportate care pot constitui amenințări directe la siguranța vieții sau a proprietății pe mare sau a mediului marin, din partea titularilor de certificate de competență și de certificate de aptitudini sau atestate eliberate de către respectivul stat membru în cursul îndeplinirii sarcinilor legate de certificatele lor de competență și de certificatele lor de aptitudini și pentru retragerea, suspendarea și anularea, din acest motiv, a unor astfel de certificate de competență și certificate de aptitudini și pentru prevenirea fraudei.

(2) Statele membre adoptă și pun în aplicare măsurile necesare pentru prevenirea fraudei și a altor practici ilegale privind certificatele de competență și certificatele de aptitudini și atestatele eliberate.”;

(b) la alineatul (3), partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„Sanțiuni sau măsuri disciplinare sunt prevăzute și aplicate în cazurile în care:”.

9. Articolul 10 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(i) litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) toate activitățile de formare, evaluare a competenței, eliberare a certificatelor, inclusiv a certificatelor medicale și a atestatelor și de revalidare efectuate prin organisme sau entități neguvernamentale aflate sub autoritatea sa sunt supravegheate continuu printr-un sistem de standarde de calitate pentru a asigura îndeplinirea unor obiective definite, inclusiv cele referitoare la calificările și experiența instructorilor și a evaluatorilor, în conformitate cu secțiunea A-I/8 din Codul STCW;”;

(ii) litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) atunci când organismele sau entitățile guvernamentale realizează astfel de activități, există un sistem de standarde de calitate în conformitate cu secțiunea A-I/8 din Codul STCW;”;

(iii) litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) obiectivele pregătirii și formării, precum și standardele de competență aferente și care urmează să fie îndeplinite sunt clar definite și sunt identificate nivelurile de cunoștințe, înțelegere sau calificare corespunzătoare pentru examinările și evaluările impuse conform Convenției STCW;”;

(b) la alineatul (2) se adaugă următoarea literă:

„(d) toate dispozițiile aplicabile din Convenția și Codul STCW, inclusiv modificările, sunt incluse în sistemul de standarde de calitate. Statele membre pot, de asemenea, include în acest sistem celelalte dispoziții aplicabile din prezenta directivă.”;

(c) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Un raport pentru fiecare evaluare efectuată în conformitate cu alineatul (2) este transmis Comisiei de către statul membru implicat, în conformitate cu formatul specificat în secțiunea A-I/7 din Codul STCW, în termen de șase luni de la data evaluării.”

10. Articolul 11 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 11

Standarde medicale

(1) Fiecare stat membru stabilește standarde privind starea sănătății navigatorilor și procedurile pentru eliberarea unui certificat medical în conformitate cu prezentul articol și cu secțiunea A-I/9 din Codul STCW, luând în considerare, după caz, secțiunea B-I/9 din Codul STCW.

(2) Fiecare stat membru se asigură că persoanele responsabile de evaluarea stării de sănătate a navigatorilor sunt medici recunoscuți de statul membru respectiv pentru examinarea medicală a navigatorilor, în conformitate cu secțiunea A-I/9 din Codul STCW.

(3) Fiecare navigator care deține un certificat de competență sau un certificat de aptitudini eliberat în temeiul dispozițiilor Convenției STCW, care face serviciul pe mare, trebuie, de asemenea, să dețină un certificat medical valabil, eliberat în conformitate cu prezentul articol și cu secțiunea A-I/9 din Codul STCW.

(4) Candidații la certificarea medicală trebuie:

(a) să aibă cel puțin 16 de ani;

(b) să dovedească în mod satisfăcător identitatea lor; și

(c) să îndeplinească standardele aplicabile privind starea de sănătate stabilite de statul membru în cauză.

(5) Certificatele medicale rămân valabile pentru o perioadă de maximum doi ani, cu excepția cazului în care navigatorul este mai tânăr de 18 ani, caz în care perioada maximă de valabilitate este de un an.

(6) Dacă perioada de valabilitate a unui certificat medical expiră în timpul unui voiaj, se aplică regula I/9 din anexa la Convenția STCW.

(7) În caz de urgență, un stat membru poate autoriza ca un navigator să lucreze fără un certificat medical valabil. În astfel de cazuri, se aplică regula I/9 din anexa la Convenția STCW.”

11. Articolul 12 se modifică după cum urmează:

(a) titlul se înlocuiește cu următorul text:

„Revalidarea certificatelor de competență și a certificatelor de aptitudini”;

(b) se introduce următorul alineat:

„(2a) Pentru continuarea serviciului maritim la bordul petrolierelor, fiecare comandant și ofițer îndeplinește cerințele de la alineatul (1) din prezentul articol și trebuie, la intervale care nu depășesc cinci ani, să dovedească menținerea competenței sale profesionale continue la bordul petrolierelor în conformitate cu secțiunea A-I/11 punctul 3 din Codul STCW.”;

(c) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Fiecare stat membru compară standardele de competență impuse candidaților pentru certificatele de competență eliberate până la 1 ianuarie 2017 cu cele specificate pentru certificatul de competență relevant din partea A din Codul STCW și stabilește necesitatea de a solicita titularilor unor astfel de certificate de competență să efectueze o perfecționare corespunzătoare și o formare sau evaluare actualizată.”;

(d) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) În scopul actualizării cunoștințelor comandanților, ale ofițerilor și ale operatorilor de radiocomunicații, fiecare stat membru se asigură că textele modificărilor recente aduse regulamentelor naționale și internaționale referitoare la siguranța vieții pe mare, la securitatea și la protecția mediului marin sunt disponibile pentru navele care au dreptul să arboreze pavilionul său, cu respectarea articolului 14 alineatul (3) litera (b) și a articolului 18.”

12. La articolul 13, alineatul (2) se elimină.

13. Articolul 14 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1) se adaugă următoarele litere:

„(f) navigatorii repartizați pe oricare dintre navele sale au beneficiat de cursuri de perfecționare și actualizare a cunoștințelor în conformitate cu Convenția STCW;

(g) în orice moment la bordul navelor sale se asigură o comunicare verbală eficientă în conformitate cu capitolul V regula 14 punctele 3 și 4 din Convenția SOLAS 74, astfel cum a fost modificată.”;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(4) Companiile se asigură că comandanții, ofițerii și restul personalului căruia i se repartizează sarcini și responsabilități specifice la bordul navelor de pasageri ro-ro au încheiat cursuri de familiarizare pentru a obține abilitățile corespunzătoare pentru funcția care trebuie îndeplinită și pentru responsabilitățile care urmează să fie asumate, ținând seama de orientările prezentate în secțiunea B-I/14 din Codul STCW.”

14. Articolul 15 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 15

Capacitatea de a efectua serviciul la bord

(1) În scopul prevenirii oboselei, statele membre:

(a) stabilesc și impun perioade de odihnă pentru personalul care efectuează serviciul de cart și pentru cei cu atribuții privind siguranța, securitatea și prevenirea poluării, în conformitate cu alineatele (3)-(13);

(b) impun ca sistemele de cart să fie organizate astfel încât eficiența personalului de cart să nu fie afectată de oboseală și responsabilitățile să fie organizate astfel încât membrii primei echipe de cart de la începutul unui voiaj și cei ai carturilor ulterioare de schimb sunt suficient de odihniți și apti din toate punctele de vedere să își îndeplinească datoria.

(2) Statele membre garantează, în scopul prevenirii abuzului de droguri și alcool, că măsurile corespunzătoare sunt stabilite în conformitate cu dispozițiile prevăzute la prezentul articol.

(3) Statele membre țin seama de riscul reprezentat de oboseala navigatorilor, în special cei ale căror sarcini includ asigurarea funcționării în condiții de siguranță și securitate a unei nave.

(4) Toate persoanele care sunt desemnate ca ofițer responsabil cu serviciul de cart sau ca marinari care fac parte dintr-un cart și cele ale căror sarcini implică siguranța, securitatea și prevenirea poluării beneficiază de o perioadă de odihnă de cel puțin:

(a) 10 ore de odihnă într-o perioadă de 24 de ore; și

(b) 77 de ore în orice perioadă de șapte zile.

(5) Orele de odihnă pot fi împărțite în cel mult două perioade, dintre care una având durata de cel puțin șase ore, iar intervalul între perioadele consecutive de odihnă nu depășește 14 ore.

(6) Cerințele pentru perioadele de odihnă, formulate la alineatele (4) și (5), pot să nu fie aplicate în cazul unei urgențe sau în alte condiții operaționale excepționale. Exercițiile de verificare a echipajului și de instrucție pentru stingerea incendiilor și de evacuare, precum și exercițiile prevăzute de legislația națională, precum și de instrumentele legislative internaționale, se efectuează astfel încât să se diminueze perturbarea perioadelor de odihnă și să nu provoace oboseală.

(7) Statele membre impun ca orele cartului să fie afișate într-un loc ușor accesibil. Listele sunt întocmite într-un format standard în limba sau limbile de lucru folosite la bordul navei și în engleză.

(8) Atunci când un navigator este chemat la post, cum ar fi cazul în care un compartiment al mașinilor a rămas nesupravegheat, navigatorului i se acordă o perioadă corespunzătoare de odihnă compensatorie, dacă perioada normală de odihnă este perturbată de chemări la post.

(9) Statele membre iau măsuri pentru ca evidența orelor zilnice de odihnă ale navigatorilor să fie păstrată în format standard, în limba sau limbile de lucru ale navei și în engleză, pentru a permite monitorizarea și verificarea conformității cu prezentul articol. Navigatorii primesc o copie a înregistrărilor care îi privesc, semnată de comandant sau de persoana autorizată de comandant, precum și de navigatori.

(10) Fără a aduce atingere normelor prevăzute la alineatele (3)-(9), comandantul unei nave are dreptul să ceară unui navigator să efectueze oricâte ore de lucru sunt necesare pentru siguranța imediată a navei, a persoanelor de la bord sau a încărcăturii sau în scopul de a acorda ajutor altor nave sau altor persoane aflate în pericol pe mare. În consecință, comandantul poate să suspende programul orelor de odihnă și să solicite unui navigator să efectueze oricâte ore de lucru sunt necesare, până la restabilirea situației normale. De îndată ce este practic posibil, după restabilirea situației normale, comandantul se asigură ca toți navigatorii care au efectuat o activitate în perioada programată pentru odihnă beneficiază de o perioadă de odihnă corespunzătoare.

(11) Respectându-se principiile generale privind protecția sănătății și securității lucrătorilor și în conformitate cu Directiva 1999/63/CE, statele membre pot, prin legi interne, regulamente sau o procedură pentru autoritatea

competentă, să autorizeze sau să înregistreze acorduri colective care permit excepții de la orele obligatorii de odihnă menționate la alineatul (4) litera (b) și la alineatul (5) de la prezentul articol, cu condiția ca perioada de odihnă să nu fie mai mică de 70 de ore în orice perioadă de șapte zile și să respecte limitele stabilite la alineatele (12) și (13) de la prezentul articol. Astfel de excepții respectă, pe cât posibil, standardele stabilite, dar pot lua în considerare perioade de concediu mai dese sau mai lungi sau acordarea de permisiu compensatoriu pentru navigatorii de cart sau pentru navigatorii care lucrează la bordul navelor în timpul unor călătorii scurte. În măsura posibilului, excepțiile țin seama de recomandările privind prevenirea stării de oboseală stabilite în secțiunea B-VIII/1 din Codul STCW. Nu sunt permise excepții de la numărul minim de ore de odihnă prevăzut la alineatul (4) litera (a) de la prezentul articol.

(12) Excepțiile menționate la alineatul (11) cu privire la perioada de odihnă săptămânală prevăzută la alineatul (4) litera (b) nu pot fi acordate pentru mai mult de două săptămâni consecutive. Intervalele de timp între două perioade de excepții la bord nu trebuie să fie mai mici decât de două ori durata excepției.

(13) În cadrul unor posibile excepții de la alineatul (5), menționate la alineatul (11), orele de odihnă minime în orice perioadă de 24 de ore prevăzute la alineatul (4) litera (a) pot fi împărțite în cel mult trei perioade de odihnă, una dintre ele fiind de cel puțin șase ore și niciuna dintre celelalte două perioade nefiind mai scurtă de o oră. Intervalele dintre perioadele consecutive de odihnă nu depășesc 14 ore. Excepțiile nu se prelungesc peste două perioade de 24 de ore în orice perioadă de șapte zile.

(14) Pentru a împiedica abuzul de alcool, statele membre stabilesc o limită care să nu fie mai mare de 0,05 % nivel al alcoolemiei (BAC) sau 0,25 mg/l alcool în aerul expirat sau o cantitate de alcool care să ducă la o astfel de concentrație de alcool în cazul comandanților, ofițerilor și al altor navigatori în cursul exercitării sarcinilor desemnate privind siguranța, securitatea și mediul marin."

15. La articolul 17 alineatul (1), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) emit certificatele prevăzute la articolul 5;”.

16. Articolul 19 se modifică după cum urmează:

(a) titlul se înlocuiește cu următorul text:

„Recunoașterea certificatelor de competență și a certificatelor de aptitudini”;

(b) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Navigatorii care nu posedă certificatele de competență eliberate de statele membre și/sau certificatele de aptitudini eliberate de statele membre pentru comandanți și ofițeri în conformitate cu regulile V/1-1 și V/1-2 din Convenția STCW pot fi autorizați să lucreze pe navele care arborează pavilionul unui stat membru, cu condiția ca o decizie de recunoaștere a certificatelor lor de competență și a certificatelor de aptitudini să fi fost adoptată prin procedura prevăzută la alineatele (2)-(6) din prezentul articol.”;

(c) la alineatul (2), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Un stat membru care intenționează să recunoască, prin atestare, certificatele de competență și/sau certificatele de aptitudini menționate la alineatul (1) eliberate de o țară terță unui comandant, ofițer sau operator de radiocomunicații, pentru a lucra pe o navă sub pavilionul respectivului stat membru, prezintă Comisiei o cerere motivată de recunoaștere a acelei țări terțe.”;

(d) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Decizia de recunoaștere a unei țări terțe se adoptă de către Comisie. Respectivul act de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 28 alineatul (2) în termen de optsprezece luni de la data introducerii cererii de recunoaștere. Statul membru care prezintă cererea poate decide să recunoască țara terță în mod unilateral până când se ia o decizie în conformitate cu prezentul alineat.”

17. La articolul 20, alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„(6) Decizia privind retragerea recunoașterii se adoptă de către Comisie. Respectivul act de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 28 alineatul (2). Statele membre în cauză iau măsurile adecvate pentru punerea în aplicare a deciziei.”

18. La articolul 22, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Fără a ține seama de pavilionul arborat, fiecare navă, cu excepția acelor tipuri de nave excluse în temeiul articolului 2, se supune controlului statului portului pe perioada în care se găsește în porturile unui stat membru, de către ofițerii autorizați în mod corespunzător de acel stat membru pentru a verifica dacă toți navigatorii care lucrează la bord și care trebuie să fie titulari ai unor certificate de competență și/sau ai unor certificate de aptitudini și/sau ai unor documente justificative în conformitate cu Convenția

STCW dețin un astfel de certificat de competență sau o dispensă valabilă și/sau un certificat de aptitudini și/sau documente justificative.”

19. La articolul 23 alineatul (1), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) se verifică dacă fiecare navigator care lucrează la bord și căruia i se cere să fie titular al unui certificat de competență și/sau al unui certificat de aptitudini în conformitate cu Convenția STCW deține un asemenea certificat de competență sau o dispensă valabilă și/sau un certificat de aptitudini sau furnizează un document justificativ că o cerere de aprobare care să ateste recunoașterea certificatului de competență a fost înaintată autorităților statului sub al cărui pavilion navighează.”;

20. La articolul 23, alineatul (2) se modifică după cum urmează:

(a) partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Capacitatea navigatorilor de pe navă de a respecta standardele de efectuare a cartului și de securitate, după caz, impuse de Convenția STCW este evaluată în conformitate cu partea A din Codul STCW, dacă există motive clare de a crede că aceste standarde nu sunt respectate, deoarece a survenit una dintre următoarele probleme:”;

(b) litera (d) se înlocuiește cu următorul text:

„(d) nava este, în alte privințe, condusă într-un asemenea mod încât pune în pericol persoanele, bunurile sau mediul înconjurător sau într-un asemenea mod încât compromite securitatea.”;

21. Se introduce următorul articol:

„Articolul 25a

Informații în scopuri statistice

(1) Statele membre comunică Comisiei informațiile enumerate în anexa V, exclusiv în scopul analizei statistice. Asemenea informații nu pot fi utilizate în scopuri administrative, juridice sau de verificare și sunt exclusiv pentru uzul statelor membre și al Comisiei în procesul de elaborare a politicilor.

(2) Aceste informații se pun la dispoziția Comisiei de către statele membre în fiecare an, în format electronic, și cuprind informații înregistrate până la data de 31 decembrie a anului precedent. Statele membre păstrează integralitatea drepturilor de proprietate asupra informațiilor în format de date brute. Statisticile prelucrate elaborate pe baza acestor informații se pun la dispoziția publicului în conformitate cu dispozițiile privind transparența și protecția informațiilor de la articolul 4 din Regulamentul (CE) nr. 1406/2002.

(3) Pentru a asigura protecția datelor cu caracter personal, statele membre anonimizează toate informațiile cu caracter personal indicate la anexa V, prin utilizarea unui program informatic furnizat sau acceptat de Comisie, înainte de transmiterea acestora către Comisie. Comisia utilizează exclusiv aceste informații anonimizate.

(4) Statele membre și Comisia asigură faptul că măsurile pentru culegerea, transmiterea, stocarea, analizarea și difuzarea unor astfel de informații sunt elaborate într-o manieră care să facă posibilă analiza statistică.

În sensul primului paragraf, Comisia adoptă măsuri detaliate privind cerințele tehnice necesare pentru a asigura gestionarea adecvată a datelor statistice. Respectivul act de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 28 alineatul (2).”

22. Articolul 27 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 27

Modificarea

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate, în conformitate cu articolul 27a, de modificare a anexei V la prezenta directivă în ceea ce privește conținutul și detaliile specifice și relevante ale informațiilor care trebuie raportate de către statele membre, cu condiția ca astfel de acte să se limiteze la modificările aduse Convenției și Codului STCW, respectând totodată garanțiile privind protecția datelor. Astfel de acte delegate nu modifică dispozițiile privind anonimizarea datelor astfel cum prevede articolul 25a alineatul (3).”

23. Se introduce următorul articol:

„Articolul 27a

Exercitarea competențelor delegate

(1) Comisia este abilitată să adopte acte delegate, cu respectarea condițiilor stabilite în prezentul articol.

(2) Delegarea competențelor prevăzută la articolul 27 este conferită Comisiei pentru o perioadă de cinci ani începând de la 3 ianuarie 2013. Comisia redactează un raport cu privire la delegarea de competență cel târziu la 4 aprilie 2017. Delegarea de competențe se prelungește tacit pentru perioade cu o durată identică, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opune unei astfel de prelungiri cel târziu cu trei luni înainte de sfârșitul fiecărei perioade.

(3) Delegarea competențelor menționată la articolul 27 poate fi revocată în orice moment de către Parlamentul European sau de către Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării competențelor specificate în respectiva decizie. Ea produce efecte în ziua următoare datei publicării deciziei în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau la o dată ulterioară, precizată în respectiva decizie. Decizia nu aduce atingere valabilității actelor delegate deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia notifică simultan Parlamentul European și Consiliul cu privire la acest lucru.

(5) Un act delegat adoptat în conformitate cu articolul 27 intră în vigoare numai în cazul în care nu a fost exprimată nicio obiecție, fie din partea Parlamentului European, fie din partea Consiliului, în termen de două luni de la notificarea Parlamentului European și a Consiliului cu privire la actul respectiv sau în cazul în care, înainte de expirarea termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia cu privire la faptul că nu vor formula obiecții. Termenul respectiv se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.”

24. Articolul 28 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 28

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de Comitetul pentru siguranța maritimă și prevenirea poluării de către nave (COSS), instituit prin Regulamentul (CE) nr. 2099/2002 al Parlamentului European și al Consiliului (*). Comitetul respectiv este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (**).

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011. În cazul în care comitetul nu emite niciun aviz, Comisia nu adoptă proiectul de act de punere în aplicare și se aplică articolul 5 alineatul (4) al treilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(*) JO L 324, 29.11.2002, p. 1.

(**) JO L 55, 28.2.2011, p. 13.”

25. Articolul 29 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 29

Sancțiuni

Statele membre stabilesc sisteme de sancțiuni prin care este pedepsită încălcarea dispozițiilor de drept intern adoptate în temeiul articolelor 3, 5, 7, 9-15, 17, 18, 19, 22, 23, 24 și al anexei I și adoptă toate măsurile necesare pentru a se asigura că sunt puse în aplicare. Sancțiunile prevăzute trebuie să fie eficiente, proporționale și cu efect de descurajare.”

26. Articolul 30 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 30

Dispoziții tranzitorii

În ceea ce privește navigatorii care au început un stagiu de imbarcare aprobat, un program aprobat de educație și formare sau un curs aprobat de formare înaintea datei de 1 iulie 2013, statele membre pot continua, până la 1 ianuarie 2017, să elibereze, să recunoască și să aprobe certificate de competență în conformitate cu cerințele din prezenta directivă, așa cum erau înainte de 3 ianuarie 2013.

Până la 1 ianuarie 2017, statele membre pot continua să reînnoiască și să revalideze certificatele de competență și atestatele în conformitate cu cerințele din prezenta directivă, așa cum erau înainte de 3 ianuarie 2013.”

27. Articolul 33 se elimină.

28. Acest punct nu privește versiunea în limba română.

29. Anexele se modifică după cum urmează:

- (a) anexa I la Directiva 2008/106/CE se înlocuiește cu anexa I la prezenta directivă;
- (b) anexa II la Directiva 2008/106/CE se modifică în conformitate cu anexa II la prezenta directivă;
- (c) textul anexei III la prezenta directivă se adaugă la Directiva 2008/106/CE sub forma anexei V.

Articolul 2

Transpunere

(1) Fără a aduce atingere articolului 30 din Directiva 2008/106/CE, astfel cum a fost modificată prin articolul 1 punctul 26 din prezenta directivă, statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 4 iulie 2014 și, în ceea ce privește articolul 1 punctul 5 din prezenta directivă, până la 4 ianuarie 2015. Statele membre comunică de îndată Comisiei textele acestor acte.

Atunci când statele membre adoptă aceste dispoziții, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 3

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 4

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 21 noiembrie 2012.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

A. D. MAVROYIANNIS

ANEXA I

„ANEXA I

CERINȚELE DE FORMARE STABILITE PRIN CONVENȚIA STCW, MENȚIONATE LA ARTICOLUL 3

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

1. Regulile menționate în prezenta anexă sunt completate de prevederile obligatorii care sunt cuprinse în partea A din Codul STCW, cu excepția capitolului VIII regula VIII/2.

Orice trimitere la o cerință dintr-o regulă constituie, de asemenea, o trimitere la secțiunea corespunzătoare din partea A din Codul STCW.

2. Partea A din Codul STCW cuprinde standardele de competență pe care candidații trebuie să le îndeplinească pentru emiterea și revalidarea certificatelor de competență în conformitate cu prevederile Convenției STCW. Pentru a clarifica legătura dintre prevederile privind eliberarea certificatelor alternative din capitolul VII și prevederile privind certificarea din capitolele II, III și IV, aptitudinile specificate în standardele de competență sunt grupate în mod adecvat în următoarele șapte funcții:

1. navigație;
2. manipularea și stivuirea mărfurilor;
3. manevrarea navei și asistență acordată persoanelor aflate la bord;
4. inginerie navală;
5. inginerie electrică, electronică și a sistemelor de control;
6. întreținere și reparații;
7. radiocomunicații;

la următoarele nivele de responsabilitate:

1. nivel managerial;
2. nivel operațional;
3. nivel de suport.

Funcțiile și nivelurile de responsabilitate sunt identificate prin subtitluri în tabelele cu standardele de competență prevăzute în capitolele II, III și IV din partea A din Codul STCW.

CAPITOLUL II

COMANDANTUL ȘI COMPARTIMENTUL PUNTE*Regula II/1***Cerințe minime obligatorii pentru certificarea ofițerilor responsabili cu cartul de navigație pe navele cu tonaj brut mai mare sau egal cu 500**

1. Fiecare ofițer responsabil cu cartul de navigație pe o navă maritimă cu tonaj brut mai mare sau egal cu 500 trebuie să dețină un certificat de competență.
2. Fiecare candidat la certificare trebuie:
 - 2.1. să aibă cel puțin 18 ani;
 - 2.2. să aibă un stagiu de îmbarcare aprobat de cel puțin 12 luni, ca parte a unui program de formare aprobat incluzând un program de formare la bordul navei care respectă cerințele din secțiunea A-II/1 din Codul STCW și care este înscris într-un jurnal de practică aprobat sau, în caz contrar, să aibă un stagiu de îmbarcare aprobat de cel puțin 36 de luni;

- 2.3. să fi îndeplinit, în timpul stagiului de îmbarcare impus, sarcini de efectuare a cartului pe punte, pe o perioadă de cel puțin șase luni, sub supravegherea comandantului sau a unui ofițer calificat;
- 2.4. să respecte cerințele aplicabile menționate în regulile din capitolul IV, după caz, în ceea ce privește îndeplinirea atribuțiilor de radiocomunicații, în conformitate cu regulamentele radiocomunicațiilor;
- 2.5. să fi încheiat pregătirea și formarea aprobate și să respecte standardele de competență specificate în secțiunea A-II/1 din Codul STCW; și
- 2.6. să respecte standardele de competență specificate în secțiunea A-VI/1 punctul 2, secțiunea A-VI/2 punctele 1-4, secțiunea A-VI/3 punctele 1-4 și secțiunea A-VI/4 punctele 1-3 din Codul STCW.

Regula II/2

Cerințe minime obligatorii pentru certificarea comandanților și a ofițerilor secunzi pe navele cu tonaj brut mai mare sau egal cu 500

Comandant și ofițer secund pe navele cu tonaj brut mai mare sau egal cu 3 000

1. Fiecare comandant și ofițer secund de pe o navă maritimă cu tonaj brut mai mare sau egal cu 3 000 trebuie să dețină un certificat de competență.
2. Fiecare candidat la certificare trebuie:
 - 2.1. să respecte cerințele pentru certificare ca ofițer responsabil cu cartul de navigație pentru navele cu tonaj brut mai mare sau egal cu 500 și să aibă un stagiu de îmbarcare aprobat pentru această funcție:
 - 2.1.1. pentru certificarea ca ofițer secund, cel puțin 12 luni; și
 - 2.1.2. pentru certificarea în calitate de comandant, cel puțin 36 de luni; totuși, această perioadă poate fi redusă până la cel puțin 24 de luni, atunci când a efectuat serviciul ca ofițer secund cel puțin 12 luni dintr-un astfel de stagiu de îmbarcare; și
 - 2.2. să fi încheiat pregătirea și formarea aprobate și să respecte standardele de competență specificate în secțiunea A-II/2 din Codul STCW pentru comandanți și ofițeri secunzi pe navele cu tonaj brut mai mare sau egal cu 3 000.

Comandant și ofițer secund pe navele cu tonaj brut cuprins între 500 și 3 000

3. Fiecare comandant și ofițer secund de pe o navă maritimă cu tonaj brut cuprins între 500 și 3 000 trebuie să dețină un certificat de competență.
4. Fiecare candidat la certificare trebuie:
 - 4.1. pentru certificarea ca ofițer secund, să îndeplinească cerințele pentru ofițerii responsabili cu cartul de navigație pe navele cu tonaj brut mai mare sau egal cu 500;
 - 4.2. pentru certificare în calitate de comandant, să îndeplinească cerințele pentru ofițerii responsabili cu cartul de navigație pe navele cu tonaj brut mai mare sau egal cu 500 și să aibă un stagiu de îmbarcare aprobat de cel puțin 36 de luni în această funcție. Totuși, această perioadă poate fi redusă până la cel puțin 24 de luni, atunci când a efectuat serviciul ca ofițer secund cel puțin 12 luni dintr-un astfel de stagiu de îmbarcare; și
 - 4.3. să fi încheiat formarea aprobată și să respecte standardele de competență specificate în secțiunea A-II/2 din Codul STCW pentru comandanți și ofițeri secunzi pe navele cu tonaj brut între 500 și 3 000.

Regula II/3

Cerințe minime obligatorii pentru certificarea ofițerilor responsabili cu cartul de navigație și a comandanților pe navele cu tonaj brut mai mic de 500

Nave care nu sunt angajate în voiaje costiere

1. Fiecare ofițer responsabil cu cartul de navigație, care efectuează serviciul pe o navă maritimă cu tonaj brut mai mic de 500, neangajată în voiaje costiere, trebuie să dețină un certificat de competență pentru nave cu tonaj brut mai mare sau egal cu 500.

2. Fiecare comandant care efectuează serviciul pe o navă maritimă cu tonaj brut mai mic de 500, neangajată în voiaje costiere, trebuie să dețină un certificat de competență pentru funcția de comandant pe nave cu tonaj brut cuprins între 500 și 3 000.

Nave care sunt angajate în voiaje costiere

Ofițerul responsabil cu cartul de navigație

3. Fiecare ofițer responsabil cu cartul de navigație pe o navă maritimă cu tonaj brut mai mic de 500, care este angajată în voiaje costiere, trebuie să dețină un certificat de competență.
4. Fiecare candidat la certificare ca ofițer responsabil cu cartul de navigație pe o navă maritimă cu tonaj brut mai mic de 500, care este angajată în voiaje costiere, trebuie:
 - 4.1. să aibă cel puțin 18 ani;
 - 4.2. să fi încheiat:
 - 4.2.1. o formare specială, inclusiv o perioadă adecvată de stagiu de îmbarcare corespunzător, așa cum impune statul membru; sau
 - 4.2.2. un stagiu de îmbarcare aprobat în compartimentul punte de cel puțin 36 de luni;
 - 4.3. să respecte cerințele aplicabile menționate în regulile din capitolul IV, după caz, pentru îndeplinirea atribuțiilor de radiocomunicații, în conformitate cu regulamentele radiocomunicațiilor;
 - 4.4. să fi urmat pregătirea și formarea aprobate și să respecte standardele de competență specificate în secțiunea A-II/3 din Codul STCW pentru ofițeri responsabili cu cartul de navigație pe nave cu tonaj brut mai mic de 500, angajate în voiaje costiere; și
 - 4.5. să respecte standardele de competență specificate în secțiunea A-VI/1 punctul 2, secțiunea A-VI/2 punctele 1-4, secțiunea A-VI/3 punctele 1-4 și secțiunea A-VI/4 punctele 1-3 din Codul STCW.

Comandantul

5. Fiecare comandant care efectuează serviciul pe o navă maritimă cu tonaj brut mai mic de 500, angajată în voiaje costiere, trebuie să dețină un certificat de competență.
6. Fiecare candidat la certificare în funcția de comandant pe o navă maritimă cu tonaj brut mai mic de 500, angajată în voiaje costiere, trebuie:
 - 6.1. să aibă cel puțin 20 de ani;
 - 6.2. să aibă un stagiu de îmbarcare aprobat de cel puțin 12 luni ca ofițer responsabil cu cartul de navigație;
 - 6.3. să fi încheiat pregătirea și formarea aprobate și să respecte standardele de competență specificate în secțiunea A-II/3 din Codul STCW pentru comandanți pe navele cu tonaj brut mai mic de 500, angajate în voiaje costiere; și
 - 6.4. să respecte standardele de competență specificate în secțiunea A-VI/1 alineatul (2), secțiunea A-VI/2 alineatele (1)-(4), secțiunea A-VI/3 alineatele (1)-(4) și secțiunea A-VI/4 alineatele (1)-(3) din Codul STCW.

Excepții

7. Dacă administrația consideră că dimensiunea navei și condițiile de voiaj sunt de așa natură încât aplicarea completă a cerințelor din această regulă și din secțiunea A-II/3 din Codul STCW ar fi nerezonabilă sau impracticabilă, poate, în măsura necesară, să scutească comandantul și ofițerul responsabil cu cartul de navigație pe o asemenea navă sau clasă de nave de unele cerințe, ținând seama de siguranța tuturor navelor care s-ar putea afla în aceleași ape.

Regula II/4

Cerințe minime obligatorii pentru certificarea personalului nebrevetat care face parte din echipa de cart de navigație

1. Fiecare membru al personalului nebrevetat care face parte din echipa de cart de navigație pe o navă maritimă cu tonaj brut mai mare sau egal cu 500, în afara celor aflați în formare sau ale căror sarcini în timpul cartului nu presupun calificare, trebuie să fie certificat corespunzător pentru a îndeplini astfel de atribuții.

2. Fiecare candidat la certificare trebuie:
 - 2.1. să aibă cel puțin 16 ani;
 - 2.2. să fi încheiat:
 - 2.2.1. un stagiu de îmbarcare aprobat care să includă cel puțin șase luni de formare și experiență; sau
 - 2.2.2. o formare specială, fie înainte de îmbarcare, fie la bordul navei, care să includă o perioadă de stagiu de îmbarcare aprobat de cel puțin două luni; și
 - 2.3. să respecte standardele de competență specificate în secțiunea A-II/4 din Codul STCW.
3. Stagiul de îmbarcare, formarea și experiența cerute la punctele 2.2.1 și 2.2.2 trebuie să fie realizate în funcții care presupun efectuarea cartului de navigație și implică îndeplinirea atribuțiilor efectuate sub directa supraveghere a comandantului, a ofițerului responsabil cu cartul de navigație sau a unui membru calificat al personalului nebrețat.

Regula II/5

Cerințe minime obligatorii pentru certificarea personalului nebrețat ca marinari calificați în compartimentul punte

1. Fiecare marinar calificat în compartimentul punte care efectuează serviciul pe o navă maritimă cu tonaj brut mai mare sau egal cu 500 trebuie să dețină certificarea corespunzătoare.
2. Fiecare candidat la certificare trebuie:
 - 2.1. să aibă cel puțin 18 ani;
 - 2.2. să îndeplinească cerințele de certificare ca membru al personalului nebrețat care face parte din echipa de cart de navigație;
 - 2.3. fiind calificat ca membru al personalului nebrețat care face parte din echipa de cart de navigație, să fi urmat un stagiu de îmbarcare aprobat în compartimentul punte de:
 - 2.3.1. cel puțin 18 luni; sau
 - 2.3.2. cel puțin 12 luni și să fi încheiat o formă de pregătire aprobată; și
 - 2.4. să îndeplinească standardele de competență specificate în secțiunea A-II/5 din Codul STCW.
3. Fiecare stat membru compară standardele de competență pe care trebuie să le îndeplinească marinarii calificați pentru obținerea certificatelor înainte de 1 ianuarie 2012 cu cele menționate pentru certificat în secțiunea A-II/5 din Codul STCW și stabilește, dacă este cazul, să solicite ca aceste persoane să își actualizeze calificările.
4. Până la 1 ianuarie 2017, un stat membru care este, de asemenea, parte la Convenția Organizației Internaționale a Muncii privind certificarea marinarilor calificați, 1946 (nr. 74) poate, în continuare, să reînnoiască și să revalideze certificatele și atestatele în conformitate cu dispozițiile convenției menționate anterior.
5. Un stat membru poate considera că navigatorii îndeplinesc cerințele din prezenta regulă dacă au efectuat serviciul într-o funcție adecvată din compartimentul punte, timp de cel puțin 12 luni în cursul ultimelor 60 de luni care precedă intrarea în vigoare a prezentei directive.

CAPITOLUL III

COMPARTIMENTUL MAȘINI

Regula III/1

Cerințe minime obligatorii pentru certificarea ofițerilor responsabili cu cartul de navigație într-un compartiment mașini supravegheat sau a ofițerilor mecanici desemnați să efectueze serviciul într-un compartiment mașini fără supraveghere permanentă

1. Fiecare ofițer responsabil cu cartul de navigație într-un compartiment mașini supravegheat sau fiecare ofițer mecanic desemnat să efectueze serviciul într-un compartiment mașini fără supraveghere permanentă, pe o navă maritimă cu un motor principal cu o putere de propulsie de cel puțin 750 kW, trebuie să dețină un certificat de competență.

2. Fiecare candidat la certificare trebuie:

- 2.1. să aibă cel puțin 18 ani;
- 2.2. să fi încheiat un curs de formare profesională în atelier, combinat cu un stagiu de îmbarcare aprobat de cel puțin 12 luni, ca parte a unui program de formare aprobat incluzând un program de formare la bordul navei care respectă cerințele din secțiunea A-III/1 din Codul STCW și care este înscris într-un jurnal de practică aprobat sau, în caz contrar, să fi încheiat un curs de formare profesională în atelier, combinat cu un stagiu de îmbarcare aprobat de cel puțin 36 de luni, dintre care cel puțin 30 de luni într-un stagiu de îmbarcare în compartimentul mașini;
- 2.3. să fi îndeplinit, în timpul stagiului de îmbarcare impus, sarcini de cart în compartimentul mașini, pe o perioadă de cel puțin șase luni, sub supravegherea unui șef mecanic sau a unui ofițer mecanic calificat;
- 2.4. să fi încheiat pregătirea și formarea aprobate și să respecte standardele de competență specificate în secțiunea A-III/1 din Codul STCW; și
- 2.5. să respecte standardele de competență specificate în secțiunea A-VI/1 punctul 2, secțiunea A-VI/2 punctele 1-4, secțiunea A-VI/3 punctele 1-4 și secțiunea A-VI/4 punctele 1-3 din Codul STCW.

Regula III/2

Cerințe minime obligatorii pentru certificarea șefilor mecanici și a ofițerilor mecanici secundzi pe nave cu un motor principal cu o putere de propulsie mai mare sau egală cu 3 000 kW

1. Fiecare șef mecanic și ofițer mecanic secund de pe o navă maritimă cu un motor principal cu o putere de propulsie mai mare sau egală cu 3 000 kW trebuie să dețină un certificat de competență.

2. Fiecare candidat la certificare trebuie:

- 2.1. să îndeplinească cerințele pentru certificare ca ofițer responsabil cu serviciul de cart în compartimentul mașini pe nave maritime cu o putere de propulsie mai mare sau egală cu 750 kW și să fi urmat un stagiu de îmbarcare aprobat în funcția respectivă:
 - 2.1.1. pentru certificarea ca ofițer mecanic secund, cel puțin 12 luni ca ofițer mecanic calificat; și
 - 2.1.2. pentru certificarea ca șef mecanic, cel puțin 36 de luni, totuși, această perioadă poate fi redusă până la cel puțin 24 de luni, dacă candidatul a efectuat serviciul ca ofițer mecanic secund timp de cel puțin 12 luni dintr-un astfel de stagiu de îmbarcare; și
- 2.2. să fi încheiat pregătirea și formarea aprobate și să respecte standardele de competență specificate în secțiunea A-III/2 din Codul STCW.

Regula III/3

Cerințe minime obligatorii pentru certificarea șefilor mecanici și a ofițerilor mecanici secundzi pe nave cu un motor principal cu o putere de propulsie cuprinsă între 750 kW și 3 000 kW

1. Fiecare șef mecanic și ofițer mecanic secund de pe o navă maritimă cu un motor principal cu o putere de propulsie cuprinsă între 750 kW și 3 000 kW trebuie să dețină un certificat de competență.

2. Fiecare candidat la certificare trebuie:

- 2.1. să îndeplinească cerințele de certificare ca ofițer responsabil cu serviciul de cart în compartimentul mașini și:
 - 2.1.1. pentru certificarea ca ofițer mecanic secund, să aibă cel puțin 12 luni de stagiu de îmbarcare aprobat ca ofițer mecanic aspirant sau ofițer mecanic; și
 - 2.1.2. pentru certificarea ca șef mecanic, să aibă cel puțin de 24 de luni de stagiu de îmbarcare aprobat, din care cel puțin 12 luni în calitate de ofițer mecanic secund; și
- 2.2. să fi încheiat pregătirea și formarea aprobate și să respecte standardele de competență specificate în secțiunea A-III/3 din Codul STCW.

3. Fiecare ofițer mecanic având calificarea de ofițer mecanic secund pe nave cu un motor principal cu o putere de propulsie mai mare sau egală cu 3 000 kW poate efectua serviciul ca șef mecanic pe nave cu un motor principal cu o putere de propulsie mai mică de 3 000 kW, cu condiția ca certificatul să fie recunoscut în acest sens.

Regula III/4

Cerințe minime obligatorii pentru certificarea personalului nebrevetat care face parte din echipa de cart într-un compartiment mașini supravegheat sau îndeplinește sarcini într-un compartiment mașini fără supraveghere permanentă

1. Fiecare membru al personalului nebrevetat care face parte din echipa de cart într-un compartiment mașini supravegheat sau care îndeplinește sarcini într-un compartiment mașini fără supraveghere permanentă, pe o navă maritimă cu un motor principal cu o putere de propulsie egală sau mai mare de 750 kW, cu excepția celor aflați în formare sau ale căror îndatoriri nu necesită o calificare, trebuie să fie certificat corespunzător pentru a îndeplini astfel de sarcini.
2. Fiecare candidat la certificare trebuie:
 - 2.1. să aibă cel puțin 16 ani;
 - 2.2. să fi încheiat:
 - 2.2.1. un stagiu de îmbarcare aprobat care să includă cel puțin șase luni de formare și experiență; sau
 - 2.2.2. o formare specială, fie înainte de îmbarcare, fie la bordul navei, care să includă o perioadă de stagiu de îmbarcare aprobat de cel puțin două luni; și
 - 2.3. să respecte standardele de competență specificate în secțiunea A-III/4 din Codul STCW.
3. Stagiul de îmbarcare, formarea și experiența cerute la punctele 2.2.1 și 2.2.2 trebuie să fie realizate în funcții de cart în compartimentul mașini și implică îndeplinirea sarcinilor efectuate sub directa supraveghere a unui ofițer mecanic calificat sau a unui membru calificat al personalului nebrevetat.

Regula III/5

Cerințe minime obligatorii pentru certificarea personalului nebrevetat ca marinari calificați într-un compartiment mașini supravegheat sau desemnați să îndeplinească sarcini într-un compartiment mașini fără supraveghere permanentă

1. Fiecare marinar calificat în compartimentul mașini, care efectuează serviciul pe o navă maritimă cu un motor principal cu o putere de propulsie egală sau mai mare de 750 kW, trebuie să fie certificat în mod corespunzător.
2. Fiecare candidat la certificare trebuie:
 - 2.1. să aibă cel puțin 18 ani;
 - 2.2. să îndeplinească cerințele pentru certificare ca membru al personalului nebrevetat care participă la cart într-un compartiment mașini supravegheat sau îndeplinește sarcini într-un compartiment mașini fără supraveghere permanentă;
 - 2.3. fiind calificat ca membru al personalului nebrevetat, care face parte din echipa de cart într-un compartiment mașini, să fi urmat un stagiu de îmbarcare aprobat în compartimentul mașini de:
 - 2.3.1. cel puțin 12 luni; sau
 - 2.3.2. cel puțin 6 luni și să fi încheiat o formă de pregătire aprobată; și
 - 2.4. să îndeplinească standardele de competență specificate în secțiunea A-III/5 din Codul STCW.
3. Fiecare stat membru compară standardele de competență pe care trebuie să le îndeplinească personalul nebrevetat din compartimentul mașini pentru obținerea certificatelor eliberate înainte de 1 ianuarie 2012 cu cele menționate pentru certificat în secțiunea A-III/5 din Codul STCW și stabilește, dacă este cazul, să solicite ca aceste persoane să își actualizeze calificările.
4. Un stat membru poate considera că navigatorii îndeplinesc cerințele din prezenta regulă dacă au efectuat serviciul într-o funcție relevantă din compartimentul mașini, timp de cel puțin 12 luni în cursul ultimelor 60 de luni care precedă intrarea în vigoare a prezentei directive.

*Regula III/6***Cerințe minime obligatorii pentru certificarea ca ofițer electrotehnist**

1. Fiecare ofițer electrotehnist care efectuează serviciul pe o navă maritimă cu un motor principal cu o putere de propulsie egală sau mai mare de 750 kW trebuie să dețină un certificat de competență.
2. Fiecare candidat la certificare trebuie:
 - 2.1. să aibă cel puțin 18 de ani;
 - 2.2. să fi încheiat un curs practic de formare în atelier, combinat cu un stagiu de îmbarcare aprobat, timp cel puțin 12 luni, dintre care cel puțin șase luni de stagiu de îmbarcare ca parte a unui program de formare aprobat care respectă cerințele din secțiunea A-III/6 din Codul STCW și care este înscris într-un jurnal de practică aprobat sau, în caz contrar, să fi urmat un curs practic de formare în atelier, combinat cu un stagiu de îmbarcare aprobat, timp de cel puțin 36 de luni, dintre care cel puțin 30 de luni de stagiu de îmbarcare în compartimentul mașini;
 - 2.3. să fi încheiat pregătirea și formarea aprobate și să respecte standardele de competență specificate în secțiunea A-III/6 din Codul STCW; și
 - 2.4. să respecte standardele de competență specificate în secțiunea A-VI/1 alineatul (2), secțiunea A-VI/2 alineatele (1)-(4), secțiunea A-VI/3 alineatele (1)-(4) și secțiunea A-VI/4 alineatele (1)-(3) din Codul STCW.
3. Fiecare stat membru compară standardele de competență pe care trebuie să le îndeplinească ofițerii electrotehniști pentru obținerea certificatelor eliberate înainte de 1 ianuarie 2012 cu cele menționate pentru certificat în secțiunea A-III/6 din Codul STCW și stabilește, dacă este cazul, să solicite ca aceste persoane să își actualizeze calificările.
4. Un stat membru poate considera că navigatorii îndeplinesc cerințele din prezenta regulă dacă au efectuat serviciul într-o funcție relevantă la bordul unei nave, timp de cel puțin 12 luni în cursul ultimelor 60 de luni care precedă intrarea în vigoare a prezentei directive și îndeplinesc standardul de competență specificat în secțiunea A-III/6 din Codul STCW.
5. Fără a aduce atingere cerințelor de la punctele 1-4 de mai sus, o persoană calificată corespunzător poate fi considerată de către un stat membru ca fiind capabilă să îndeplinească anumite funcții din secțiunea A-III/6.

*Regula III/7***Cerințe minime obligatorii pentru certificarea ca marinar electrotehnist**

1. Fiecare marinar electrotehnist care efectuează serviciul pe o navă maritimă cu un motor principal cu o putere de propulsie de cel puțin 750 kW trebuie să fie certificat în mod corespunzător.
2. Fiecare candidat la certificare trebuie:
 - 2.1. să aibă cel puțin 18 ani;
 - 2.2. să fi încheiat un stagiu de îmbarcare aprobat care să includă cel puțin 12 luni de formare și experiență; sau
 - 2.3. să fi încheiat o formare profesională aprobată, care să includă o perioadă de stagiu de îmbarcare aprobat de cel puțin 6 luni; sau
 - 2.4. să dețină calificările care corespund competențelor tehnice din tabelul A-III/7 din Codul STCW și o perioadă de stagiu de îmbarcare aprobat de cel puțin 3 luni; și
 - 2.5. să îndeplinească standardele de competență specificate în secțiunea A-III/7 din Codul STCW;
3. Fiecare stat membru compară standardele de competență pe care trebuie să le îndeplinească marinarii electrotehniști pentru obținerea certificatelor eliberate înainte de 1 ianuarie 2012 cu cele menționate pentru certificat în secțiunea A-III/7 din Codul STCW și stabilește, dacă este cazul, să solicite ca aceste persoane să își actualizeze calificările.
4. Un stat membru poate considera că navigatorii îndeplinesc cerințele din prezenta regulă dacă au efectuat serviciul într-o funcție relevantă la bordul unei nave, timp de cel puțin 12 luni în cursul ultimelor 60 de luni care precedă intrarea în vigoare a prezentei directive, și îndeplinesc standardul de competență specificat în secțiunea A-III/7 din Codul STCW.

5. Fără a aduce atingere cerințelor de la punctele 1-4 de mai sus, o persoană calificată corespunzător poate fi considerată de către un stat membru ca fiind capabilă să îndeplinească anumite funcții din secțiunea A-III/7.

CAPITOLUL V

RADIOCOMUNICAȚII ȘI OPERATORI DE RADIOCOMUNICAȚII

Notă explicativă

Dispozițiile obligatorii privind efectuarea cartului în ceea ce privește radiocomunicațiile sunt detaliate în regulamentele radiocomunicațiilor și în Convenția SOLAS 74, astfel cum a fost modificată. Dispozițiile pentru întreținerea echipamentului de radiocomunicații sunt detaliate în Convenția SOLAS 74, astfel cum a fost modificată, și în orientările adoptate de Organizația Maritimă Internațională.

Regula IV/1

Aplicare

1. Sub rezerva dispozițiilor de la punctul 2, dispozițiile din prezentul capitol se aplică operatorilor de radiocomunicații de pe navele care navighează în Sistemul mondial pentru caz de sinistru și pentru siguranța navigației pe mare (GMDSS), după cum prevede Convenția SOLAS 74, astfel cum a fost modificată.
2. Operatorii de radiocomunicații de pe navele care nu trebuie să respecte prevederile GMDSS din capitolul IV al Convenției SOLAS 74 nu sunt obligați să respecte dispozițiile din prezentul capitol. Cu toate acestea, operatorii de radiocomunicații de pe aceste nave sunt obligați să respecte dispozițiile regulamentelor radiocomunicațiilor. Statele membre se asigură că operatorii de radiocomunicații respectivi primesc sau le sunt recunoscute certificatele corespunzătoare, după cum prevăd regulamentele radiocomunicațiilor.

Regula IV/2

Cerințe minime obligatorii pentru certificarea operatorilor de radiocomunicații GMDSS

1. Fiecare persoană cu atribuții de radiocomunicații pe o navă care trebuie să participe la GMDSS deține un certificat corespunzător în privința GMDSS, emis sau recunoscut de statul membru conform dispozițiilor regulamentelor radiocomunicațiilor.
2. În plus, persoanele care solicită un certificat de competență în temeiul prezentei reguli, pentru efectuarea serviciului pe o navă care, conform Convenției SOLAS 74, astfel cum a fost modificată, trebuie să dețină echipament de radiocomunicații, trebuie:
 - 2.1. să aibă cel puțin 18 ani; și
 - 2.2. să fi încheiat pregătirea și formarea aprobate și să îndeplinească standardele de competență specificate în secțiunea A-IV/2 din Codul STCW.

CAPITOLUL V

CERINȚE SPECIALE DE FORMARE PENTRU PERSONALUL DE PE ANUMITE TIPURI DE NAVE

Regula V/1-1

Cerințe minime obligatorii pentru formarea și calificarea comandanților, ofițerilor și personalului nebrevetat de pe navele pentru transportul produselor petroliere și chimice

1. Ofițerii și membrii personalului nebrevetat cu atribuții și responsabilități specifice privind marfa sau echipamentele de marfă de pe navele pentru transportul produselor petroliere și chimice trebuie să dețină un certificat de pregătire de bază pentru operațiunile legate de marfă pe navele pentru transportul produselor petroliere și chimice.
2. Persoanele care solicită obținerea unui certificat de pregătire de bază pentru operațiunile legate de marfă pe navele pentru transportul produselor petroliere și chimice trebuie să fi încheiat o formare de bază în conformitate cu dispozițiile prevăzute în secțiunea A-VI/1 din Codul STCW și trebuie să fi încheiat:
 - 2.1. un stagiu de îmbarcare aprobat de cel puțin trei luni la bordul unor nave pentru transportul produselor petroliere sau chimice și trebuie să respecte standardele de competență specificate în secțiunea A-V/1-1 punctul 1 din Codul STCW; sau
 - 2.2. o formare de bază autorizată pentru operațiunile legate de marfă la bordul navelor pentru transportul produselor petroliere și chimice și trebuie să respecte standardele de competență specificate în secțiunea A-V/1-1 punctul 1 din Codul STCW.
3. Comandanții, șefii mecanici, ofițerii secunzi, ofițerii mecanici secunzi și orice altă persoană cu responsabilități directe privind încărcarea, descărcarea, precauțiile care trebuie luate în timpul transferului, manipularea mărfii, curățarea tancurilor sau alte operațiuni legate de marfă la bordul tancurilor petroliere trebuie să dețină un certificat de formare avansată pentru operațiunile legate de marfă la bordul tancurilor petroliere.

4. Persoanele care solicită obținerea unui certificat de formare avansată pentru operațiunile legate de marfă la bordul tancurilor petroliere:
 - 4.1. respectă cerințele de certificare privind pregătirea de bază referitoare la operațiunile legate de marfă la bordul navelor pentru transportul produselor petroliere și chimice; și
 - 4.2. îndeplinind condițiile de certificare privind pregătirea de bază referitoare la operațiunile legate de marfă la bordul navelor pentru transportul produselor petroliere și chimice, au:
 - 4.2.1. cel puțin trei luni de stagiu de îmbarcare aprobat la bordul unor tancuri petroliere; sau
 - 4.2.2. cel puțin o lună de zile de formare aprobată la bordul tancurilor petroliere într-un post supranumerar, care include cel puțin trei operațiuni de încărcare și trei operațiuni de descărcare și care este înscrisă într-un jurnal de practică aprobat, luând în considerare recomandările de la secțiunea B-V/1 din Codul STCW; și
 - 4.3. au încheiat un curs de formare avansată aprobată pentru operațiunile de transport al mărfii la bordul tancurilor petroliere și respectă standardele de competență specificate în secțiunea A-V/1-1 punctul 2 din Codul STCW.
5. Comandanții, șefii mecanici, ofițerii secunzi, ofițerii mecanici secunzi și orice altă persoană cu responsabilități directe privind încărcarea, descărcarea, precauțiile care trebuie luate în timpul transferului, manipularea mărfii, curățarea tancurilor sau alte operațiuni legate de marfă la bordul vaselor pentru transportul produselor chimice trebuie să dețină un certificat de formare avansată pentru operațiunile legate de marfă la bordul vaselor pentru transportul produselor chimice.
6. Persoanele care solicită obținerea unui certificat de formare avansată pentru operațiunile legate de marfă la bordul navelor pentru transportul produselor chimice trebuie:
 - 6.1. să respecte cerințele de certificare privind pregătirea de bază referitoare la operațiunile legate de marfă la bordul navelor pentru transportul produselor petroliere și chimice; și
 - 6.2. îndeplinind condițiile de certificare privind pregătirea de bază referitoare la operațiunile legate de marfă la bordul navelor pentru transportul produselor petroliere și chimice, au:
 - 6.2.1. un stagiu de îmbarcare aprobat de cel puțin trei luni la bordul unor nave pentru transportul produselor chimice; sau
 - 6.2.2. cel puțin o lună de zile de formare aprobată la bordul unei nave pentru transportul produselor chimice într-un post supranumerar, care include cel puțin trei operațiuni de încărcare și trei operațiuni de descărcare și care este înscrisă într-un jurnal de practică aprobat, luând în considerare recomandările de la secțiunea B-V/1 din Codul STCW; și
 - 6.3. au urmat un curs de formare avansată aprobată pentru operațiunile legate de marfă la bordul navelor pentru transportul produselor chimice și respectă standardele de competență specificate în secțiunea A-V/1-1 punctul 3 din Codul STCW.
7. Statele membre asigură eliberarea unui certificat de aptitudini pentru navigatorii care sunt calificați în conformitate cu punctele 2, 4 sau 6, după caz, sau atestă în mod corespunzător un certificat de competență existent sau un certificat de aptitudini.

Regula V/1-2

Cerințe minime obligatorii pentru formarea și calificarea comandanților, a ofițerilor și a personalului nebrevetat de pe vasele pentru transportul gazelor lichefiate

1. Ofițerii și membrii personalului nebrevetat cu atribuții și responsabilități specifice privind marfa sau echipamentele de marfă de pe navele pentru transportul gazelor lichefiate dețin un certificat de formare de bază pentru operațiunile legate de marfă la bordul navelor pentru transportul gazelor lichefiate.
2. Persoanele care solicită obținerea unui certificat de formare de bază pentru operațiunile legate de marfă pe navele pentru transportul gazelor lichefiate trebuie să fi urmat o formare de bază în conformitate cu dispozițiile prevăzute în secțiunea A-VI/1 din Codul STCW și trebuie să fi încheiat:
 - 2.1. un stagiu de îmbarcare aprobat de cel puțin trei luni la bordul unor nave pentru transportul gazelor lichefiate și trebuie să respecte standardele de competență specificate în secțiunea A-V/1-2 punctul 1 din Codul STCW; sau
 - 2.2. o formare de bază aprobată pentru operațiunile legate de marfă la bordul navelor pentru transportul gazelor lichefiate și respectă standardele de competență specificate în secțiunea A-V/1-2 punctul 1 din Codul STCW.

3. Comandanții, șefii mecanici, ofițerii secunzi, ofițerii mecanici secunzi și orice altă persoană cu responsabilități directe privind încărcarea, descărcarea, precauțiile care trebuie luate în timpul transferului, manipularea mărfii, curățarea tancurilor sau alte operațiuni legate de marfă la bordul navelor pentru transportul gazelor lichefiate trebuie să dețină un certificat de formare avansată pentru operațiunile legate de marfă la bordul navelor pentru transportul gazelor lichefiate.
4. Persoanele care solicită obținerea unui certificat de formare avansată pentru operațiunile legate de marfă la bordul navelor pentru transportul gazelor lichefiate:
 - 4.1. îndeplinesc cerințele de certificare privind formarea de bază referitoare la operațiunile legate de marfă la bordul navelor pentru transportul gazelor lichefiate; și
 - 4.2. îndeplinind condițiile de certificare privind formarea de bază referitoare la operațiunile legate de marfă la bordul navelor pentru transportul gazelor lichefiate, au:
 - 4.2.1. cel puțin trei luni de stagiul de îmbarcare aprobat la bordul unor nave pentru transportul gazelor lichefiate; sau
 - 4.2.2. cel puțin o lună de zile de formare aprobată la bordul unei nave pentru transportul gazelor lichefiate într-un post supranumerar, care include cel puțin trei operațiuni de încărcare și trei operațiuni de descărcare și care este înscrisă într-un jurnal de practică aprobat, luând în considerare recomandările de la secțiunea B-V/1 din Codul STCW; și
 - 4.3. au încheiat un curs de formare avansată aprobat pentru operațiuni legate de marfă la bordul navelor pentru transportul gazelor lichefiate și respectă standardele de competență specificate în secțiunea A-V/1-2 punctul 2 din Codul STCW.
5. Statele membre asigură eliberarea unui certificat de aptitudini pentru navigatorii care sunt calificați în conformitate cu punctul 2 sau 4, după caz, sau atestă în mod corespunzător un certificat de competență existent sau un certificat de aptitudini.

Regula V/2

Cerințe minime obligatorii pentru formarea și calificarea comandanților, a ofițerilor, a personalului nebrevetat și a altor membri ai echipajului de pe navele de pasageri

1. Prezenta regulă se aplică comandanților, ofițerilor, personalului nebrevetat și celorlalți membri ai personalului de pe navele de pasageri care efectuează voiaje internaționale. Statele membre stabilesc dacă aceste cerințe trebuie să se aplice personalului de pe navele de pasageri care efectuează voiaje naționale.
2. Înainte de a li se repartiza sarcini la bordul unor nave de pasageri, navigatorii au încheiat formarea prevăzută la punctele 4-7 de mai jos, în conformitate cu funcțiile, sarcinile și responsabilitățile acestora.
3. Navigatorii care au obligația de a fi primit formarea prevăzută la punctele 4, 6 și 7 la intervale care nu depășesc cinci ani urmează o formare corespunzătoare pentru actualizarea cunoștințelor sau au obligația să dovedească faptul că au atins standardul de competență necesar în cursul ultimilor cinci ani.
4. Comandanții, ofițerii și restul personalului desemnat ca echipaj cu rolul de a ajuta pasagerii în situații de urgență la bordul navelor de pasageri trebuie să fi încheiat formarea privind gestionarea mulțimilor, așa cum se specifică în secțiunea A-V/2 punctul 1 din Codul STCW.
5. Personalul care oferă în mod direct servicii pasagerilor, în spațiile rezervate acestora la bordul navelor de pasageri, trebuie să fi încheiat un curs de formare în domeniul siguranței, după cum se prevede în secțiunea A-V/2 punctul 2 din Codul STCW.
6. Comandanții, șefii mecanici, ofițerii secunzi, ofițerii mecanici secunzi și orice alte persoane desemnate prin rolurile de echipaj ca fiind răspunzătoare de siguranța pasagerilor în situații de urgență la bordul navelor de pasageri trebuie să fi urmat o formare aprobată în domeniul gestionării crizelor și al comportamentului uman, astfel cum se prevede în secțiunea A-V/2 punctul 3 din Codul STCW.
7. Comandanții, ofițerii secunzi, șefii mecanici, ofițerii mecanici secunzi și orice alte persoane desemnate ca fiind răspunzătoare pentru îmbarcarea și debarcarea pasagerilor, încărcarea, descărcarea sau securizarea încărcăturilor sau pentru închiderea deschizăturilor din carenă, la bordul navelor de pasageri ro-ro, au urmat un curs de formare aprobat privind siguranța pasagerilor, securizarea încărcăturii și integritatea carenei, așa cum se specifică în secțiunea A-V/2 punctul 4 din Codul STCW.
8. Statele membre se asigură că fiecare persoană calificată în conformitate cu prevederile prezentei reguli primește un document de atestare a cursului de formare urmat.

CAPITOLUL VI

FUNCȚII PRIVIND SITUAȚIILE DE URGENȚĂ, SECURITATEA MUNCII, SIGURANȚA, ÎNGRIJIREA MEDICALĂ ȘI SUPRAVIEȚUIREA*Regula VI/1***Cerințe minime obligatorii privind cursurile de familiarizare, formare de bază și instructaj în materie de siguranță pentru toți navigatorii**

1. Navigatorii primesc cursuri de familiarizare și formare de bază sau instructaj în conformitate cu secțiunea A-VI/1 din Codul STCW și respectă standardele corespunzătoare de competență prevăzute de aceasta.
2. În cazul în care formarea de bază nu este inclusă în calificările solicitate pentru certificatul ce urmează să fie emis, se emite un certificat de aptitudini care să indice că posesorul acestuia a urmat un curs de formare de bază.

*Regula VI/2***Cerințe minime obligatorii pentru emiterea de certificate de aptitudini privind ambarcațiunile de supraviețuire, bărcile de salvare și bărcile de salvare rapide**

1. Persoanele care solicită eliberarea unui certificat de aptitudini privind ambarcațiunile de supraviețuire și bărcile de salvare, altele decât bărcile de salvare rapide, trebuie:
 - 1.1. să aibă cel puțin 18 ani;
 - 1.2. să fi realizat un stagiu de îmbarcare aprobat de cel puțin 12 luni sau să fi urmat un curs de formare aprobat și stagiul de îmbarcare aprobat de cel puțin șase luni; și
 - 1.3. să îndeplinească standardele de competență pentru certificatele de aptitudini privind ambarcațiunile de supraviețuire și bărcile de salvare, prezentate în secțiunea A-VI/2 punctele 1-4 din Codul STCW.
2. Persoanele care solicită eliberarea unui certificat de aptitudini pentru bărcile de salvare rapide trebuie:
 - 2.1. să dețină un certificat de aptitudini pentru ambarcațiunile de supraviețuire și bărcile de salvare, altele decât bărcile de salvare rapide;
 - 2.2. să fi urmat un curs de formare aprobat; și
 - 2.3. să îndeplinească standardele de competență pentru certificatele de aptitudini pentru bărcile de salvare rapide, prezentate în secțiunea A-VI/2 punctele 7-10 din Codul STCW.

*Regula VI/3***Cerințe minime obligatorii pentru formarea privind tehnicile avansate de stingere a incendiilor**

1. Navigatorii responsabili cu operațiunile de stingere a incendiilor trebuie să fi încheiat cu succes o formare avansată privind tehnicile de stingere a incendiilor, cu accent în special pe organizare, tactici și comandă, în conformitate cu prevederile din secțiunea A-VI/3 punctele 1-4 din Codul STCW și să respecte standardele de competență prevăzute de aceasta.
2. În cazul în care formarea privind tehnicile avansate de stingere a incendiilor nu este inclusă în calificările pentru certificatul ce urmează să fie emis, se emite un certificat de aptitudini care să indice că posesorul acestuia a urmat un curs de formare privind tehnicile avansate de stingere a incendiilor.

*Regula VI/4***Cerințe minime obligatorii privind acordarea primului ajutor și a îngrijirilor medicale**

1. Navigatorii desemnați să acorde primul ajutor la bordul navelor trebuie să respecte standardele de competență privind acordarea primului ajutor specificate în secțiunea A-VI/4 punctele 1-3 din Codul STCW.
2. Navigatorii desemnați să acorde îngrijire medicală la bordul navelor trebuie să respecte standardele de competență privind îngrijirea medicală la bordul navelor, prevăzute în secțiunea A-VI/4 punctele 4-6 din Codul STCW.
3. În cazul în care formarea privind acordarea primului ajutor sau a îngrijirii medicale nu este inclusă în calificările pentru certificatul ce urmează să fie emis, se emite un certificat de aptitudini care să indice că posesorul acestuia a urmat un curs de formare privind acordarea primului ajutor sau a îngrijirii medicale.

*Regula VI/5***Cerințe minime obligatorii pentru emiterea de certificate de aptitudini pentru ofițerii responsabili cu securitatea navei**

1. Persoanele care solicită obținerea unui certificat de aptitudini ca ofițer responsabil cu securitatea navei trebuie:
 - 1.1. să fi urmat un stagiu de îmbarcare aprobat de cel puțin 12 luni sau să fi urmat un stagiu de îmbarcare corespunzător și să dețină cunoștințe privind operarea navelor; și
 - 1.2. să îndeplinească standardele de competență pentru eliberarea certificatului de aptitudini pentru ofițerii responsabili cu securitatea navei, prezentate în secțiunea A-VI/5 punctele 1-4 din Codul STCW.
2. Statele membre se asigură că fiecare persoană calificată în conformitate cu prevederile prezentei reguli primește un certificat de aptitudini.

*Regula VI/6***Cerințe minime obligatorii privind formarea și instructajul în materie de siguranță pentru toți navigatorii**

1. Navigatorii trebuie să primească cursuri de familiarizare privind siguranța, precum și cursuri sau instructaj de sensibilizare în materie de siguranță, în conformitate cu secțiunea A-VI/6 punctele 1-4 din Codul STCW și trebuie să respecte standardele corespunzătoare de competență specificate în aceasta.
2. În cazul în care sensibilizarea în materie de siguranță nu este inclusă în calificările solicitate pentru certificatul ce urmează să fie emis, se emite un certificat de aptitudini care să indice că posesorul acestuia a urmat un curs de sensibilizare privind siguranța.
3. Fiecare stat membru compară cerințele de formare și instructaj privind siguranța pe care trebuie să le îndeplinească navigatorii care dețin sau pot să facă dovada unei calificări înainte de intrarea în vigoare a prezentei directive, cu cele specificate în secțiunea A-VI/6 punctul 4 din Codul STCW și stabilește necesitatea de a solicita navigatorilor în cauză să își actualizeze calificările.

Navigatorii cu atribuții specifice în materie de siguranță

4. Navigatorii cu atribuții specifice în materie de siguranță trebuie să respecte standardele de competență specificate în secțiunea A-VI/6 punctele 6-8 din Codul STCW.
5. În cazul în care formarea privind atribuțiile specifice de siguranță nu este inclusă în calificările pentru certificatul ce urmează să fie emis, se emite un certificat de aptitudini care să indice că posesorul acestuia a urmat un curs de formare privind atribuțiile specifice de siguranță.
6. Fiecare stat membru compară standardele de formare în materie de siguranță pe care trebuie să le îndeplinească navigatorii cu atribuții specifice în materie de siguranță care dețin sau pot să facă dovada unei calificări înainte de intrarea în vigoare a prezentei directive, cu cele specificate în secțiunea A-VI/6 punctul 8 din Codul STCW și stabilește necesitatea de a solicita navigatorilor în cauză să își actualizeze calificările.

CAPITOLUL VII

CERTIFICATE ALTERNATIVE*Regula VII/1***Eliberarea certificatelor alternative**

1. Fără a aduce atingere cerințelor pentru certificare prezentate în capitolele II și III din prezenta anexă, statele membre pot opta pentru eliberarea sau autorizarea eliberării altor tipuri de certificate, diferite de cele menționate în regulile din capitolele respective, cu condiția ca:
 - 1.1. funcțiile și nivelurile de responsabilitate corespunzătoare ce urmează să fie precizate în certificate și în atestate să fie selectate dintre cele care apar în secțiunile A-II/1, A-II/2, A-II/3, A-II/4, A-II/5, A-III/1, A-III/2, A-III/3, A-III/4, A-III/5 și A-IV/2 din Codul STCW și să fie identice cu acestea;
 - 1.2. candidații să fi încheiat pregătirea și formarea aprobate și să respecte standardele de competență prevăzute în secțiunile corespunzătoare din Codul STCW și prezentate în secțiunea A-VII/1 din codul respectiv, pentru funcțiile și nivelurile care urmează să fie precizate în certificate și atestate;

- 1.3. candidații au încheiat un stagiul de îmbarcare aprobat, care corespunde îndeplinirii funcțiilor și nivelurilor ce urmează să fie precizate în certificat. Durata minimă a stagiului de îmbarcare este echivalentă cu durata stagiului de îmbarcare prevăzut în capitolele II și III din prezenta anexă. Cu toate acestea, durata minimă a stagiului de îmbarcare nu trebuie să fie mai mică decât cea prevăzută în secțiunea A-VII/2 din Codul STCW;
 - 1.4. candidații pentru certificare care urmează să îndeplinească funcții de navigație la nivel operațional trebuie să îndeplinească cerințele aplicabile menționate în regulile din capitolul IV, după caz, pentru îndeplinirea atribuțiilor de radiocomunicații, în conformitate cu regulamentele radiocomunicațiilor;
 - 1.5. certificatele sunt eliberate în conformitate cu cerințele articolului 5 din prezenta directivă și cu prevederile capitolului VII din Codul STCW.
2. Nu se emit certificate în conformitate cu prezentul capitol dacă statul membru nu a comunicat Comisiei informația cerută de Convenția STCW.

Regula VII/2

Certificarea navigatorilor

Fiecare navigator care îndeplinește o funcție sau un grup de funcții prevăzute în tabelele A-II/1, A-II/2, A-II/3, A-II/4 sau A-II/5 din capitolul II sau în tabelele A-III/1, A-III/2, A-III/3 sau A-III/4 sau A-III/5 din capitolul III sau A-IV/2 din capitolul IV din Codul STCW trebuie să dețină un certificat de competență sau un certificat de aptitudini, după caz.

Regula VII/3

Principii care reglementează emiterea certificatelor alternative

1. Un stat membru care optează pentru emiterea sau autorizarea unui certificat alternativ asigură respectarea următoarelor principii:
 - 1.1. nu se pune în aplicare un sistem de emitere a certificatelor alternative decât dacă acesta asigură un grad de siguranță pe mare și are un efect preventiv cu privire la poluare cel puțin echivalente cu cele prevăzute în celelalte capitole; și
 - 1.2. orice dispoziție privind emiterea certificatelor alternative în conformitate cu prezentul capitol trebuie să prevadă posibilitatea de înlocuire reciprocă a certificatelor cu cele emise în conformitate cu celelalte capitole.
2. Principiul înlocuirii reciproce de la punctul 1 trebuie să garanteze că:
 - 2.1. navigatorii certificați în temeiul capitolului II și/sau III și cei certificați în temeiul capitolului VII pot să efectueze serviciul pe navele a căror organizare de bord este de tip clasic sau de un alt tip; și
 - 2.2. navigatorii nu sunt instruiți pentru o organizare la bord specifică care să le afecteze capacitatea de a-și utiliza calificările în altă parte.
3. La emiterea unui certificat conform prevederilor din prezentul capitol se ține seama de următoarele principii:
 - 3.1. emiterea unor certificate alternative nu trebuie să fie utilizată în sine:
 - 3.1.1. pentru a reduce numărul membrilor echipajului la bord;
 - 3.1.2. pentru a reduce integritatea profesiei sau a «descalifica» profesional navigatorii; sau
 - 3.1.3. pentru a justifica repartizarea sarcinilor combinate ale ofițerilor responsabili cu cartul în compartimentul mașini și compartimentul punte unui singur deținător de certificat, în cursul unui cart specific, oricare ar fi acesta; și
 - 3.2. persoana aflată la comanda navei trebuie să fie desemnată ca fiind comandantul, iar punerea în aplicare a unui sistem de emitere a certificatelor alternative nu trebuie să afecteze în mod negativ poziția legală și autoritatea comandantului.
4. Principiile de la punctele 1 și 2 garantează menținerea atât a competenței ofițerilor punte, cât și cea a ofițerilor mecanici.”

ANEXA II

În anexa II, punctul 3 se înlocuiește cu următorul text:

- „3. Comisia, asistată de Agenția Europeană pentru Siguranță Maritimă și cu participarea eventuală a oricărui alt stat membru implicat, a confirmat, prin intermediul unei evaluări a părții respective, care poate include inspecția instalațiilor și a procedurilor, că cerințele Convenției STCW privind standardele de competență, formare și certificare și standardele de calitate sunt pe deplin respectate.”
-

ANEXA III

„ANEXA V

TIPUL DE INFORMAȚII CARE TREBUIE COMUNICATE COMISIEI ÎN SCOPURI STATISTICE

1. Atunci când se face trimitere la prezenta anexă, se furnizează următoarele informații specificate în secțiunea A-I/2 punctul 9 din Codul STCW, pentru toate certificatele de competență sau atestatele care dovedesc eliberarea lor, pentru toate atestatele care dovedesc recunoașterea certificatelor de competență emise de alte țări, iar acolo unde este marcat cu (*) furnizarea va fi într-o formă anonimizată, astfel cum prevede articolul 25a alineatul (3):

Certificate de competență (CC)/atestatele de recunoaștere a eliberării lor (EaI):

- număr unic de identificare a navigatorului, în cazul în care este disponibil*;
- numele navigatorului*;
- data de naștere a navigatorului;
- naționalitatea navigatorului;
- sexul navigatorului;
- numărul aprobat al CC*;
- numărul EaI*;
- funcția (funcțiile);
- data eliberării sau data cea mai recentă de revalidare a documentului;
- data expirării;
- statutul certificatului;
- limitări.

Atestatele care dovedesc recunoașterea certificatelor de competență eliberate de alte țări (EaR):

- număr unic de identificare a navigatorului, în cazul în care este disponibil*;
- numele navigatorului*;
- data de naștere a navigatorului;
- naționalitatea navigatorului;
- sexul navigatorului;
- țara care eliberează exemplarul original al CC;
- numărul original al CC*;
- numărul EaR*;
- funcția (funcțiile);
- data eliberării sau data cea mai recentă de revalidare a documentului;
- data expirării;

- statutul atestatului;
 - limitări.
2. Statele membre pot furniza, pe o bază voluntară, informații privind certificatele de aptitudini (CAP) eliberate personalului nebrevetat în conformitate cu capitolele II, III și VII din anexa la Convenția STCW, cum ar fi:
- număr unic de identificare a navigatorului, în cazul în care este disponibil*;
 - numele navigatorului*;
 - data de naștere a navigatorului;
 - naționalitatea navigatorului;
 - sexul navigatorului;
 - numărul CAP*;
 - funcția (funcțiile);
 - data eliberării sau data cea mai recentă de revalidare a documentului;
 - data expirării;
 - statutul CAP.”
-

Prețul abonamentelor în 2012
(fără TVA, inclusiv cheltuieli de transport pentru expediere simplă)

Jurnalul Oficial al UE, seriile L + C, numai versiunea tipărită	22 de limbi oficiale ale UE	1 200 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seriile L + C, versiunea tipărită + DVD, ediție anuală	22 de limbi oficiale ale UE	1 310 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seria L, numai versiunea tipărită	22 de limbi oficiale ale UE	840 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seriile L + C, DVD, ediție lunară (cumulat)	22 de limbi oficiale ale UE	100 EUR pe an
Supliment la Jurnalul Oficial (seria S – Anunțuri de achiziții publice), DVD, ediție săptămânală	Multilingv: 23 de limbi oficiale ale UE	200 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seria C – Anunțuri de concurs	Limbă (limbi) în funcție de concurs	50 EUR pe an

Abonamentul la *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, care apare în limbile oficiale ale Uniunii Europene, este disponibil în 22 de versiuni lingvistice. Jurnalul Oficial cuprinde seriile L (Legislație) și C (Comunicări și informații).

Pentru fiecare versiune lingvistică se încheie un abonament separat.

În conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 920/2005 al Consiliului, publicat în Jurnalul Oficial L 156 din 18 iunie 2005, care prevede că, temporar, instituțiile Uniunii Europene nu au obligația de a redacta toate actele în irlandeză și nici de a le publica în această limbă, Jurnalele Oficiale publicate în limba irlandeză se comercializează separat.

Abonamentul la Suplimentul Jurnalului Oficial (seria S – Anunțuri de achiziții publice) cuprinde toate cele 23 de versiuni lingvistice oficiale într-un singur DVD multilingv.

La cerere, abonamentul la *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* conferă dreptul de a primi diverse anexe ale Jurnalului Oficial. Abonaților li se semnalează apariția anexelor printr-un aviz către cititori inclus în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Distribuire și abonamente

Abonamente la diverse periodice destinate vânzării, precum abonamentul la *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, pot fi contractate prin agențiile noastre de vânzări.

Lista agențiilor de vânzări este disponibilă la adresa:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_ro.htm

EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) oferă acces direct și gratuit la dreptul Uniunii Europene. Acest site permite consultarea *Jurnalului Oficial al Uniunii Europene*, inclusiv a tratatelor, a legislației, a jurisprudenței și a actelor pregătitoare ale legislației.

Pentru mai multe informații despre Uniunea Europeană, consultați: <http://europa.eu>

